

Ο ΓΥΠΑΡΙΣ

Andie, 1° Mai 1929

ΠΟΙΜΕΝΙΚΗ ΚΩΜΩΔΟ-ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΚ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ
ΤΗΣ ΜΑΡΚΙΑΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ὑπὸ

Κ. Ν. Σ Α Θ Α.

BIBLIOTHÈKE
MELPLOS KAI OCLAVE
MERLIER

Γυπαρίων

Μαρίανης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

EN VENETIA:
ΤΥΠΟΣ ΦΟΙΝΙΚΟΣ
1878

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

3708

SBI
3408

Τὸ παρὸν ποίημα ἀντεγράφη ἐκ χειρογράφου τῆς ἐνταῦθα βιβλιοθήκης τοῦ ἀγίου Μάρκου· φαίνεται δὲ ὅτι ἐγράφη καθ' ὄν χρόνον καὶ ἢ Ἐρωφίλη ὑπὸ ἀγνώστου Κρητὸς ποιητοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ἄριθ. εἰσαγ. 3408

ΚΡΗΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ.

ΚΡΗΤ. ΘΕΑΤΡ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α .

ΓΥΠΑΡΙΣ ἀγαφτικός τῆς Πανώρηας .

ΑΛΕΞΙΣ ἀγαφτικός τῆς Ἀθούσας .

ΠΑΝΩΡΗΑ κορασίδα .

ΑΘΟΥΣΑ κορασίδα .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ κύρης τῆς Πανώρηας .

ΦΡΟΣΥΝΗ γρηά .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ἡ θεά .

ΕΡΩΤΑΣ ὁ υἱός τῆς .

ΜΑΓΑ (Νεράϊδα) .

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ (ιερεὺς Ἀφροδίτης) .

ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ ἡ ΘΕΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

καὶ ὁ ΖΕΥΣ .

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ Ἰδα .

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Πρόλογος τῆς θεᾶς τῆς κωμωδίας τοῦ Γύπρι.

Μὴν τὸ ἔχετε παράξενο, ἄρχοντες τιμημένοι,
ἀνὲν καὶ τῶρα εὐρίσκεστε ζήθνου πρεμαζωμένοι
ἔς τοῦτα τὰ δάση σήμερο, γιατί ἡ δική μου χάρι
σᾶς ἤφερε, χαρὰ πολλὴ πᾶσα ἕνας σας νὰ πάρη.
Μὰ φρίνεταιί μου, βλέπω σας καὶ ὄλοι σας κρύτερεῖτε
περίσση πεθυμητικοὶ ἐμέ ἢ ἀφουκραστῆτε ·
καὶ τὸ περπὸ ἔνι νὰ σᾶς ἔπῳ καὶ νὰ σᾶς φανερώσω,
μιὰ ὁμορφὴ ξεράντωσι θέλω νὰ σᾶς ἐδώσω.
Θεᾶ εἶμαι μπορεζάμενη, καλὰ κ' ἡ φορεσά μου
καὶ τὸ δοξάρι ὁποῦ βρωτῶ καὶ ὀπίσω τὰ μαλλιά μου
νὰν σιορπιστοῦ ἔς τοὺς νόμους μου, καὶ ὄσοι μὲ συντηροῦσι
γιὰ βροσκοπούλα κάνουνσι τσῆ Ἰδα; νὰ μὲ κρατοῦσι·
καὶ ἐδόθη μου ὀλομόναχη τὸ κόσμο νὰ γυρίσω
χαρᾶς καὶ περιάβασες, κ' εἰς ἄλλους νὰ ἔορίσω
τὰ πάθη καὶ τὰ βάσανα καὶ τσῆ ἔγνοιαις ταῖς μεγάλαις
κὶ ὄλα τὰ βάρη τῆς καρδιάς κὶ ὄλαις ταῖς πρίκαις τσ' ἄλλαις·
κ' ἤμουνα τὸν ἄλλοτινὸ καιρὸ συνειθισμένη
ἔς τόπους εὐγενικώτατους νὰ μαι κατοικημένη·
γιαῦτως σὲ χώραις ἤμουνε καὶ ἐσυντηροῦσά με ὄλοι
σὲ γάμους, σὲ ξεφάντωσες, καμυτερὴ καὶ σκόλη,
καὶ οὐδένανε δὲν ἄφηκα νὰ στέκη πικραμένος,
μὰ πάντοτε χαιράμενος καὶ καλοκαρδισμένος,
γιατί ἐσπουδάξαν ὄλοι τως νὰ χουσι πᾶσα μέρα

5

10

15

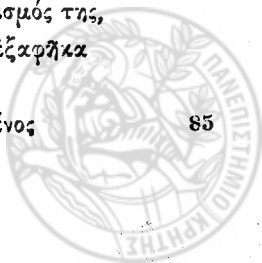
20

- 25 πολλῶ λογιῶ ξεφάντωσης ἔς τῆ νειότη κ' εἰς τὰ γέρα·
 καὶ ὅς εἶχαν ἀγαθὰ πολλὰ μὲ σπλαγχνοσύνη πλεῖστα
 πᾶσα καιρὸ ἀλλήλως τως ἔς ἄμετρη ἀγάπη ἦσα,
 ὅσν κκι τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὴ νύκτα ἀνάμεσά τους
 κεινά ὅσανε τὰ σπέρνασι κεινα τὰ παρωικά τους·
 δὲν ἀγνωρίσαν διαφοραῖς, σύγχυσης κκι ἀταξιάδες,
 30 μᾶ ὅσανε δίχως ἀτυχαῖς κκι δίχως πελελάδες,
 γέροντες δίχως πονηργιά κκι δίχως κκακοσύνη·
 ὦ καλορροϊζικοι καιροὶ ἄλλοτες; ποῦ ὅσα ἐκείνοι!
 Μ' ἀπήτις, δὲν κατέχω πῶς, γνώμη ἀλλάξαν οὔλοι
 κκι ἴγνησαν τοῦ χρυσυφιοῦ κκι τῆς πλουσότης, δοῦλοι,
 35 κκι βρεμεμένους λογισμοῦς κκι ἔγνοιαις ἐπροσκκλέσα
 μὲ χίλια πάθη κκι καῦμοῦς ἔς τὸ λογισμὸν τους μέσκα,
 πᾶσα κανεῖς γιά λόγου του ξεχωριστὰ περνῶντας,
 τὸ πρᾶμμά του φυλάσσωντας κκι τῶν ἀλλῶν ἀρπῶντας,
 κκι κκαλύματα κκι διαφοραῖς, πολέμοι κκι θανάτοι,
 40 κκι ἄλλαις περισσαις ἀτυχαῖς πάντα νὰ ναι γεμάτοι,
 ταῖς χώραις τως ἐθάλληκα ὅσν τὸ κκαμα ν' ἀφήσω,
 κ' εἰσὲ βουνά κκι δάσητα νὰ ῥθῶ νὰ κατοικήσω·
 μακρὰ ἀπὸ κκύπους κκι φωναῖς κκι ἀπὸ ζηλιαῖς περισσαις
 κκι ἀπὸ ἄλλαις μεγαλείτεραις βροσνισμένναις κρίσεις,
 45 κκι μὲ περίσσα εὐγενικοῦς βροσκῶς γυρίζω ὀμάδι,
 κρατῶντάς τους πασίχαρους ἀπ' τὸ ταχύ ὡς τὸ βράδου·
 κκι ὦραις σὲ γάμους βρίσκομαι, κκι ὦραις εἰς χαρκαῖς περισσαις
 ποῦ ἐδῶ ἔς τὴν Ἰδα γίνονται μὲ βροσκοπούλαις ἴσαις,
 γυρίζωντας τὰ δάσητα, ξετρέχωντας νὰ βροῦμε
 50 λάφις, κκι ἀγρίμναις διώχωντας, πάντα νὰ κκνηγοῦμε
 μὲ πλείσιο κόπο ἀληθινά, μὲ δὲ χαρὰ μεγάλη!
 ποῦ ὅσα βρεθοῦμε ὄλοι μας πρεμαζωμένοι πάλι,
 δείχνωντας μὲ τὴν κκούρασι τίς ἀναχαλλιασμένους
 ἐκ τὸ κκνηγι; ποῦ ὅκαμε ὅσν εἶν' συνειθισμένους,

- καθέννας τους 'ς τὰ δάσητα κάμνει, μ' ἀπῆ γυρίσουν 55
 τὸ πῶς σέ γάμους ὁμορφους, δυὸ βοσκοπούλων ἦσαν.
 Ἄγγραις ταῖς θέλετε ἰδεῖ, καὶ μ' ἐπιτηδειοσύνη
 καὶ ὑρεκτικαῖς ἔχου νὰ βγοῦ, μὰ τὴν ἀληθοσύνη · ·
 καὶ τάσσω σας τὸ λοιπονὶς χαρὰ πολλὴ νὰ ἴδῃτε,
 μὲ πλεῖσα περιδιάβασι καὶ ὄλοι ν' ἀφουκρυστῆτε 60
 πολλὰ σᾶς ἐπικρκαλῶ νὰ σωπαστῆ ἢ μιλιὰ σας . . .
 ἄς ἦναι τὸ λοιπὸ ὦς θές! — καὶ δότε μας τ' αὐτὰ σας,
 καὶ ν' ἀγροικῆσετε ὄλοι σας σᾶς τάσσω νὰ χαρῆτε,
 ἀπῆτις στρέψετε ἀπὸ ἴδῶ 'ς ὅ,τι καὶ ἂν ἐθωρεῖτε
 ἐδῶ 'ς τὴν Ἰδα ὀμπροστὰς τῆς τιμιότητάς σας 65
 σήμερο θέλετε χαρῆ μ' ὅλη τὴν συντροφιά σας,
 ἴσά ἴδῃτε τούτους τοὺς δυονοὺς γάμους τοὺς πινεμένους
 ὀποῦ σᾶς ἐδηγήθηκα βρίσκετε ὠρδινιασμένους ·
 πρίχου μισέψετε ἀπὸ ἴδῶ μὲ χάρι τὸ Ἄφροδίτης
 νὰ πέψη τὸ παιδάκιν της ἀποῦ τῆς μνοιάζει ὅτις, 70
 δεῖ θέλετε πῶς καὶ τοὺς δυὸ πέμπαι νὰ τσῆ γυρέψη,
 καὶ ἂν τσῆ εὔρη τόσο ἀδυνατὰ πολλὰ νὰ τσῆ δοξέψη,
 κ' ἢ τόση τως ἴσρηρχνειὰ καὶ πλεῖσα κακοςύνη
 κ' ἢ γιόργιταις ὀποῦ ἴχαι νὰ στρέψου κζλοσύνη ·
 ὀγια τὴν λχύρα τὴν πολλὴ καὶ ἀδυνατὴ τὴν τόση 75
 φλόγα ποῦ μέσα 'ς τὴν καρδιὰ καὶ τῶ δυονῶ ριζῶσει,
 πρᾶμμα ποῦ δὲν ὠλπίζουσι τοῦτοι ποτὲ νὰ λάχου,
 ἔτσι γοργὸ σὲ παιδωμαῖς καὶ τόση ἀγάπη νὰ ἴχου,
 'ς αὐτοῦς τοὺς νειοὺς ὀποῦ ἴχαι τόση ὄργιτα μεγάλη
 καὶ τώρα 'ς τόσζ κίντυνα βρίσκαται ὁ γαις κ' ἢ γιάλλη. 80
 Μὰ τὸ Ἄφροδίτης μπόρεσι ἦτονε αἰτιά κ' ὁ γυιός της,
 καὶ πᾶσα μινὰ ὀκ ταῖς κορσαῖς ἄλλαξ ὁ λογισμός της,
 καὶ τσῆ ὄργισές τους ταῖς πολλαῖς ὀποῦ ἴχαι ἐξαφῆκα
 καὶ ἀνδρόγυνα ἐγενήκασι ἀπῆς εὐλογηθῆκα.
 Μὰ ἓνα ἀγαπητικὸ θωρῶ κ' ἔρχεται ἐδῶ κλαυμένους 85

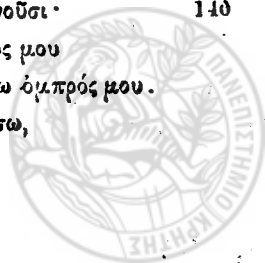

έτοῦτος εἶναι ὁ Γύπαρις, ὁ πολυπαθημένος·
 έτοῦτος εἶναι ἀληθινά, καλὰ τ' ἀφουκραστήτε,
 πόση λακτόρα ἔχουσι ὅσοι ἀγαποῦ νά 'δῆτε!
 Καί ἀφίνω σας πολλή ζωή, γιατί θωρῶ 'ς τή βρύσι
 90 εἰσίμως ὁ Γύπαρις τὰ πάθη του ν' ἀρχίσῃ.

Πρόλογος τοῦ θεοῦ τοῦ Ζεῦς.

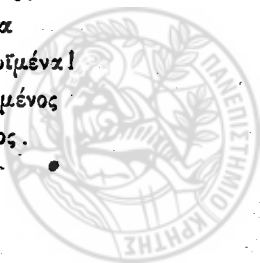
Πόσην ἀγάπην σᾶς βαστῶ, γυναῖκες τιμημέναις
 καί κορσαῖς μου εὐγενικαῖς καί ὠμορφοκαμωμέναις,
 γιά ταῖς πολλαῖς σας χάριτες καί τὰ μορφά σας κάλλη
 μπορεί 'ς τόν νοῦν της πᾶσα μινά έτοῦτο νά τὸ βάλ्लη,
 95 θωρῶντας πῶς σᾶς ἔρραξ ξεφάντωσι έτόση
 νάρθητε ἐπᾶ νά πάρετε μέ δίχως σκιαῶς νά γνώση
 κόπο καμινά ἀπό λόγου σας, χάρι ποῦ δέν μπορούσι
 νά ἐκάμα ἐκεῖνοι ὅπου τσῆ γῆς τὰ μέρη κατοικοῦσι·
 μά τὸ πρεπὸ μου φαίνεται νά σᾶς ἐφανερῶσω
 100 πχοῖς εἶμαι καί ξεφάντωσι θέλω νά σᾶς ἐδώσω.
 Ἐγὼ 'μαι ἐκεῖνος τὸ λοιπὸ ποῦ μέ σπουδῆ γυρίζω
 καί φῶς τῆς γῆς καί τοῦ ὀρχνοῦ καθημερνὸ χαρίζω·
 ἐγὼ 'μαι ὅπου τὰ πράμματα θέρω τῆς γῆς, καί οὐδένα
 γίνεται δίχως μου ποτὲ μὴδ' ἔνκι καμωμένω,
 105 μὴδ' ἐμπορεῖ νά στέκεται 'ς τή χέρι τῆ δική μου·
 καθῶς ὅλοις τὸ βλέπετε μέ τὴν ἐμπόρεσί μου
 τὰ φύτρα καί τὰ λούλουδα, τ' ἄνθη, οἱ καρποὶ καί τ' ἄλλα
 τὰ 'πωρικὰ καί τὰ δεινρὰ ἀπὸ μικρὰ ὡς μεγάλα
 γίνονται καί ἀναθρέφονται, κί ὅλη τὴν οἰκουμένη
 110 στολίζου καί ὀμορφίζουσι καί ἀφίνου μυρισμένη·
 κί ὀχι ὅσα πράμματα 'ς τῆ γῆ φαίνονται, μά μὴδένα
 ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα ὅπου κρατεῖ 'ς τὸ στηθὸ της χωσμένη

- μποροῦ νὰ γίνου δίχως μου· τ' ἀτίμητα λιθάρια
 καὶ τὸ χρυσάφι τ' ὄμορφο καὶ τὰ μαργαριτάρια,
 ὅπου στολιζοῦ τοὺς λαιμούς, τὰ ἴμορφα δακτυλίδια, 115
 ὅπου ἀπ' αὐτά, κοράσα μου, κρίνω βαστάτε χίλια,
 γίνονται δίχως μου ποτέ· κί ὁ, τι ὁ γιάλος σκεπάζει
 κί ὁ, τι ἔς τοὺς ὀρανοὺς θεωρεῖ καθένας καὶ θαυμάζει,
 σάν εἶναι τ' ἄστρα τὰ λυμπρά καὶ τ' ὄμορφο φεγγάρι,
 ἔκαμε καὶ στολιζεται ἡ ἐδική μου χάρι. 120
- Μὰ ἂ θέλετε κλλίτερα νὰ μὲ γνωρίσετε ὄλαις,
 στραφῆτε, κορασίδες μου, κί ὄχι ἔς ἀνθούς, γῆ εἰς βιόλαις,
 γῆ εἰς πωρικά, γῆ σὲ δενδρά... μινὰ τῆς ἀλλῆς θεωρεῖτε,
 ταῖς κεφαλαῖς σας ταῖς χρυσαῖς, ζῆμινὸ τότες νὰ πῆτε
 τὸ πῶς ἐγὼ καθημερνὸ σᾶς τὰ χρουσσῶν μόνω 125
 καὶ τόσαις πλεῖσαις ὄμορφιαῖς νὰ ἔχετε σᾶς ἀξῶνω.
 Ὁ ἥλιος εἶμαι ὁ φωτερός, καὶ οὐδὲ καμμιά μὲ τόση
 βλέψησι τὸ κορμάκιν τση μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ χῶση
 νὰ μὴν τὸ βλέπω, μοναχᾶς μ' ἕνα καὶ μ' ἄλλον τρόπον,
 γῆ ἀπὸ τῆμ πόρτα φανερᾶ, γῆ ἀπὸ μικράκη τόπο, 130
 γῆ σκιαῶς τὰ χρουσωμένα σας μαλλιά νὰ τὰ ξαπλώση
 καὶ ὀπίσω ἔς ταῖς χιονάταις τῆς πλάταις νὰ τὰ στεγνώση.
 Μὰ βλέπωντάς με διχωστάς ἀκτῖνες νὰ γυρίζω,
 τὸ πῶς θαυμάζετε ὄλαις σας περισσὰ τὸ γνωρίζω·
 γυναϊκές μου ὄμορφώταταις, βαστῶ τση ἐγὼ τὸ ἀκτῖνες, 135
 μὰ ἐσεῖς μοῦ ταῖς ἐσθύσετε μὲ τὸ ὄμορφιαῖς αὐτῆναις·
 τὰ κάλλη τοῦ προσώπου σας καὶ ὄμορφιαῖς περίσσα
 σκοτεινιασμένο καὶ θαμπὸ σῆμερο μ' ἐφανίσα,
 καὶ κεῖνο ποῦ ἔναι πλειότερο, χίλιας φωτιαῖς πετοῦσι
 καὶ τὴν καρδιά μου καίγουσι κί ὄλο μὲ τυραννοῦσι· 140
 κ' ἐγὼ ποῦ δίδω τῆ φωτιά τοῦ κόσμου μοναχῶς μου
 χίλιας γιὰ λόγου σας φωτιαῖς ἔς τὸ στήθος γνώθω ὄμπρός μου.
 Μὰ γιάντῃ νὰ ῥθετε ἐδεπᾶ σᾶς ἔκαμα, θ' ἀρχίσω,

γοναϊκές μου όμορφώταται, νά σᾶς ξεκαθαρίσω.

- 145 Μιά κορτσά όμορφώτατη, Δάβνη νοματισμένη,
 ἔς τοῦτο τὸ κόσμῳ ἐγύριζε πολλά χαριτωμένη·
 τὰ κάλλη της πόσα ἔτνε δὲ θά ξεκαθαρίσω,
 σώνει νά πῶ πῶς μ' ἔκαμε τὸν οὐρανὸ ν' ἀφήσω,
 νάρθῶ ἔς τὴ γῆ γιὰ λόγου της, ἔς τὰ πόδιά της νά πέσω
- 150 κι' ὅσο μπορῶ καὶ δύνομαι νά τὴν παρακαλέσω.
 νά ἄχη σὲ μένα λύπησι... καὶ χεῖλη ἄς μὴδὲ κρίνω,
 ἀναστενάζω ἀπὸ καρδιάς καὶ κλάυματα νά χύνω!..
 μά' τον περίσσα ἀλύπητη κι' ἄπονη, κ' ἤφυγέ μου,
 καὶ χίλια πάθη ὀλημερῆς καὶ βάσανα ἔξωσέ μου·
- 155 μ' ἀπῆτις πλεῖα ἐσταθέρωνε κάθε ὥρα ὁ λογισμὸ τση,
 τὸμ πόθο τση ἀποφάσισα νά πάρω στανικό τση·
 καὶ ἀποζυγώνωντάς τνε μιὰ μέρα ἔς ἓνα δάσο
 καὶ πῶς τὴν εἶχα τὸ γοργὸ ὀγιὰ νά τήνε φτάσω,
 ἔς τὸν οὐρανὸ ἐστράφηκε καὶ λέγει — βόηθησέ μου,
- 160 τὴν εὐγενειὰ μου φύλαξε, παρακαλῶ, θεέ μου!..
 ὦφου, μεγάλο θάμασμα! πάρχυτας νά ρίζώσω
 τὰ πόδιά της κάτω ἔς τὴ γῆ, καὶ ἀπάνω νά ξεπλώσω
 τὰ χέργιά της καὶ νά γενοῦ κλαδιὰ φυλλκλωμένα,
 καὶ ν' ἀπομείνη παρευθὺς δένδρῳ καθάρῳ ἓνα!
- 165 Δάβνη ὡς τὴν κράζου ἀπόμεινε, καὶ δάβναις ἐφνῆκα
 ἔς τὸ κόσμῳ ἀπὸ λόγου της· κ' ἐγὼ μὲ πλεῖσα ποίκα
 ἔς τὸν οὐρανὸ ἐγύρισα, καὶ πάντα μου εἶχα πόνου
 μέσα πολὺ ἔς τὰ σωθικά, καὶ δὲν ἀφίνω χρόνο
 νά διάβῃ δίχως σκιᾶς ἔς τὴ γῆ νάρθῶ νά γονατίσω
- 170 νά τήνε σφικτοαγκαλιαστῶ, γλυκιά νά τὴ φιλήσω,
 καὶ τὸ ζηνιὸ τὰ φύλλα τση τὰ μοσκομυρισμένα
 ἔς τὴν κεφαλή μου ἐγγίξασι... ὦφου, καὶῶ χ' ὀιμένα!
 Κ' ἔτσ' ἤρθα καὶ τὴν σήμερο, κ' ἤκαμα ὁ πρικαμένος
 τοῦτο τὸ πρᾶμμα κατὰ πῶς ἤμουν συνειθισμένος.

- Καὶ ἀπῆτις ἐκατέβηκα κ' ἤρθα ἐδεπᾶ ἔς τὴν Ἴδα, 175
 πῶς ἐδῶ γάμοι ἀζιώτατοι θεὰ γενουσι εἶδα
 δυὸ βοσκοπούλω εὐγενικῶ... σᾶς ἔκαμα νά ῥθῆτε
 καὶ ἐσᾶς σὲ τοῦτα τὰ βουνὰ τοὺς γάμους τως νά δῆτε
 καὶ τὴν παντρεϊάν τους ἔς τό ἴστερο, σάν ἔρθῃ ἡ Ἀφροδίτη
 συναφορμά τους σήμερο ἔς τοῦτο τὸ Ψηλορίτη, 180
 νά πέψη τὸ παιδάκιν της τὸν Ἔρωτα νά κάμη
 δοξεύωντά τση ἀδυνατὰ νά σμίξουσι ἀντάμη.
 Κί ἄλλαις πολλαῖς ξεφάντωσες θὰ πάρετε σᾶς τάσσω
 ὁπῶχουσίνε νά γενοῦ ἔς αὐτὸ τὸ ἴδιο δάσο.
 Μ' ἀφίνω σας, γιατί θωρῶ τὸ Γύπαρι καὶ βιάίνει, 185
 λέγωντας γιὰ τὴν κόρην του ὁποῦ τότε πικραίνει,
 καὶ τάσσω σας ἔπο λόγου της νά τὸν καλοκαρδίση,
 πρίχου μισέψετε ἀπὸ δῶ, καὶ τ' ὄργιταις ν' ἀφήση.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΓΥΠΑΡΙΣ καὶ ΑΛΕΞΙΣ.

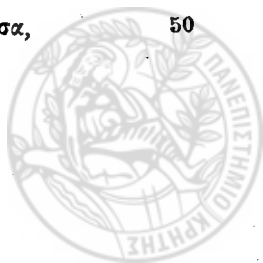
ΓΥΠΑΡΙΣ.

- Ὡ δάση μου πυκνότατα, φύγετε ἀπὸ σιμά μου,
μὴ σᾶς ἐκάψου σήμερο τὰ ἀναστενάμματά μου...
γιατὶ γροικῶ ἔς τὸ στῆθός μου καμίνι ἀφτουμένον
καὶ λαύρα ἀπὸ τὸ στόμα μου βιαίνει τὸ πρικαμένο,
5 καὶ δὲν μπορεῖ πρᾶξ ὅ, τι βρῆ ν' ἄψη καὶ νὰ φλογίστη,
καὶ ὅλο τὸ κόσμο κάρβουνα φοβοῦμι μὴ γεμίση.
Βρύσες, τὰ πλεισά σας νερά τὰ δροσερά ἄς χαθοῦσι
καὶ ἔς τῆν βαθύτερη μερὰ κάτω ἔς τῆ γῆ ἄς χωστοῦσι,
μὴν τ' ἀποφρῦξου οἱ λόγοι μου... καὶ σεῖς κατακαυμένα
10 πρόβατα, ὅπου πορπατῶ χόρτο μὴ φᾶτε οὐδένα,
γιατὶ τὰ φαρμακεύουσι τὰ δάκρυα τὰ δικά μου
τόσο πρικιά ὅπου βικίνουσι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου.
Ἰθά μου εὐγενικότατη, ποῦ ἔχει συνειθισμένη
ἀπὸ χαϊράμενους βοσκούς νὰ ἔσκι κατοικῆμένη,
15 σήμερο θὰ σὲ στερευτῶ κ' εἰς τόπο θενὰ πάω
ὅπου νερὸ δὲ βρίσκεται, οὐδὲ ψωμί νὰ φάω,
ὅπου ἔναι δάση καὶ γρεμνὰ καὶ δίχως χόρτα οἱ κάμποι,
καὶ ὅπου ἔναι σπήληα σκοτεινὰ θέλω γυρέψι γᾶμπη,
γιὰ νὰ μὴδὲ θωροῦσι φῶς τ' ἀμμάτια τὰ δικά μου,
20 μὰ νᾶν καὶ κεῖνα σκοτεινὰ σὰν καὶ τὰ σωθικά μου...
τ' ἀμμάτιά μου ἀπὸ τσ' ὀμορφιαῖ; εἶδαι τῆς κεφαλῆς μου
καὶ ἐδώκασι ψωμκτινὴ ὀλπίδα τῆς καρδιάς μου,
καὶ μετὰ κείνη ἐδόθηκε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γλύση,

καί ὁ πόθος καθημερινὸν μοῦ δίδει πλεῖσα κρίσι·
 ὦραις μὲ καίγει ὡσὰ φωτιά, καὶ ὦραις μὲ σαῖτεύγει, 25
 κί ὦραις μὲ τοῦ προσώπου τῆς τὴν ὄψι μὲ παιδεύγει.
 Μὰ ἀντίδια τὸ ροιζικὸ τῆς φύσις μὲ φυλάσσει
 ἔς τὰ τόσα πάθη ζωντανό, γιὰ νὰ μηδὲ σκολάση
 ὁ πόθος μου, νὰ μὲ θωροῦ γιὰ νὰ παρηγοροῦνται
 ὅσοι τοῦ πόθου ὡσάν κ' ἐμὲ πολλὰ παραπονοῦνται· 30
 γιὰ κείνο βλέπω φανερά, δὲν ἔχει γνωρισμένα
 τὸ ἀγάπης τὰ μπερδέματα κιανεῖς ὡσάν ἐμένα.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Πχοῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ βοσκὸς ὅπου τὰ πρόβατά του
 διώχνει ἀπὸ τοῦτα τὰ λαγκά; γιὰτὶ τὰ δάκρυά του
 τὰ χόρτα φαρμακεύουσι; κ' ἔτσι παραπονᾶται 35
 τοῦ ροιζικοῦ τοῦ τοῦ κακοῦ καὶ μετ' αὐτὸ δηγᾶται;
 Πχοῖος ἄλλος κακορροϊζικὸς τώρα ἔς τὸ κόσμον ἐφάνη
 καὶ τῆ ζωῆ του δὲ ψηφᾶ, μὰ θέλει ν' ἀποθάνη;
 ἐγὼ ἄλεγα τὸ πῶς ποτὲ κιανεῖς ὡσάν ἐμένα
 δὲ βρίσκειται νὰ ἔχη καρδιά καὶ σωθικὰ καυμένα· 40
 βάσανα νὰ ἔχη ὡσάν κ' ἐμὲ ἔς τὸν κόσμον δὲν ἐκράτου
 ἄλλος κιανεῖς, κ' ἔτσι ἤμνογα ὅπου καὶ ἂν ἐπορπάτου·
 καὶ τώρα βλέπω πῶς καὶ αὐτὸς κλαίγει καὶ ἀναστενάζει,
 καὶ ἀπωλισμένος τῆς ζωῆς, τὸ θάνατό του κράζει.
 Γιὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ χεῖλη του θέλω νὰ τοῦ γροικῆσω, 45
 ἂν ἔχη πόνον ὡσάν κ' ἐμὲ ἔς τὰ σωθικὰ περίσσο·
 μὰ, ἂν ἦναι καὶ τ' ἀμμάτιά μου ὁ πόθος δὲ θαμπώνη,
 κηθὼς τῆ δολιὰ μου καρδιά καθημερινὸν πληγώνει,
 ἐτοῦτος εἶναι ὁ Γύπαρις, ὅπου γι' αὐτὸ ἐρωτοῦσα
 ἢ βοσκοπούλαις ὀπροκτὲς καὶ πλεῖσα τὸμ παινοῦσα,
 ὁ Γύπαρις ὅπου ποτὲ δὲν ἦτο πρικαμένος,
 μὰ πάντα του χαιράμενος καὶ κλοκαρδισμένος,
 καὶ τώρα κακορροϊζικὸ τὸν ἐκυτόν του κράζει

- καὶ πρὶκαμένος σὺν κ' ἐμὲ κλαίγει καὶ ἀναστενάζει!
- 55 Γύπαρι, πέ μου, ἀνὲν καὶ θεῶ, ὁ Κύριος νὰ σ' ἀζώσῃ
 'ς ταῖς πρίκαις κ' εἰς τοὺς πόνους σου τέλος γοργὸ νὰ δώσῃ,
 ποιά 'ναι ἡ αἰτία ποῦ σ' ἔκαμε τόσα πρὶκιά νὰ κλαίγῃς,
 καὶ πῶς θὰ πᾶ νὰ ξοριστῆς ἀπὸ δεπᾶ ποῦ λέγεις;
 στράφου καὶ 'δὲ πχοῖς σ' ἐρωτᾶ... πάψε τὰ κλάυματά σου,
- 60 καὶ ἂν τύχῃ νὰ βρεθῆ γιὰ τρὸς 'ς τὰ πάθη τῆς καρδιάς σου.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

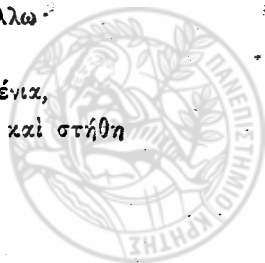
- 'Αλέξι, φεῦγε τὴ λαλιὰ σήμερο τῆς μιλιᾶς μου,
 καὶ μὴ γυρεύῃς τὴν αἰτία νὰ μάθῃς τῆς πικριᾶς μου·
 γιὰτὶ θαρρῶ δὲ βρίσκεται θεργιὸ μὴδὲ κανένα
 νὰ μὴδὲν κλάψῃ ἀπὸ καρδιά; περίσσα λυπημένα,
- 65 γροικῶντας τὰ περίσσα μου βάσανα καὶ καῦμούς μου,
 τὰ δάκρυά μου, τοὺς πόνους μου καὶ τὸ ἀναστεναμμούς μου.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

- 'Εγὼ 'μαι, ἀδέρφι Γύπαρι, 'ς τὰ πάθη μαθημένος,
 καὶ ἂν ἤξευρες τὴν σήμερο πῶς βρίσκομαι ὁ καῦμένος,
 χαρὰ 'χεις πείς 'ς τὴ πρίκα σου σιμὰ 'ς τὴν ἐδική μου,
- 70 καὶ θέλεις τὸ 'χεις θάμασμα τὸ πῶς κρατεῖ ἡ ζωὴ μου!
 τὸν ἥλιο εἶδα νὰ σταθῆ χίλιαις φορτῆς γροικῶντας
 τὰ πάθη μου καὶ νὰ 'κλαψὲ τὰ δάκρυά μου θωρῶντας!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- 'Εγὼ δὲν εἶδα νὰ σταθῆ τὸν ἥλιο νὰ μ' ἀκούσῃ,
 μὰ εἶδα χαράκια καὶ δεντρά πολλὰ νὰ ἀνασπαστοῦσι,
- 75 νὰ φεύγου γιὰ νὰ μὴ γροικοῦ τὰ ἀναστενάμματά μου
 καὶ τὴν περίσσα λύπησι ἀπώχῳ 'ς τὴν καρδιά μου.
 Μ' ἀπῆς ἐδῶ τὸ κλάυμά μου σ' ἔφερε τὸ μεγάλο,
 τὴν ἀφορμὴ τοῦ πόθου μου θενὰ σ' ἀναθιδάλλω·
 ἓνα χιονάτο κούτελο, δυὸ μάτια ζαφειρένια,
- 80 δυὸ χεῖλη κατακόκκινα, δυὸ χέργια μαρμαρένια,
 γεῖς κρουστὰλλένιος τράχηλος, βυζάκια δυὸ καὶ στήθη

ὀλάργυρα, χρυσᾶ μαλλιά, καὶ δᾶς Νεραΐδας ἦθη
 μνιάς κορασιδας ὁμορφης, καὶ κάλλη πλουμισμένα
 τόση φωτιά ἔς σωθικά μου ἐρρίζα τὰ καυμένα...
 μιλιὰ καὶ γέλοιο ἀγγελικό, καὶ μιὰ καρδιά ἄνου δράκο
 εἶναι ποῦ θά μὲ βάλλουσι ὀγλήγορα ἔς τὸ λάκκο.

85

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

Ἐλόγιασά το ἀληθινὰ πῶς λυγερῆς ἀγάπη
 θενά ἔναι αἰτία τοῦ πόνου σου καὶ τοῦ καυμοῦ σου, ἀζάπη!
 μιὰ ἀρρώστια ἔχομε κ' οἱ δυό... μὰ ποιά ἔναι ἡ κόρη αὐτήνη
 ὅπου ποσῶς ἀνάπαψι νὰ πάρης δὲ σ' ἀφίνει;
 μή μου τὴν κρύψης, ὀγιατὶ δὲν πρέπει τῆς φιλιᾶς μας
 πρᾶμμα κιανένα νὰ κρατῆ κουρπὸ ἀνάμεσά μας.

90

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ.

Λύγιασε πλειὰ ἀγριώτερη κι' ἄπονη κορασίδα,
 καὶ πλειὰ περηφανότερη γυρίζει ἐπᾶ ἔς τὴν Ἰδα,
 κ' ἐκε ἰνθη ἡ μοῖρά μου μοῦ ἔδωκε ν' ἀγαπήσω,
 τὰ βάσανα τοῦ ἔρωτα μόνο γιὰ νὰ γνωρίσω!
 κατέχεις τὴν Πανώρηκ τοῦ γέρου τοῦ Γιαννούλη
 τὴ θυγατέρα...

95

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

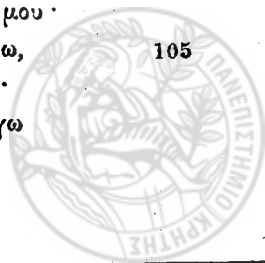
Ξεύρω τὴ καθὼς τὴ ξεύρου οὔλοι.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ.

Τούτ' εἶναι ἐκεῖνη ὅπου κρατεῖ δεμένη τὴν καρδιά μου
 καὶ ὅπου ἔκαψε τὰ μέλη μου κι' ἔαψε τὰ σωθικά μου,
 τούτ' εἶναι ἐκεῖνη ὅπ' ἀγαπῶ, τούτ' εἶναι ὅπου ξετρέχω,
 τούτ' εἶναι ὅπου γιὰ λόγου της ἀναπαῦμὸ δὲν ἔχω.
 τούτ' εἶναι ἐκεῖνη ὅπου μισᾶ καὶ φεύγει τὸ ἔμιλιχίς μου,
 τούτ' εἶναι ὅπου γιὰ πείραξι κρατεῖ ταῖς δούλεψές μου.
 τούτη μὲ κάνει τὸ φτωχὸ καὶ κλαίγω καὶ φωνιάζω,
 καὶ τὴν ζωὴν μου δὲ ψηφῶ, μὰ ν' ἀποθάνω κράζω.
 γιὰ τούτη πορπατῶ κλιτὰ, γιὰ τούτη πάντα φεύγω

100

105

- ἀπὸ τοὺς τόπους τῆ ἡμερῶν καὶ τῶ ἀγρίου γυρεύω,
 γιὰ τοῦτ' εἶν' τὸ στῆθός μου καμίνι ἀφτωμένο,
- 110 γιὰ τούτῃ ζωντανὸς συχινὰ κάτω ἔς τὸν ἄδῃ ἐμπαινῶ,
 γιὰ τούτῃ ὕπνο δὲ θωρῶ, γιὰ τούτῃ παραδέρνω,
 γιὰ τούτῃ θάνατος πικρὸς χίλιος τὴν ὥρα παίρνω·
 γιὰ τούτῃ δὲ στεγνώνουσι τ' ἀμμάτια τὰ κλυμένα,
 γιὰ τοῦτο κράζω, σὰ θωρεῖς κλαίγωντας, τ' ἄχ' οἰμένα!
- 115 τὰ χέργιά της μ' ἐπιάσασι, τ' ἀμμάτια τῆ μ' ἐδέσα,
 τὰ λόγιά της ἔς τοῦ Ἑρωτα τὰ δίκτυα μ' ἐμπερδέσα·
 κ' ἐκεῖνος μ' ἀποφάσισε θάνατο πικραμένο,
 καὶ μπλεῖό μου ἀπὸ τὰ χέργιά του ἔς ἐλευτεργιά δὲν μπαινῶ,
 μὰ ἀκαρτερῶ τὸ τέλος μου καί, οἰμὲ μαγάρι νά' το
- 120 γλήγορα, τὸ κορμάκι μου νά μὴν ἐτυραννᾶτο.
 Κ' ἡ κόρη μου ἡ γιγλυπητῆ, καλὰ καὶ νά κατέχη
 τὰ πάθη μου τ' ἀρίφνητα, λύπη σὲ μὲ δὲν ἔχει,
 μάλιστα πλεῖα κλόκαρδη καὶ πλεῖα φηχριστημένη
 τήνε θωρῶ ἔς τοὺς πόνοὺς μου τῶ ἄμετρον καὶ ἀπομένει·
- 125 τὰ πάθη μου τῆ θρέφουσι κ' ἡ πρίκαις μου τῆ ζοῦσι,
 κ' εἰσὲ πολλὰς οἱ πόνοι μου δροσαῖς τήνε κρατοῦσι·
 τὸ γέλοῖό μου πρικαίνει τῆ, θλίβει τῆ ἡ χαρὰ μου,
 καὶ ἀρρωστημένη γίνεται θωρῶντας τὴν ὑγείά μου·
 δὲν τῆ μερώνουσι ἐμιλιαῖς, κλάυματα δὲν τῆς βάνου
- 130 λύπη καμινὰ εἰς τὴν καρδιά, μὰ ἀγριώτερη τὴν κάνου·
 ἔς τῆ δούλεψι ἀνέγνωρη, κουφή ἔς τὰ περακάλια,
 κ' εἰς τὴν περίσσα ἀπονιὰ κιχυνιά τῆ δὲν εἶν' κάλλιχ.
 Ἐτέσση χρόνοι σήμερο περνοῦσι ὁποῦ γυρεύω
 νάν τῆ μερῶσω, μὰ θωρῶ πῶς πλεῖα τὴν ἀγριεύω·
- 135 τὰ λόγια χάνω μοναχὰς κόπο καὶ δούλεψί μου,
 κ' εἰς τὸ στερὸ θέλει χαθῆ τοῦ δόλιου κ' ἡ ζωὴ μου!

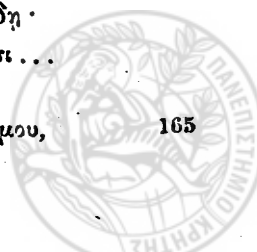

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Μὲ τὸν καιρὸ ὅκ τὸ νερὸ ἢ πλάκα ἢ μαρμαρένη
 τρυπᾶται, καὶ τὸ σίδηρο τρώγεται καὶ σκουραίνει,
 μὲ τὸν καιρὸ μερώνονται τ' ἀμέρωτα λειοντάργια,
 καὶ μὲ καιρὸ εἰς τ' ἄλογο βάνου τὰ χαλινάργια, 140
 ἔτσι κ' ἐκείνη γεῖ· κχιρὸς θέλει τήνε μερώσει
 ἠβλέπωντας τὰ δάκρυά σου καὶ τῆ φωτιά τὴν τόση·
 μιλῶντάς της καθημερνό, μπορεῖ νὰ τσ' ἀπαλύνῃ
 ἢ ὄρεξι καὶ πρὸς ἐσέ νὰ κάμη ἐλεημοσύνη·
 μὲ λόγια ἐστάθη ὁ οὐρανό· ἕναν καιρὸ, ὡσὰ λέσι, 145
 τὸν ἥλιο λόγια δύνονται νὰ κάμουσι νὰ πέση·
 γιὰ τοῦτο κακοροϊζικο δὲ σέ κρατῶ περίσση,
 ἢ τύχη μου κ' ἢ τύχη σου μαγάρι νὰ 'τον ἴσα!
 Ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ καίγομαι, πονῶ καὶ λακτρίζω,
 καὶ ἀνάπαψι 'ς τοὺς πόνους μου ποτέ μου δὲν ὀλπίζω, 150
 γιὰτὶ φοβοῦμαι καὶ δειλιῶ τὸμ πόνο μου νὰ δεῖξω
 τῆς κόρης μου, καὶ γιὰτρικὸ λίγο νὰ τῆς ζητήξω·
 κ' ἔτσι μὲ μένα σήμερο καὶ σὺ παρηγορήσου,
 γιὰτ' εἶναι ἢ τύχη μου κακὴ πρὸς τὴν ἐδική σου·
 περίσση καίγει μινὰ φωτιά ὅπου 'ναι κουκλωμένη, 155
 κ' ἢ γιὰρρωσιὰ ποῦ χώνεται τὸν ἄθροπο ἀποθαίνει.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Δίχρο δὲν ἔχεις, φίλε μου, καθὼς θωρῶ νὰ λέγης
 πῶς εἶσαι κακοροϊζικὸς κ' ἔτσι πολλὰ νὰ κλαίγης,
 γιὰτὶ τ' ἀμμάτιά σου, ὄντας θές, τὴν κόρη σου θωροῦσι,
 καὶ δύνονται τὰ κάλλη της νὰ σέ παρηγοροῦσι, 160
 κ' ἢ γιεμιλιὰ ποῦ τῆς γροικᾶς καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι
 χίλιας πᾶσα ἕνα τους χαραῖς δύνεται νὰ σοῦ δοῦδη·
 μὰ μένα ποιὰ παρηγοργιά τ' ἀμμάτιά μου μποροῦσι...
 τὰ μέλη μου ἴντα ἀνάπαψι νὰ πάρουσι μποροῦσι,
 ὄντας αὐτὴ ποῦ τὰ κλειδιά κρατεῖ τοῦ λογισμοῦ μου, 165

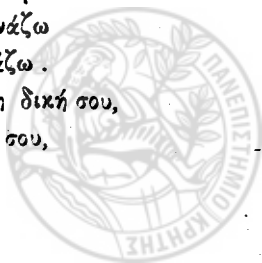
καὶ τὴν καρδιά μου ἐξέσκισε καὶ πῆρε καὶ τὸ νοῦ μου;
 ποτὲ δὲν εἶδα νὰ στραφῆ μὲ μάτια μερωμένα
 τὸ πρόσωπόν της ἔ'δμορφο ἔς τόσους κειρούς σὲ μένα,
 μηδὲ ποτὲ τὰ χεῖλη τῆ γλυκεῖα ἐμιλιὰ μου ἐδῶσα,
 170 μὰ λόγια μόνο σφακτικά νὰ μου μιλοῦν ἐμνόσα!

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

* Ἄν ἔναι καὶ θωρῶ τῆς, ἂν ἔναι καὶ ἀκλουθῶ τῆς
 καὶ τὸ τραγοῦδίν της συχνιά καὶ ταῖς μιλιαῖς γροικῶ της,
 ἴντα φελοῦσι, Γύπαρι, δὲν ἔχωντας ὀλπίδα
 νὰ κάμω ἀγαφτικὴ ποτὲ τούτῃ τὴν κορασίδα,
 175 ὅπου φοβοῦμαι νὰ τῆ πῶ πῶς καίγομαι γιὰ κείνη,
 μὴ μου σηκῶσῃ τὴ φιλιὰ καὶ ὁ πόνος μου πληθύνει;
 Φόβος καὶ ἀγάπη τὸ λοιπὸς μαζὶ συντροφισμένοι,
 καθὼς γροικᾶς, μὲ κάνουσι κ' ἔχω ζωὴ κριμένη·
 μὰ σὺ ποῦ ξεύρεις, φίλε μου, τὸ πῶς τὰ κλαῦματά σου
 180 καὶ τὰ πολλὰ σου βάσανα ἀρέσου τῆς κυρᾶς σου,
 τῆς τύχης σου εἶναι τὸ πρεπὸ νὰ φχαριστᾶς; περισσα
 πῶς κάνεις πρᾶμμα τίβοτας ὅπου τσ' ἀρέσει πλεῖσα.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἄπῃς ἀρέσει τῆ ἤθελα νὰ πορπατῶ νὰ κλαίγω,
 καὶ ἀντίδικα τῆς μοίρας μου χίλια κακὰ νὰ λέγω·
 185 παρηγοργιὰ δὲν εἶχ' ἔσται τούτῃ ἔς τὰ βάσανά μου,
 μὰ θέλω βάλει πλειότερο καῦμὸ ἔς τὰ σωθικά μου.
 Πῶς εἶναι μπορεζάμενο θωρῶντας πῶς τὴ ζοῦσι
 τὰ πάθη μου νὰ πάψουσι καὶ μπλεῖδ νὰ μὴ γενοῦσι;
 πῶς νὰ τὴ δῶ χαιράμενη δύνομαι ἔς τὸ κακό μου
 190 καὶ νὰ μὴν ἔχω πεθυμιὰ νὰ δῶ τὸ θάνατό μου;
 δίκη πολλὰ πρικκίνομαι καὶ δίκη ἀνστενάζω
 καὶ τὸ πρικύ μου ροικικὸ δίκη ἔχω ν' ἀτιμάζω.
 Μὰ ἐσὺ νὰ βρίζῃς δὲν ἔμπορεῖς τὴ μοῖρα τὴ δικὴ σου,
 μηδὲ νὰ πῆς ἀλύπητη πῶς εἶναι ἡ ποθητή σου,

γιατί δὲν ἄφησες ποτὲ τὸμ πόθο σου νὰ γνῶσθι,
μηδὲ ποτὲ τσῆ ἐζήτηξες πλέρωμα νὰ σοῦ δώσθι.

195

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Δὲ ξεύρεις πῶς συζώντανος ἄνθρωπος ἀποθαίνει,
μηδὲ ἀπὸ τὴν κόλασι 'ς τοῦτο τὸ κόσμο μπαίνει
ὅποιος δυὸ πάθη 'ς τὴν καρδιά δὲν ἔχει γνωρισμένα,
φόβο καὶ ἀγάπη, κατὰ πῶς τὸ γνόθω ἐγὼ σὲ μένα;

200

μὲ τὴν ἀγάπην καίγομαι κι' ὄλος ἀναλαμπαίνω,
καὶ μὲ τὸ φόβο τὸμ πολὺ σὰ χιόνι ἀποκραίνω·

τόση ἀγάπη τῆς καρδιάς νὰ 'χῃ χαραῖς περισσαις,
καὶ ὁ φόβος βάσανα πολλὰ τοῦ λογισμοῦ καὶ κρίσεις·

τούτη μὲ βάνει 'ς τὴν ὁδό, καὶ κεῖνος μὲ σκοτώνει,
τούτη συχνὰ μὲ προσκολλεῖ, καὶ αὐτὸς μ' ἀποζυγώνει·

205

δίδει τῆς γλώσσης λευτεργιά, δίδει λαλιά καὶ χάρι,
καὶ κεῖνος εἰς τὸ στόμα μου μοῦ βάνει χαλινάρι·

γιαῦτως δειλιῶ καὶ ἀποκοτῶ, καὶ ὀλπίζω καὶ φοβοῦμαι,
καὶ ὡς λίθος μόνο ἀσάλευτος [πέφτω καί] 'ποκοιμοῦμαι...

210

τρέπομαι τὴν ἀγάπη μου νὰ δεῖξω τῆς κυρᾶς μου,
καὶ πάλι δὲν μπορῶ νὰ πῶ πάψε τῆς πεθυμνιάς μου·

καὶ συχναλλάσσω λογισμό, καὶ κεῖνο [π'] ἀποκτίζω,
χαλῶ γιαιμνιά, καὶ τὸ ζητῶ καὶ θέλω ἀναγυρίζω·

κ' ἔχω τὸ νοῦ μου σκορπιστὸ σὲ μιὰ μερὰ κ' εἰς ἄλλη,
καὶ εἰς πάθη στέκω πάντα μου κ' εἰς κόλασι μεγάλη.

215

Μὰ ἐσὺ καλὰ κατέχεις τὸ πῶς θέλει τὸ κακό σου,
γιὰ τοῦτο μὲ τὸ κλάυμά σου λιγαίνεις τὸ καῦμό σου·

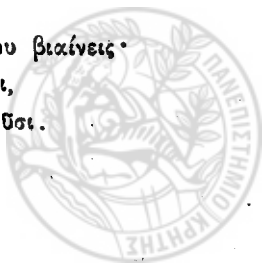
τὰ δάση ἐτοῦτα ὀλημερνῆς τὰ πάθη σου γροικοῦσι,
τὰ λόγια σου τὴν ἀπονιά τσῆ κόρης σου λαλοῦσι,

220

καὶ μετὰ τοῦτο τὴν καρδιά λιγάκι ἀλαφραίνεις

καὶ ἀπὸ τὴν πρίκα τῆμ πολλή τοῦ λογισμοῦ σου βιαινεις·
πάντα παρηγοργιὰ πολλή παίρνου ὅσοι ἀγαποῦσι,

τὴν ἀπονιά τῆς κόρης τους κλαίγωντας νὰ λαλοῦσι.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- 225 Πάθη ποτέ και κλάυματα, Ἀλέξι, δὲνμποροῦσι
βάσανα νὰ λιγάνουσι, μέλιστ' ἀναχγεννοῦσι
πλειότερα βάρη 'ς τὴ καρδιά· ποιὸς ἤμπορεῖ νὰ σβύσῃ
φωτιὰ κινεῖς μετὴ φωτιὰ, γὰρ ν' ἀποφρύξῃ βρούσι
μετὴ πλῆθος ἀλλουνοῦ νεροῦ, και κλάυμα νὰ λιγάνῃ
230. καῦμὸ κανένα, ὡσάν τὸ λές, ποτέ 'ς τὸ κόσμον ἐφάνῃ;

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ἄνεν και ξεύρης τὸ λοιπὸ τὸ πῶς τὰ κλάυματά σου
δὲ σοῦ λιγαίνου τοὺς καῦμοὺς και βάρους τῆς καρδιάς σου
δὲν κάνουσι, γὰρ ποι' ἀφορμὴ και σὺ δὲν τὰ σχολάζεις,
ἀμμὲ εὐκαιρα παιδεύεσαι και εὐκαιρα τὴν πειράζεις;

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- 235 Πειράζω τὴν ἀληθινὰ βοήθειαν νὰ μοῦ δώσῃ,
πρίχου τὴ δόλια μου ζωὴ ὁ πόθος τῆς τελειώσῃ·
πρίχου νὰί δίχως πλερωμὴ ἄθρωπος νὰ δουλεύῃ,
και ἀντίδικος τὴν δούλεψι ὅποιος δὲν ἀντιμεύῃ!
Μὰ, Ἀλέξι, μίσεψε ἀπὸ δῶ, και ἄση με νὰ μιλήσω
- 240 τούτης τῆς γρήας ὅπου ἔρχεται, βούλῃ νὰν τῆς ζητήσω·
μίσεψε, Ἀλέξι, πρί σὲ δῆ, ἂν ἔναι και ἀγαπᾷς με,
γιατὶ λογιάζω μοναχὰς νὰ ῥθῃ ξετρέχωντάς με.

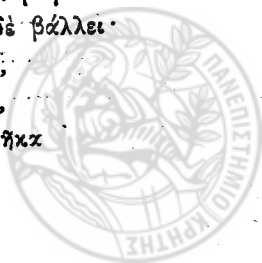
Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Μισεύω, μὰ 'ς τὴμ πίστι σου ἄλλη φορὰ ἄς βρεθοῦμε,
τὰ βάσανά μας γεῖ; τ' ἄλλου κελλίτερα νὰ ποῦμε.

(Τότες προβαίνει ἡ γράφ' Φροσύνη και λέγει).

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

- 245 Δὲ ξεύρ' ἰντά νὰί ὁ κουρασμὸς κ' ἡ πείραξι ἡ μεγάλη
ὅποιος 'ς τοῦ πόθου τὴν ὁδοῦ τὰ πόδιά του δὲ βάλλει·
ἄλλοτες ὄντας ἡμοῦ νεῖα μικρὴ κορασσοποῦλα,
το' ἀγάπης ἐδικίμασα τὰ παραδάραματα οὔλα,
κ' εἶδῃ πολλοὺς ἀγαφτικούς, γὰρ μένα και κηῖκα

κ' ἐγὼ γι' ἀγάπη ἄλλονῶ σέ χίλια πάθη ἐμπήκα ·
 250
 καὶ ἀκόμα βασανίζομαι, γιὰτί 'ς τὰ γερατεῖά μου
 ὁ Ἐρωτας πολλαῖς φοραῖς δοξεύει τὴν καρδιά μου·
 πολλαῖς φοραῖς ὄντας στραφοῦ τ' ἀμμάτιά μου καὶ δοῦσι
 κανένα νέον ὄμορφο τὰ κλάυματα κινουῦσι,
 255
 καὶ λέγω νὰ γιαγείρασι οἱ χρόνοι οἱ περασμένοι,
 γιὰτί ξαναχαρῆ ἤθελα τὸ κόσμον ἢ καυμένη!

ΓΥΠΑΡΙ.

Ὁ μῦθος βλέπω ἀληθινὰ τὸ πῶς καλὰ τὸ βάνει,
 τὸ μάθει ἀπὸ μικρὸς κανεῖς ποτέ δὲν τὸ ξεχάνει.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Μὰ ἐδά'μαι γρήα καὶ ἀνήμπορη, καὶ ἂν ἀγαπῶ κανένα,
 260
 χώνω τὸμ πόθο μέσα μου μὲ σωθικά καυμένα·
 ἢ ἀσπριλάδες τῶ μαλλιῶ κ' ἢ δίπλαις τοῦ προσώπου
 'ς τὴν ὄργιτα μὲ βάνουσι κάθα λογῆς ἀνθρώπου.
 Μὰ τοῦτο μὲ παρηγορᾷ, γιὰτί ἤθελα γροικῆσει
 τὸ πῶς σέ τοῦτα τὰ λαγκά σιμὰ 'ς τὴν Ἄσπρη βρῦσι
 265
 βρίσκειται γεῖς παλῆος βοτκός, τοὺς χρόνους φορτωμένος,
 ἀπὸ μικρὸς 'ς τὰ μαγικά καλὰ δασκαλεμένος·
 ἔντα μιλοῦσι τὰ πουλιά ξέρει, σὺν εἶχ' ἀκούσει,
 ὄντας γυρίζου ἀπετακτὰ καὶ γλυκοκελαδοῦσι,
 γροικᾷ καὶ τῶ χελιδονιῶ γιάντα τὸ ροιζικόν τους·^{ἐν}
 270
 κράζου περίσσα ἀντίδικον μὲ τὸν κηλιδισμόν τους·
 πιάνει τὸ χόρ[το] ὅπου θές, γνωρίζει καὶ τὸ ξέρει,
 καὶ τὴ γιὰτρεῖα πᾶσα ἀρρωστιᾶς, δύνεται νὰ τὴν εὔρη·
 μὲ χόρτα λέσι ἀλοιφή πῶς κάνει καὶ μὲ γάλα,
 καὶ μετὰ κείνη γίνονται θαμάσματα μεγάλα,
 κ' ἢ μαδάραις τὴν ἀλείφονται καὶ παρευθὺς ἀσπρίζου,
 275
 κ' ἢ γράδες εἰς τὰ νεῖοτα τους πάλι ξαναγυρίζου.
 Τοῦτο γυρεύω γιὰ νὰ βρῶ λοιπό, νὰ τὸν πλερώσω
 γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ν' ἀλειφτῶ νὰ ξανακαινουργιώσω,

νὰ κάμω νειούς ξοπίσω μου πάλι νὰ πορπατοῦσι,
 280 νὰ μ' ἀγαποῦ, νὰ μὲ τιμοῦ καὶ νὰ μὲ προσκυνοῦσι.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Λογιάζω καὶ ξετρούμισε! γῆ ποῦρι νὰ κοιμᾶται,
 γῆ ὄνειρο νὰ 'δε ἄλλη φορὰ καὶ δᾶ νὰ τὸ δηγᾶται;

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η

Σὰν ὄντας ἡμου κοπελιά δὲ θέλω κάνει τώρα,
 ὅπου ποτὲ δὲν ἤθελα νὰ δώσω ἀθρώπου γνώρα·
 285 θυμοῦμαι τὸν μετανιωμὸ ὅπου 'χε ἡ καρδιά μου,
 σὰν εἶδα καὶ ψαρήνασι ἐτοῦτα τὰ μαλλιά μου·
 γιὰ τοῦτο ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ ναὶ δὲν θέλει πέσει,
 μὰ πασανὸς τὰ χεῖλη μου, μετὰ χαρᾶς νὰ λέσι·
 ἀς ἔχη μόνο ἡ ἀλοιφή χάρι νὰ μὲ ξασπρίση,
 290 καὶ τὴν καυμένη μου ὁμορφιά πάλι νὰ μοῦ γυρίση.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Σὰν καμινάδα καπνερὴ ξαναχωματισμένη
 θέλεις γενῆς μου φαίνεται σὰν ἀλειφτῆς, καυμένη!

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Σὰν ἐμιλιά ἐγροίκησα . . . πχοῖδς νὰ 'ναι ἀπ' ἀφουκρᾶται
 τὰ λόγια μου, τῶν ἄλλονῶ βουκῶ νὰ τὰ δηγᾶται;
 295 Λογιάζω νὰ 'ναι ὁ Γύπαρις, καὶ νὰ τοῦ πῶ γυρεῦει,
 ἀνὲν καὶ ἐμίλησα ἐκείνης ὅπου τότε παιδεύγει.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Φροσύνη, 'ς τούταις ταῖς μεραῖς μόνιά σου τί ξετρέχει;
 ἔτσι τῶμ πιστεμένω σου φίλων τὴν ἔγνοια ἔχεις;
 τάχατες τὴμ Πανώρηά μου ἤυρες νὰ τῆς μιλήσης;
 300 δὲν ἤρπιζα ἔτσι ὀγλήγορα νὰ μοῦ ξελησμονήσης!

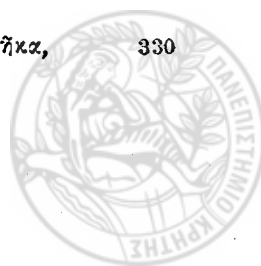
Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὰ ψῆς ξετρέχω ἀπὸ τὸ βράδυ,
 καὶ ἀγύρευτο δὲν ἄφησα κάμπο, μηδὲ λειβάδι.

συναφορμά τση πορπατῶ 'ς τοῦτα τὰ δάση πάλι,
καὶ παρακάλιε τὸν θεὸ νὰ μοῦ τήνε προβάλλη.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

ἽΟιμένα μὶ αὐτὴ ἦσουνε πάντα συντροφισμένη, 305
καὶ τώρα κάτω 'ς τ' ἄκταφα τῆς γῆς εἶναι χωσμένη;
δὲν τῆ γυρεύεις καρδιακά... σὲ τοῦτο τὸ λειβάδι
μὰ ἐμένα ἀπάντηξε ὀψὲς μὲ τὴν Ἀθούσα ὀμάδι!
καὶ οὐδὲ ποτέ τῆς μὶ ἄρσσε σὺν τότες ἤρσεσέ μου,
μηδὲ ποτέ τῆς πλειότερα τὰ σωθικά ἔκαψέ μου. 310
'ς τὴν κεφαλὴ εἶχε σκορπιστὰ λιγάκι τὰ μαλλιά τῆς,
καὶ ὡσὰ Νεράϊδα πλουμιστὴ ἔλαμπε ἡ ὀμορφιά τῆς·
τὸ πρόσωπόν τῆς τ' ὀμορφο τ' ἀγγελικὸ ἐκεῖνο
μὲ τὴν ἀσπριάν τση ἐθάμπωνε τὸν ἴδιο ἥλιο κρῖνω·
νὰ τῆ θωροῦσι ἐρέγουντα τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση, 315
καὶ τὰ βουνὰ τσῆ ἀδειάζουσι τὴ στράτα νὰ περάση·
κ' οἱ κάμποι ἐλουλουδιζουσι, τὰ χορταράκια ἀσπρίσα,
τὰ φύτρα ἀναγαλλιάσουσι καὶ τὰ δεντρά ἐκαρπίσα·
ἐκηλαδοῦσαν τὰ πουλιά, τὰ σπήληα ἀντιλαλοῦσα,
τὰ ὠζὰ τὴν προσκυνούουσασι κ' ἡ πέτριαι τὴν τιμοῦσα. 320
τὰ νέφαλα τσῆ ἐδίδασι ἴσκιο καὶ δροσεράδα,
καὶ μὲ τὸ φῶς τση ἐμέρωνε τοῦ δάσου ἡ ἀγριάδα·
κ' ἓνα τραγοῦδι ἔλεγε πηαίνωντας 'ς τὴν ὁδὸν τῆς,
καὶ στέκασι οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀκοῦγα τὸ σκοπὸν τῆς.
Καὶ ἀδυνατὰ ἐφοβήθηκα βλέπωντας τόση χάρι, 325
νὰ μὴν ἀνοίξου οἱ ὀρανοὶ καὶ ὁ Ζεὺς νὰ μοῦ τὴν πάρῃ.
Καὶ τότες εἶδα φανερὰ νὰ ρίξῃ μὲ μεγάλη
σπουδὴ 'ς τὸ στῆθός μου Ἐρωτας χίλιας σατταὶς πάλι·
χίλιας ἀπὸ τ' ἀμμάτιά τῆς φωτιαῖς ἐπετακτῆκα
κ' εἰς τὴν καυμένη μου καρδιά τῆμ πληγωμένη ἐμπῆκα, 330
καὶ ξανακαινουργώουσασι πάραυτας οἱ καῦμοί μου
καὶ λόγῃ μεγαλειέτερη ἐμπῆκε 'ς τὸ κορμί μου...

- Καὶ ἀπῆτις ἀναστέναξα χίλιαι φοραῖς, καὶ ἐχύσα
τ' ἀμμάτιά μου τὰ ταπεινὰ δάκρυα πολλὰ περίσσεια,
335 τὸ πρόσωπό μου εὐύγκλινα, καὶ ταπεινὰ ἀρχηνοῦσι
τὰ χεῖλη μου τέτοιας λογιῆς νὰ τῆς γλυκομιλοῦσι.
« Πανώρηξ, κορασίδα μου χιονατοζυμωμένη,
φεγγαροπροσωποῦσά μου κί ὁμορφοκαμωμένη,
γιάντα 'ς τὴ χέρα σου βαστᾶς αὐτόνο τὸ δοξάρι,
340 ἀπῆς τ' ἀμμάτιά σου ἔχουσι μόνιά τους τόση χάρι
νὰ θανατώνουσι ζηνιὸ πλειὰ παρὰ τὴν σαῖτα
πᾶσα ἓνα κακοροϊζικο ὁποῦ στραφῆ καὶ ὄῃ τα;
μὰ ἂν ἔναι καὶ τὴν μπόρσει τὴν τόση τους, κερά μου,
δὲ ξεύρεις, γύρισε 'ς ἐμέ καὶ ὄδὲ τὰ βάσανά μου...
345 ὄδὲ πῶς μοῦ ἐνάψα τὴν καρδιά, ὄδὲ πῶς μ' ἐθνατώσῃ,
ὄδὲ πόσα πάθη καὶ καυμούς, νεράϊδά μου, μὶ ἀξῶσῃ!
κ' ἔχε σὲ μένα λύπησι καὶ γλυκογύρισέ τα,
καὶ κείνα ὁποῦ φλογίζονται τὰ μέλη γιάτρεφέ τα!
γῆ δός μου σκιαῶς τὸ θάνατο τὸν πολυζητημένο,
350 νὰ λείψου οἱ πόνοι ὅκ τὸ κορμί τοῦτο τὸ πρικαμένο! »

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

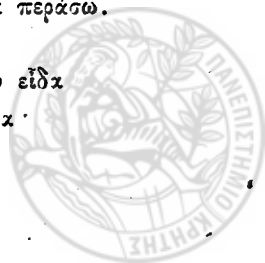
Λόγια λυπητερότερα δὲν ἄκουσα ποτέ μου·
μὰ ἐκείνη ποιὰν ἀπόκρισι σοῦ ὄωκε τότες πέ μου.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- Δὲ μοῦ ὄωκε μηδὲ καμνιά ἀπόκρισι, Φροσύνη,
μὰ τ' ὁμορφόν της πρόσωπο χίλιω λογιῶ ἐγίνη,
355 χιόνι καθάριο 'ς τὴν ἀσπριά, φωτικὸ 'ς τὴν κοκκινότη,
καὶ φαίνεται μοι βλέπω τη καὶ ἀληθινὰ θωρῶ τη·
μοῦ φαίνεται θυμῶντάς το κί ὄλος σιγοτρομάσω,
σὰν νὰ ἔχα τούτη τὴ φορὰ 'ς τὸν ἄδη νὰ περάσω.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

- Τέτοια μεγάλην ἀπονιά λογιάζω πῶς δὲν εἶδα
360 ἀπῶστας ἐγεννήθηκα νὰ ἔχη ἄλλη κορασίδα·

μὰ μὴ πρικαίνεσσι ποσῶς, Γύπαρι, ἐγὼ σοῦ τάσσω,
 ἂν ἦτον ἀγριώτερη, πῶς τήνε κατατάσσω·

μὲ λόγια θέλω τακτικά πρῶτας νὰ τῆς μιλήσω,
 νὰ τῆ διατάξω σιγανά καὶ νὰ τῆ σιργουλίσω·

καὶ ἂ δὲν μποροῦ τὰ λόγιά μου, θέλω τὴν ὄρα ἐκείνη
 νὰ μάθῃ μὲ τὰ μαγικά πόσο μπορεῖ ἡ Φροσύνη!

365

Τὸν ἥλιο σταίνω ἔς τ' ὄρανοὺς καὶ τ' ἄστρον καταιδάζω,
 νέφη σηκώνω σκοτεινὰ κί ὅλη τῆ γῆ σκεπάζω,

τὸ ἀνέμους κάνω καὶ κηθοῦ καὶ τὸ γιालὸ φουσκώνω,
 καὶ σὼ τῆ γῆ ὄντας μοῦ φανῆ μ' ἓνα μου λόγο μόνο·

370

καὶ τώρα ἐτούτη ἡ κοπελιά θέλει νὰ φύγῃ ἐμένα;
 νὰ τὸ λογιᾶσῃ μοναχὰς, κακὰ ἔχει καμωμένα!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Δυὸ τρεῖς χιλιάδες πρόβατα ἔς τὸ μερτικό μου ἐπῆρα
 ἀπὸ τ' ἀδερφομοῖρί μου, ὄξω ἀπὸ τὰ στεῖρα,

μὲ τὰ κουδοῦνια τ' ἀργυρᾶ, κί ὄλα σοῦ τὰ χαρίζω,
 ἂν ἔνκι καὶ νὰ κάτεχα ἔς τὸ ἴστερο νὰ γυρίζω

375

νὰ διακονοῦμαι τὸ ψωμί, ἂν κάμῃς τὴν κυρά μου
 νὰ δώσῃ τέλος γλήγορα ἔς τὰ παραδάρματά μου.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Νὰ τήνε πάρῃς τάσσω σου, καὶ νὰ ἔχῃς τὸ κουράδι
 νὰ τ' ἀποκαμαρώνετε μὲ τῆμ Πανώρηα ὀμάδι...

380

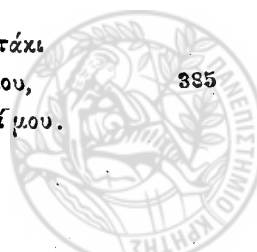
καὶ γὼ δὲ θέλω πρόβατα τόσα πολλὰ μεγάλα,
 σώνει με νὰ ἔχω μοναχὰς ἓνα κουροῦπι γάλα.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Γάλα, μιζιθρα καὶ τυρὶ, λουκάνικα καὶ ἀπάκι,
 καὶ ἀπ' ὅ, τι ἄλλο βρίσκεται ἔς τὸ φτωχικὸ σπιτάκι

θὲς ἔχεις μερτικό καὶ σύ, σὰ νὰ ἴσουν ἀδερφή μου,
 καὶ πάντα θέλω σ' ἀγαπᾶ πλειά παρὰ τὸ κορμί μου.

385

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Τὴν ὄρεξι σου τὴν καλὴ ἀπὸ καιρὸ κατέχω,
γιαῦτως κ' ἐγὼ γνωρίζεις τὸ 'ς τὴ χρεία σου πῶς τρέχω.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

390 'Σ τὰ πρόβατα θενά διαβῶ, καὶ ἐσὲ τὴν ἔγνοια ἀφίνω,
κί ὅσο μπορεῖς γι' ἀγάπη μου δὲ θέλεις λείψεις, κρίνω·
δὲν πρέπει νὰ σοῦ 'ξαναπῶ τὰ πάθη μου ὁ καυμένος,
θωρεῖς με ἀπὸ τὰ βάσανα πῶς εἶμαι καμωμένος...

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

"Αγωμε, γυιέ μου, 'ς τὸ καλὸ, καὶ γίνεται ἡ δουλειά σου,
γλήγορα ἀπὸ λόγου μου θὲς δεῖς τὴν πεθυμιά σου.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

395 'Αφίνω σου πολλὴ ζωὴ τὸ λοιπονίς ὡς τόσο.

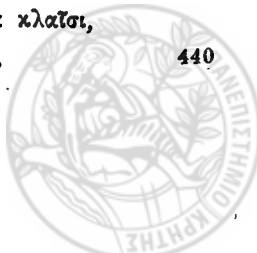
Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

"Αμε καλῶς, καὶ ἀπόκρισι μ' ἐγδέχου νὰ σοῦ δώσω.

(Τότες μισθεῖ ὁ Γύπαρις καὶ ἡ Φροσύνη λέγει).

Κρίνω, καὶ ἀνὲ κατέχουσι οἱ ἄνδρες, οἱ καυμένοι
τῶν γυναικῶν τὴν ὄρεξι καλὰ καθῶς τυχαίνει,
πῶς λίγοι ἐθέλασι βρεθῆ τὴν σήμερον νὰ κλαῖσι
400 καὶ ἀνέγνωραις καὶ ἀλύπηταις τῆς κόρις τους νὰ λέσι,
μηδὲ μὲ τόσα κλάυματα νὰ ταῖς παρακαλοῦσι,
μὰ παρακάλια ἀπ' αὐταῖς λυπητερὰ ν' ἀκοῦσι·
γιατὶ δὲν εἶναι μηδὲ μινιά 'ς ὅλη τὴν οἰκουμένη
μ' ἄντρα νὰ μὴ λιγώνεται νὰ 'ναι συντροφιασμένη,
405 καὶ νὰ μὴν ἔχη πεθυμιά χίλοι νὰ τὴ θωροῦσι,
χίλοι νὰ τὴν παινούσινε καὶ νὰ τὴν ἀγαποῦσι·
γιαῦτως θωρεῖς καὶ κάθονται καὶ ὀλημερνεῖς κτενίζου
τὴν κεφαλὴ καὶ μὲ τσ' ἀθούς τὴν ὁμορφοστολίζου,
καὶ ζσφυρίζου τὰ μαλλιά, καὶ δακτυλιδωμένα
410 τὰ κάνου καὶ ἀπομένουσι μὲ τέχνη συνθεμένα
τριγύρου τοῦ κουτέλου τους, κ' εἶναι πολλὰ ἐγνωισμέναις

νά ἔχουσι τὸ ἀσκημάδες τως πᾶσα ὥρα σκεπασμέναις.
 νίβου καὶ κοκκινίζονται καὶ μοσκολαντουροῦνται,
 μὲ τέχνη βγάνου τῇ μιλιᾷ, μὲ τέχνη ἀπηλογοῦνται,
 μὲ τέχνη τ' ἀμματάκιά τους τὰ πλουμιστὰ γυρίζου, 415
 κί ὄλαις γυρεύου τὴν καρδιά τ' ἀθρώπου νά φλογίζου·
 σιγανοτραγουδοῦσινε καὶ σιγανογελοῦσι,
 καὶ νά ταῖς συντηρούσινε τ' ἀμμάτια προσκαλοῦσι·
 δείχνουσι μέρος τοῦ βυζοῦ καὶ κάτω τοῦ ἀστραγάλου,
 καὶ χάρι τῆς πορπατηξᾶς δίδουσι καὶ τοῦ ζάλου· 420
 καὶ ἂν ἦτο ἀδυνατὸ ποτὲ ἔς τὴ γῆ νά μὴν πατοῦσι,
 μὰ εἰς τὸν ἀέρα νά ἔχασι φτεροῦγαις νά πετοῦσι,
 μετὰ χαρᾶς τὸ κάνασι, γιὰ νάμποροῦ νά ἀρέσου
 τῶν κοπελιάρω ὀλονῶν· μὴδὲ ποτὲ νά πέσου
 μποροῦσι σὲ χειρότερη πρίκα καὶ καχοσύνη 425
 καὶ μεγαλείτερο καῦμό, καθὼς τὴν ὥρα ἐκείνη
 ὅπου γνωρίζουσι τὸ πῶς γυναῖκα βρίσκεται ἄλλη
 νά τσῆ περνᾶ [ς] τὴν ὁμορφιά κ' εἰς τὰ περίσσια κάλλη,
 γῆ τότες ὄντας βλέπουσι τὸ ἄντρες νά ταῖς μισοῦσι
 καὶ πρὸς τὸ πρόσωπόν τωνε νά βλέπου δὲ ψηφοῦσι· 330
 μὰ ἐτούτην τως τὴν πεθυμιά, τὴν ὄρεξι καὶ γνώμη
 μὲ χίλιους τρόπους νά κρατοῦ χωστὴ γυρεῦου ἀκόμη,
 κ' ἡ φύσι τῶνε νά ναι ἀλλιῶς, γιὰ δαύτως πορπατοῦσι
 τόσα πολλὰ περήφαναις καὶ δείχνου πῶς μισοῦσι
 τοῦ ἀγαφτικοῦ τως τῇ μιλιᾷ, καὶ τῇ θωργιᾷ ὀμάδι 435
 δείχνουσι μὲ σκληρότητα καὶ βάνουν τους ἔς τὸν ἄδη·
 μὰ ἂν ἐφρονέψασι καὶ αὐτοὶ ν' ἀλλάξουσι δαμάκι,
 τσῆ κορασαῖς· δεῖς ἤθελες νά πιοῦσι τὸ φαρμάκι,
 δεῖ τὸ ἤθελες νά τὸ ἀκλουθοῦ, δεῖ τὸ ἤθελες νά κλαῖσι,
 καὶ νά ἔχου λύπησι ἔς αὐταῖς, λυπητερά νά λέσι,
 τὰ χὰῖδια νά σκολάσουσι, ν' ἀφήσου τὰ περίσσια,
 καὶ ὡς μερωμέναις ἀγγελιαῖς νά πορπατοῦσι ἴσα,

- καὶ μέρα νύκτα τοῦ ταυριοῦ ξοπίσω νά μουγγίζου,
καὶ τῶν ἀντρῶν τὴν ἀπονιά τὴν ἄμετρη νά βρίζου.
- 445 Κ' ἐγὼ γυναῖκα εὐρίσκομαι, καὶ ὡσὰ γυναῖκα γνῶθω
σὲ μιᾶς γυναίκας λογισμό πῶς ἤμπορεῖ τὸμ πόθο·
ἂν πορπατῆ καὶ ἄγ κάθεται, γῆ ἂν ἦναι κοιμισμένη,
βρίσκεται μὲ τὸν ἔρωτα πάντα συντροφιασμένη·
καὶ ὄσαις φοραῖς στραφούσινε τ' ἀμμάτιά της νά δοῦσι
- 450 κανένα νεῖό, τόσαις φοραῖς τὰ μέλη τως κτυποῦσι,
κι ὄσαις τὸ χέλιόν του θωροῦ, γῆ ἀκούγουν του τραγοῦδι,
πάντα 'ς τὸ στήθό τως πληγαῖς τόσαις ὁ πόθος δούδει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΙΣ.

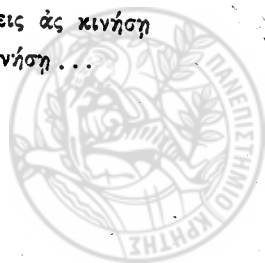

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΗ.

[ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ]

γέρος βοσκὸς μοναχός.

Σὰν τὴν γυναῖκα ἀρπετό'ς τὸ κόσμον δὲν ἐφάνη
μεντιάρικο καὶ ἀγριώτερο, μὰ τὸν ἐμὲ τὸ Γιάννη!
μὴ δ' ἄλλο εἰς τὸ φυσικὸ λογιάζω νὰ τῆς μνοιάζη,
γιατὶ μὲ δίχως ντήρησι τὸν ἄθρωπο πειράζει·
καλὰ κ' ἡ αἶγες δίδουσι τὸ γάλα, καὶ ἂ κλουθοῦσι, 5
καὶ ἡ φοράδες νὰ γλακοῦ καὶ νὰ τσιλοβολοῦσι,
ἀλλὰ ἡμερώνονται ζημιὰ πλεῖα παρὰ προχτίναις·
ἀμμὲ ἡ γυναῖκες μερωμὸ δὲν ἔχουσι ἐκεῖναις!
Ποτὲ δὲν κοντετάρουνται, μὰ πάντα μουρμουρίζου,
μαλλώνουσι, φωνιάζουσι, γρινιάζου καὶ μανίζου, 10
στραβοθωροῦσι τσ' ἄντρες τως καὶ βγάνουσι τὴ ψὴν τους,
περίττο πλειὰς ὄντας γροικοῦ λίγη τὴμ πόρεσίν τους·
σὰ δοῦν καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ συχνοπιλώθη,
τὸ κρῆας νὰν τὸ χορταίνουσι, τάσσω σου κ' εὐγοδώθη...
γρινιοῦ καὶ μουρμουρίζουσι, καὶ ἀτιμωσαῖς ὁμάδι 15
νὰν τὼς ἀκούγη ἄς δέχεται ἀπὸ ταχὺ ὡς τὸ βράδου·
γιατὶ τὰ μαγερέματα δὲν ἔχουσι γιὰ βρῶσι,
μὰ μοναχὰς λουκάνικο καὶ ἀπάκι θενὰ τρῶσι.
Καὶ ὡς πότες νὰ μπορούσινε κάθε φορὰ νὰ χύνου
οἱ ἄνδρες τως τὸ αἶμάν τως, καὶ κεῖναις νὰ τὸ πίνου! 20
μὰ γιὰ ἄς τὸ κάμη ἀλλιῶς κανεῖς, καὶ ἀπόκεις ἄς κινήση
ἀπὸ τὰ ὠζὰ του σπίτιν του νὰ πάγη νὰ δειπνήση...
δὲ βρίσκειται μῆτε ψωμί, μὴδὲ μαγερεμένα,
μὴδὲ φωτιά, μὴδὲ νερό, μὴδὲ παρασυρμένα,

- 25 μὰ βρίσκει τὴν οἰκοκυρά και κλώθει ἀνκλαυμένη
 μέ γρηα καμμιὰ ᾿ς τὸ σπίτιν τση, ποῦπα και ζκρωμένη·
 και ἀν ἐβαστᾶ και τίβοτσι σὲ μία μεριά τὸ ρίχνει,
 γῆ βιάνει ᾿ς ταῖς γειτόνισσαις και τῆ πτωχιάν της δείχνει,
 και πῶς ἐσυντροφιάστηκε μ' ἀντρα κακὸ δηγᾶται,
 30 και ἀναστενάζει, ὑγρά γελαῖ, τάχα ψυχοπονᾶται!
 Για τοῦτο εἰς τὸ γάιδάρο τῶ ἀθρώπους σουσουμνιάζω,
 ὄντας τὴν κακορροϊζικιά τὴν τόσην τους λογιάζω·
 τσακίζουσι τὴν κεφαλὴ μέ τὰ πεισματικά τους,
 μέ τῶ ἀποκουντουρίδες τως και μέ τὰ σφαχτικά τως
 35 λόγια, και μέ τὰ χἀδιά τση και μέ τᾶ κουκουρέζια
 βάσανα νὰ ᾿χη ὀλημερνης χίλια τοῦ κάνει ἀδέζια·
 και ἀν εἶχε δύναμι, θαρρῶ, χἀμασι τὸν εἶχε βάνει
 νὰ τόνε δέρνη μέ ρχβδί, τὰ γένειά του νὰ βγάνη.
 Ἐγὼ δοζάζω τὸ θεὸ ὁποῦ ᾿μαι χηρεμένος,
 40 και δίχως τέτοια παιδωμῆ ᾿ς τὰ γέρα ἀναπαῦμένος·
 μηδ' ἄλλο καλορροϊζικο δὲν εἶχα σὰν ἐμένω,
 ἀνέν και θηλυκὸ παιδί δὲν εἶχα καμωμένα,
 γιατί κί αὐτὸ τῶ γυναικῶ ὄλων τὴν φύσιν ἔχει
 και τοῦ δαιμόνου τση δοκριαῖς καλότατα κατέχει·
 45 και ὄντας ἀστράφτη και βροντᾶ και ὁ κόσμος θὰ χαλάση,
 μέ δίχως ἔγνωια πορπατεῖ και κυνηγᾶ ᾿ς τὰ δάση.
 Σήμερο ἐσηκώθηκε πρίχου νὰ ξημερώση
 κ' εἰς τὸ κυνηγι ἐδιάβηκε, δίχως κανεῖς νὰ γνώση·
 και πέρασε τὸ κολλατζὸ και ἀκόμα δὲν ἐφάνη,
 50 γιαῦτως ὁ νοῦς μου λογισμοὺς περίσους κακοβάνει·
 φοβοῦμαι μήπως και κανεῖς βοσκὸς τὴν ἀπαντήξη
 και δίχως ντήρησι καμινὰ χἀμκι νὰ τήνε ρίξη;
 και ὄμέ, χαλάση μού τνηε και τὴν τιμὴν της πάρη,
 και τότες μηδὲ γάμοι μπλεῖο, γαμπροί, μηδὲ κουμπάροι...
 55 Χίλοι βοσκοὶ τὴν ἀγχοποῦ και ὡς σκύλοι τῶ ἀκλουθοῦσι,

κ' ἴντα, θαρρεῖτε, κάμνουσι μόνιχα νά τὴν εὐροῦσι;
 ὦφου, ἔφαγέ με ἡ ἔγνοιά της... μὰ σά ζάλα γροικοῦσι
 τ' αὐτιά μου ἔς τούτη τὴ μερά, θαρρῶ νά κυνηγοῦσι
 ἐδῶ τὴ θυγατέρα μου... ἴντά ἔχει καὶ μανίζε
 καὶ γιάντα ταῖς σαῖταις τση δαγκάνει καὶ τσακίζε;
 Ὀϊμένα, ὁ καχορροϊζικός, ἀλοὶ τοῦ ροϊζικοῦ μου
 ἐδᾶ νά μὴν τση ἐκάμασι τὸ πρᾶμμα ὁποῦ φοροῦμου...
 (Τότες ἔρχεται ἡ Πανώρηα) καὶ Γιαννούλης ὁ κύρη τση.

60

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Δέν θενά πάγω ὥστε νά ζῶ ποτέ μου ἔς τὸ κυνηγι,
 ἀπητις λάφι ἄφηκα σάν αὐτο νά μοῦ φύγη·
 ὦφου, μὲ πόση παιδωμὴ ὡς ἐδεπᾶ ἤφερά το,
 πόσαις φοραῖς ὄκ τὰ βουνά τοῦτα ἐκαταβασά το!..
 μὰ ἔτρεχε σάν τὸν ἄνεμο καὶ ἐχώστηκε ἔς τὰ δάση,
 καὶ θέλουν τὸ ὄρει τὰ θεργιά, γὴ σκύλοι νά τὸ φᾶσι,
 γιὰτὶ ἡ σαῖτα μου θαρρῶ νά τὸ ἔχη σκοτωμένο
 καὶ θέλει κείτεσαι ποθὲς ὡς τώρα ψοφισμένο.

65

70

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Γ Λ Η Σ .

Κρῆμα ἔς τὸ ψῶνι, διάσκατσε, καὶ ἄς ἤθελες τὸ σώσει,
 γὴ ποῦρι τὴ σαῖτα σου ἄς ἤθελες γλυτώσει.

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Τὸν κύρη μου θαρρῶ ἐδεπᾶ... θαρρῶ νά μὲ γυρεύη·
 μὲ ταῖς φωναῖς σου σήμερο ἔχει νά μὲ παιδεύη.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Γ Λ Η Σ .

Πανώρηα, ποῦ ἔσουν ὡς ἐδᾶ; σὲ ποιά γρεμνά γυρίζεις;
 τὸ σπίτι ἴντα σοῦ ἔκαμε καὶ δέν πολυκαθίζεις;
 Ἐγὼ λογιάζω τίβοτας ἀντραγαθιαῖς γυρεύεις,
 γιὰ τοῦτο ὀλομόναχη ἔς τοῦτα τὰ δάση ὀδεύεις...
 ἀπόστασε... ξημέρωσε, καταταμμὸ δέν ἔχω,
 μὰ σὰ μιὰ αἶγα καψαρά ἔς τὰ ὄρη σὲ ζετρέχω.

75

80

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Και ποία δουλιά σ' απόσωσε και δέν μπορᾶ τὴν κάμης;
γιατί 'ς τοῦτα τὰ δάσητα ἤρθες νὰ με ξεδράμης;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Ἐδᾶ σοῦ δίδω μινὰ ῥαχδιά και σπάω τὰ νεφρά σου·
τὰ πρόβατα εἶναι ὀλάρμεγα, σκύλα, γιὰ ὄνομά σου...

ΠΑΝΩΡΗΑ.

- 85 Κ' ἴντα ἀπὸ μένα ἀνήμενες, ν' ἀρμέξω τὸ κουράδι!
πότες και ἀλλότες, κύρη μου, τὸ ἀρμέξαμε ὀμάδι;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Τὸ πῶς δέμ πιδεξέυγεςαι καλότατα κατέχω,
γιὰ τοῦτο μέσα 'ς τὴν καρδιά κρυφὸ μχαῖρι ἔχω·
'ς ταῖς προκοσύναις τῆς φτωχῆς μάνας σου ἄς εἶχες μνοιᾶσει,

- 90 ὁποῦ ποτέ δέν ἄφινε δουλιά νὰ τήνε χάση!
ὀλημερῆς ἐμάζωνε χόρτα ὀκ τὸ λειβάδι,
γῆ ἐπλαθε, γῆ ἐκοσκίνιζε, γῆ ἔφαινε ὡς τὸ βράδυ,
γῆ πάλι ἐξαινε μᾶλλιά, γῆ τὴ ῥοσχά ἐπάτει,
γῆ ὀλημερῆς τὴν ἤβλεπες τὴ ῥόκαν τῆς και κράτει,

- 95 κ' ἤκλωθε τόσα ὀνόστιμα κ' ἔτσι πολλὰ 'πιτήδεια,
ὀποῦ ἐκοιμούμου μοναχὰς θωρῶντάς τη ἀφνίδια·
αἶγες θυμοῦμαι και ἄρμεγε κάλλιο παρὰ κανένα,
ὥστε ν' ἀρμέξω μινὰ ἐγώ, δυό 'χε αὐτὴ ἀρμεμμένα,
ἤρπα τὴ μεγαλείτερη, 'ς τὰ σκέλιά τῆ ἔβανέν τη,
100 τῆμ μουστάραν τῆ ἤπιανε πιδέξω και ἄρμεγέν τη·
γυναῖκα 'ς τὸ τυροκομειὸ καμμιά νὰ μὴν τῆς μνοιᾶση,
δέν ἄφινε ἀθόγαλο μινὰ στάξα σκιάς νὰ χάση.

- Και ἂν εἶχε δεῖ καμμιά φορὰ σάν κουρασμένος νὰ 'μαι,
μου 'λεγε — θέσε ἐδᾶ και σὺ λίγο, Γιαννούλη, χάμαι·
105 και τότες με τὴν προθυμιά ζημιὰ ἀρχίζε ἐκεῖνη
κ' ἤκανε μόνιά τῆς δουλιά με πλεῖσα προκοσύνη.
Και σὺ ἔθελω νὰ κάτεχα ἴντα δουλιᾶς τῆ κάνεις,

μόνο ποῦ τὴν ἀρματωσά 'ς τὸ κόκκαλό σου βάνεις,
 κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ξεσκίζεσαι μὲ ταῖς συντρόφισσαίς σου, κὼπλ
 καὶ σκιᾶς λαγὸ δὲν ἤφερες 'ς τὸ σπίτι μας ποτέ σου. νῆ 110
 Μὰ βλέπεσαι, ὄντας κυνηγᾶς, Πανώρηα, εἰς τὰ δάση, ἐξ
 κανεῖς βοσκὸς 'ς τὰ βρόχιά του μὴ λάχῃ νὰ σὲ πιάσῃ.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Ἐξὼ ἀδελφοὺς ὡσὰν ἀητούς ἔχω τριγύρου γύρου
 'ς τὰ ὄρη ἐτοῦτα, μοναχὰς καὶ μινιά φωνὴ νὰ σύρου,
 τὴν Ἰδα ὅλοι δύνονται ζηνιὸ νὰ ἀνακατώσου... 115
 καὶ μὲ τὴν τήρησίν τωνε πχοὶ θές νὰ μοῦ σιμώτου;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Μινιάς κορασίδας ἐντροπὴ δὲν ἤμποροῦ νὰ χώσου
 μηδὲ ἀδερφοί, μηδὲ δικοί, καὶ βλέπε γιὰ καλό σου·
 καὶ ὄξω ἀπὸ τοῦτο, τὰ θεργιὰ γυρίζου ὀλημέρα,
 καὶ βλέπε μὴ σὲ φάσινε μινιά ὄρα, θυγατέρα. 120

ΠΑΝΩΡΗΑ.

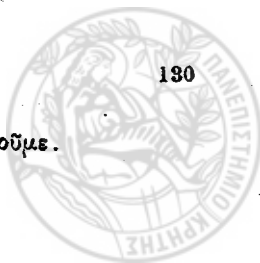
Ἄλλη δὲν ἔχω πεθυμινιά σὰμ μὲ θεργιὰ νὰ λάχω,
 τ' ἄρματα ἐτοῦτα μοναχὰς 'ς τὰ χεργιὰ μου νὰ τὰ 'χω·
 γιὰ νὰ 'χα δεῖ ἂν ἐδύνωμαι νὰ σύρω τὸ δοξάρι,
 γῆ ἂν ἔχου ἢ σαῖταις μου ἀδυνατὸ ξιφάρι.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Ἄφης ταῖς τόσαις καυκησαῖς, κ' εἰς τὸ μιτάτο ἄς πᾶμε 125
 ν' ἀρμέξωμε τὰ πρόβατα καὶ τίβοτας νὰ φᾶμε.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Μὲ τὴν Ἄθουσα συντροφιά εἴμαστε 'ς τὸ κυνηγι,
 καὶ ἓνα λάφι διώχνωντα, ὁποῦ θέλε μᾶς φύγει,
 τὸ χάσαμε· μὰ, κύρη μου, ἄρμεξε τὸ κουράδι,
 γιὰτὶ θὰ τήνε καρτερῶ νὰ στρεψώμε ὁμάδι·
 κ' ἔχε μας τίποτας καλό, κύρη μου, νὰ γυυτοῦμε,
 χίλια τραγοῦδια εἰς τὸ ἴστερο, ἂ θέλῃς, νὰ σοῦ ποῦμε.

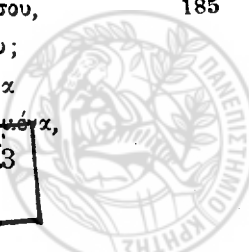
Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- Ἄποκτι γάλα καὶ τυρὶ κί ὄμορφο παξιμάδι,
 ἂν ἔναι καὶ γοργὸ ἔρθετε, θέλομε φάγει ὁμάδι·
 135 μὴδὲν ἀργεῖτε τὸ λοιπὸ, κ' ἐκεῖ σᾶς ἀνημένω
 καὶ μὴ μὲ κάμετε ἄλλη μινιά ἔς τὰ δάσητα νὰ μπαίνω.
 (Τότες μισεύει καὶ ἀπομένει ἡ Πανώρηα μοναχὴ καὶ λέγει).
 Τὸ λάφι ἀποζυγώνωντας τόση εἶμαι κουρασμένη,
 ὅπου ῥθα σὲ ὦρα δυὸ φοραῖς νὰ πέσω λιγωμένη·
 ἴδρωσα κ' ἐξεκάψωσα καὶ θὰ πλυθῶ ἔς τὴ βρούσι,
 140 καὶ κρυὸ νερὸ ἔς τὸ ὕστερο νὰ πιῶ νὰ μὲ δροσίση.
 (Τότες πλύνεται καὶ πίνει νερό, καὶ ἀπόκεις λέγει).
 Ἦχιτας ἐδροσίστηκα κοντό ῥμαι ν' ἀκουμπήσω
 νὰ κοιμηθῶ, τὰ μέλη μου λιγάκι νὰ δροσίσω·
 ὁ κτύπος τοῦ νεροῦ ἐτουνοῦ μὲ θέλει ἀποκοιμήσει,
 καὶ ἡ Ἄθουσα ὡσὰν ἐρθῆ καὶ μ' εὔρη ἄς μὲ ζυπνήση.
 (Τότες πέφτει καὶ κοιμάται, καὶ εἰς ἐλίγο ἔρχεται ὁ Γύ-
 παρις καὶ λέγει).

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- 145 Ἐγὼ ὁ καυμένος τοῦ λαφιοῦ μνοιάζω τοῦ δοξέμενου,
 ὅπου τὰ γλάκια τὰ πολλὰ κ' ἡ στράταις δὲν τὸ γιαίνου·
 καθὼς τὸ λάφι, ὄντας βαστᾶ ἔς τὸ στῆθος τὸ δοξάρι,
 λογιάζωντας ἀνάπαψι ἔς τὸμ πόνον του νὰ πάρῃ,
 ὦραις ἔς τοὺς κάμπους πορπατεῖ, ὦραις ἔς τὰ δάση ἐμπαίνει,
 150 ὦραις ἔς λαγκάδια χώνεται, κί ὦραις ἔς βουνὰ ἀναιθαίνει,
 ὦραις γλακᾶ, ὦραις στέκεται, πέφτει ὦραις καὶ μουγγᾶται,
 κί ὅσο γυρεῖ ἀνάπαψι πλειότερα τυραννᾶται·
 ἔτσι κ' ἐγὼ ὁ βαργυόμοιρος, ἀπῶσταν τῆς καρδιάς μου
 ἐκαμασίνε τὴν πληγὴ τ' ἀμμάτια τῆς κυρᾶς μου,
 155 μέρα καὶ νύκτα πορπατῶ σὲ κάμπους, σὲ λειβάδια,
 σὲ δάσητα κ' εἰς ἐγρεμνοὺς, σὲ ὄρη, σὲ λαγκάδια·
 μὰ ἔς ὅποια μέρη καὶ ἂ διαβῶ, κἀνω χειρότερό μου,

καὶ ἐκεῖ ποῦ ὀλπίζω γιγτρικό, πληθαίνω τὸ καῦμό μου·
 γιατί ὅπου πάω ὁ Ἑρωτας γυρίζει καὶ ἀκλουθᾷ μου,
 καὶ ὀλημερνῆς ἔς τὸ λογισμό μου φέρνει τὴν κερά μου. 160
 Γιά ποι' ἀφορμὴ νά 'ναι ἄσπλαχνη παρὰ γυναίκα ἄλλη,
 καὶ τοῦ καῦμένου μου κορμιοῦ δίδει φωτιὰ μεγάλη;
 Μὰ ποιὰ 'ναι ἐτούτη ἡ λυγερὴ ὀποῦ ἔς τὰ χορταράκια
 μὲ δίχωνς ἔγνοια χαίρεται τοῦ ὕπνου τὰ κανάκια;
 ὀϊμένα, κ' ἴντα συντηρῶ!.. τούτ' εἶναι ἔς τὸ θεό μου, 165
 ὀποῦ μὲ κάνει καὶ θωρῶ συχνὰ τὸ θάνατό μου!
 τούτ' εἶναι ἡ κορασίδα μου, τούτ' εἶναι ἡ πεθυμιὰ μου...
 τὰ σωθικά μου ἐσφάγησα, κ' ἐρράϊσε ἡ καρδιά μου,
 τὰ μέλη μου ἐκοπήκασι, τὴν ἀϊστησί μου ἐχάσα...
 ἡ ἀναπνιά μου ἐκόντηνε, κί ὄλος ἀνατριχιάσα... 170
 Μάτιά μου, γιάντα κλαίγετε; γιάντα δειλιάς, ψυχὴ μου,
 καὶ ὡσάν τὸ φυλλοκάλυμο τρομάσει τὸ κορμί μου;
 δὲν εἶστε ἐσεῖς, ὀποῦ ἔχετε τὴν πεθυμιὰ μεγάλη,
 σιμά, σιμά νά βλέπετε τὰ πλουμιστά τση κάλλη;
 τώρα γιατί τὴ φεύγετε; γιάντα τήνε φοβᾶστε, 175
 γιατί σβυστά καὶ ἀνήμπορα τώρα σιμά τῆς νά 'στε;
 σιμώσετέ τση ἀντήρητα, δέτε, χορτάσετέ τη,
 κ' εἰς τὴν καρδιά μου πλειὰ βαθειὰ ξαναρυτέψετε τη!
 τώρα κοιμᾶται ἀνέγνοιαστη καὶ δὲν μπορεῖ νά φύγη,
 καὶ στανικό τση ἐπάρτε περηγοργιὰ ἐλίγη! 180
 Τὸν ὕπνο εἶναι τ' ἀμμάτιά σου, Πανώρηα, φορτωμένα,
 κ' ἐμὲ τοῦ δόλιου στάσουσι δάκρυα φαρμακεμένα·
 μὰ μ' ὄλο ποῦ 'ναι σραλιστά, δοξεύου τὴν καρδιά μου,
 τὸ νοῦ μου δισχορπίζουσι καὶ παίρνου τὴν ἐξά μου...
 γιά ποι' ἀφορμὴ, ἀφέντρα μου, δὲν εἶναι θέλημά σου,
 καθὼς τὸ δίκηο τὸ ζητᾷ, νά κατοικοῦ κοντά σου;
 τὰ χεῖλη μου ἔς τὰ χεῖλη σου τὰ κοκκινόχτυμένα
 νά ἐσμίγα, καὶ τὰ δυὸ κορμινὰ νά ' περιλαμπανέμα,

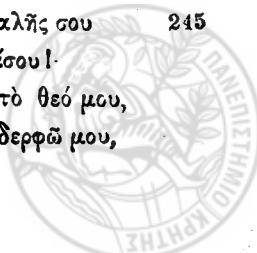

- 190 σὰ δυὸ δενδρὰ ποῦ σμίγουσι καὶ ὁμάδι ξεφυτρώνου,
 καὶ ὁμάδι θρέφονται ἔς τὴ γῆ καὶ ὁμάδι μεγάλωνου,
 κ' ἓνα πῶς εἶναι δείχνουσι, καὶ δίχως νὰ σιωῶσι,
 καὶ ὅκ τ' ἄλλο δὲν μπορεῖ κιχνεῖς τῶνα νὰ ξεριζώση;
 χεῖλη γλυκεῖα καὶ ὀνόστιμα, στόμα μου μυρισμένο,
 καὶ ἄς μοῦ ἔτονε τὴν σήμερο σὰν πεθυμῶ δοσμένο,
- 195 τόση δροσὰ φιλῶντάς σας νὰ πέψω ἔς τὴν καρδιά μου,
 νὰ πάψουσι οἱ πόνοι μου καὶ ὄλα τὰ βάσανά μου...
 ὦ χορταράκια δροσερά, ὅπου σὰς ἐπλακῶνει
 τέτοια νεράϊδα πλουμιστὴ πλεῖ ἄσπρη παρὰ τὸ χιόνι,
 νὰ ἔμου κ' ἐγὼ ἔναι ἀπὸ σὰς ν' ἄγγιζα τοῦ προσώπου,
- 200 ὅπου μπορεῖ τὴν πλερωμὴ νὰ δώση πᾶσα κόπου...
 Χόρτα, οἱ ἀνθοὶ σας σήμερὸ παίρνουσι τόση χάρι,
 μύσκο νὰ ἔδρῶνου τὸ ταχὺ καὶ ἄργα μργχαριτάρι,
 καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ ἔγέρνουσι καὶ νὰν τοὺς ἀνσταίνου,
 καὶ πλειὰ παρὰ τὸν μπάλαμο πᾶσα πληγὴ νὰ γιαινῶ...
- 205 μὲ δίχως τὴ δροσὰ νεροῦ, χόρτα χριτωμένα,
 θέλετε στέκει πάντα σας πράσινα καὶ ἀνθισμένα,
 καὶ δίχως ἥλιο θέλετε θρέφεσται μοναχὰ σας,
 γιὰτὶ ἔχει χάρι πλειότερη παρὰ ἀπ' αὐτὰ ἡ κερά σας.
 Πανώρηα, ἀπὴς τὴ σπούρδα σου ἤθελες ν' ἀκουμπήσης,
- 210 τὸ στῆθός μου προσκέφαλο γιάντα νὰ μὴ ζιτήσης;
 τὸ στῆθός μου τὸ ταπεινὸ σπούρδα τῶ σαῖτῶ σου,
 σημάδι τοῦ προσώπου σου, παιγνίδι τῶ χερσιῶ σου...
 μὰ κρίνω δὲν τὸ δέχεται, γιὰτ' εἶναι ματωμένο,
 καὶ γιὰτὶ καίγει ὡς νὰ ἔτονε καμίνι ἀρτουμένο.
- 215 Χρυσομαλλοῦσά μου κερά, χρειὰ μοῦ ἔναι νὰ σιωῶσω
 σκυφτὰ ἔς τὰ κοραλένιά σου φιλὶ γιὰ νὰ σοῦ δώσω·
 δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω ἀλλιῶς, Πανώρηά μου, ψυχὴ μου,
 καὶ ἀδιαντροπιὰ μὴμ' πῆ κανεῖς πῶς εἶναι ἡ ἐδική μου,
 γιὰτ' εἶναι δίκηο καὶ προεπὸ νὰ δροσιστοῦ δμακί

τὰ χεῖλη ποῦ ἴπιασι γιά σέ πολλῶ λογιῶ φαρμάκι! 220
 μίσεψε, τρώμε μου λοιπὸ καὶ φόβε μου περίσσε,
 καὶ ἀποκοτιὰ συντρώφισσα ἔς τούτη τῆ χρεία μου ἄς ἦσαι.
 Μὰ ἔς ἔντα εὐρίσκομαι ὁ φτωχός, ἄλ λάχη καὶ ξυπνήση
 καὶ ἴδῃ με πῶς τῆ φίλησα καὶ ἀδυνά μανίση,
 ποιά λόγια τῆ μερώνουσι, ποιά βούλεψι μεγάλῃ 225
 ἔς τὴν ὄρεξίν της τὸν φτωχὸν πχοῖός ἤμπορᾶ με βάλλῃ;
 Τὸ τί νὰ κάμω ὁ ταπεινός σήμερο δὲν κατέχω,
 μέσα ἡ καρδιά μου με κινᾶ, καὶ ἀποκοτιὰ δὲν ἔχω·
 κρυαίνω, καὶ ἄφτω... πεθυμῶ, φοβοῦμαι καὶ τρομάσω...
 κινῶ... καὶ πάλι σέρνομαι... φεύγω... καὶ πάλι ἀράσσω! 230
 Δάση, βουλή μου δώσετε, βρύσι, λαγκὰ καὶ ὄρη,
 τὸ τί νὰ κάμω σήμερο με τῆ δική μου κόρη·
 ἡ μοναζᾶ καὶ ὁ ὕπνος της μου λέγει— μὴν ἀφήσης,
 ἀγαφτικέ πολύπαθε, παρὰ νὰ τῆ φιλήσης!
 ἴπειδῃ κ' ἡ δυὸ με μινὰ βουλή μου λέν νὰ τὸ ποιήσω, 235
 εἰς τ' ὄνομά σου, Ἐρωτα, σκύφτω νὰ τῆ φιλήσω·
 ἀμμέ φοβοῦμαι ἀληθινά, ὁ κτύπος τῆς καρδιάς μου
 μὴν ἀσηκώση ὀγλήγορα τὸν ὕπνον τῆς κυρᾶς μου...
 Ὅϊμέ, ἐξύπνησά τῆνε... πρίχου νάν τῆ φιλήσω...
 τὸ ροιζικὸ δὲν ἤθελε τὰ μέλη νὰ δροσίσω. 240
 (Εἰς τοῦτο ἐξυπνᾶ ἡ Πανώρηκα καὶ λέγει τοῦ Γύπαρι).

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Πχοῖός· εἶναι ὅπου μ' ἐξύπνησε; .. Γύπαρι, σὺ ἴσαι πάλι!
 νὰ ξαναδώσης βούλεσαι τῆς κεφαλῆς μου ζάλη;
 ἔντ' ἄθελος, ἀδιάντροπε, κ' ἤρθες ἐδῶ σιμά μου;
 ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες πῶς σέ μισᾶ ἡ καρδιά μου!
 Φεῦγε ἀπὸ μπρός μου γλήγορα, μὴ θές τῆ κεφαλῆς σου 245
 τὸν τσακισμό, βαργυόμοιρζε... σύρε ποθές, γρεμίσου!
 Τίς με κρατεῖ; τίς με κρατεῖ!.. βλέπousai, ἔς τὸ θεό μου,
 τὸ πρᾶμμα ἐτοῦτο μὴν ἐμπῆ ἔς τ' αὐτιά τῶν ἀδερφῶ μου,

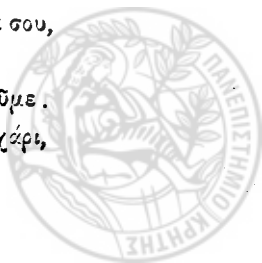

250 δυὸ τρεῖς φηγαῖς μ' ἐπεῖραξες... μὰ σήμερο ἄς σκολάσου
τούταις ἢ στραταῖς ἢ κακαῖς, ἃ θέλῃς γιὰ καλιὰ σου!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἄνεν καὶ πέση ἀνεμικῆ, Πανώρηα, σιγανεύει,
καὶ ὡσάν περάσου ἢ βροχαῖς, πάλι καλοκαιρεύει,
ἄν ἔναι καὶ τὴν θάλασσα βλέπωμε τῆ μεγάλη
πῶς σὲ φουσκώση μινὰ φορά, καλοσυνεύγει πάλι,
255 ἄν ἔναι καὶ τὸν οὐρανὸ θωροῦμε σάν βροντήξῃ
καὶ ἀστράψῃ μὲ πολὺ θυμὸ καὶ ἀστροπελέκι ρίξῃ,
πῶς γαληνώνει τὸ ζηνιὸ καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του
τὰ γνέρη διώχνει τὰ θολὰ καὶ παύει τὸν θυμόν του!
γιάντα καὶ ἐσὺ τὴν ὄργιτα δέμ πχύεις, πεθυμνιά μου,
260 μὰ στέκεις πάντα ἔς τῶνα σου καὶ καίγεις τὴν καρδιά μου;
γιάντα καὶ σὲ τ' ἀμμάτιά σου ποτὲ νὰ μὴ στραχοῦσι
λυπητερὰ τ' ἀμμάτιά μου τοῦ ταπεινοῦ νὰ δοῦσι;
τὰ χεῖλη σου τὰ νόστιμα δυὸ λόγιχα μερωμένα
νὰ μὴ μοῦ δώσουσι ποτέ; γιὰ πχοῖ' ἀφορμῆ; ὄχ, ὀϊμένχ,
265 νὰ μὴ γνωρίζῃς... ἄπονη καὶ ἀνέγνωρη, σὲ νὰ 'σου
ἔνα λειοντάρι ἀγρωτόχτο, γῆ ἄλλο θεργιὸ τοῦ δάσου,
ἐμάνισες... καὶ ἄς πάψουσι κι' ὄλιχς ἢ μάνιταί; σου...
καὶ ὠργίστηκες... καὶ ἃ λείψουσι κι' ὄλιχς ἢ ὄργιταί; σου!
ἢ πέτρις πρέπει μοναχάς, τὰ δάση καὶ τὰ ὄρη
270 πάντα νὰ στέκου ἔς τῶνχν τους, κι' ὄχι ποτὲ μινὰ κόρη!
Ἦντα σημάδι πλειότερο θὰ δῆς εἰς τὸ κορμί μου,
γιὰ νὰ γνωρίση; πλειὰ καλιὰ σ' ἔχω ἀπὸ τὴ ψυχὴ μου;
ἀνέν καὶ μὲ τὸ θάνατο θέλῃς νὰ τὸ γνωρίση,
ἔμαι ἐδεπαῖ καὶ κάμε με, κόρη μου, ὡσάν ὀρίσης·
275 σαῖτα εἰς τὸ στῆθός μου σύρε μὲ τὸ ξιράρι,
τὴν πρικομένη μου ζωὴ σάν πεθυμᾶ; νὰ πάρη·
μὰ βλέπε μόνο ἔς τὴν καρδιά, μὴ λάχη νὰ μοῦ δώσης,
καὶ ἐσὲ τὴν ἴδιχ, ποῦ ἐδεκεῖ βροστώ, νὰ θανατώθῃς!

- Τέσσερης χρόνοι, κάτεχε, πῶς εἶναι ἀπερασμένοι
 ὀποῦ 'ς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς σ' ἔχω ζωγραφισμένη · 280
 καὶ σὺ ἀπατή σου ζεύρεις τὰ τὰ πάθη τὰ δικά μου,
 βλέπεις συχνὰ τοὺς πόνους μου, θωρεῖς τὰ βίसानά μου,
 καὶ μὲ ὄλο ὀποῦ 'σαι πλειὰ ἄπονη παρὰ θεργιὸν κανένα,
 θαρρῶ καὶ νὰ 'κλαψες καὶ σὺ πολλὰς φοραῖς γιὰ μένα,
 καθὼς μὲ κλαῖσι τὰ θεργιά, τὰ δάση, τὰ χαράκια, 285
 οἱ κάμποι, κί' ὄλοι οἱ ποταμοί, τὰ δέντρα καὶ τὰ ὄργυακια,
 καθὼς μὲ κλαῖσι οἱ βοσκοί, καθὼς μὲ κλαῖσι οὐλαὶς
 λυπητέρ' 'ς τὰ πάθη μου τῶν Ἰδῶν ἢ βοσκοποῦλαις ·
 μ' ἂν ἦναι καὶ τὴν παῖδα μου καλὰ τήνε κατέχης,
 γιὰ ποι' ἀφορμὴ 'ς τοὺς πόνους μου λύπη καμνιά δὲν ἔχεις; 290
 δὲ σ' ἐγεννήσασι θεργιά, δὲν εἶσαι μαρμαρένη,
 μὰ 'σαι μὲ σάρκα ἀθροπινὴ σὰν ὄλαις καμωμένη,
 κ' εἶναι ἄδικο νὰ μὴ γροικᾷς τόσους καῦμούς καὶ πόνους,
 ὀποῦ ἔχω γιὰ τὸν πόθο σου τόσους καιροὺς καὶ χρόνους.
 Κατέχω το τὸ πῶς κανεὶς ἄξος δὲν εἶ γιὰ σένα, 295
 τὰ κάλλη αὐτὰ εἶναι μοναχὰς γι' ἀγγέλους καμωμένα,
 μ' ὄλο ἐτοῦτο ἀλύπητη δὲ σοῦ τυχαίνει νὰ 'σαι,
 μὰ κείνο ὀποῦ καίγεται γιὰ σένα νὰ λυπᾷσαι,
 καὶ μ' ἕνα σκιᾶς ἀνάβλεμμα γλυκὺ νὰ τ' ἀντιμέδης
 τὸν πόνον του τὸν ἄμετρο, κί' ὄχι νὰ τὸν παιδεύης · 300
 ἢ ὁμορφιαὶς ἐδόθησαν 'ς τῶν γυναικῶν τὴν φύσι,
 καθὼς ἀπῶνα φρόνιμο βοσλὸ εἶχα γροικῆσαι,
 ὀγιά ν' ἀρέσου καθανός, κί' ὄλοι νὰ πεθυμοῦσι
 μὲ ταῖς γυναικῆς μοναχὰς μνιὰ σάρκα νὰ γενοῦσι.
 Γιὰ τοῦτο ἀνὲν κ' ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς μετὰ σου, 305
 συρμένος εἰς τὴν χάριν σου εἶμαι ὁκ τὴν ὁμορφιά σου,
 νὰ σμιζῶ, ν' ἀνακατωθῶ, μνιὰ σάρκα νὰ γενοῦμε
 καὶ δυὸ ψυχὰς πασίχραις 'ς ἕνα κορμί νὰ μποῦμε.
 Πρέπει καὶ σὺ νὰ μὲ ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ μὲ ὄχη; χάρι,

- 310 κ' ἡ δούλεψί μου πλερωμὴ πρέπει ἀπὸ σέ νά πάρῃ.
 Ὀϊμένα, αὐτήνῃ ἡ ὀμορφιά, κόρη μου, τί ἀνημένει;
 τίνος ἀλλοῦ καλλίτερα παρὰ ἀπὸ μέ τυχαίνει;
 πχοῖδς σοῦ δουλεύει πλειότερα; πχοῖδς σ' ἀγαπᾷ κάλλιά μου,
 τίνος γιὰ σένα καίγεται καρδιά σὺν τὴν καρδιά μου;

Π Α Ν Ω Ρ Η Α ,

- 315 Πχοῖδς μέ πειράζει πλειότερο θὰ πῆς, πχοῖδς μέ παιδεύει,
 πχοῖδς τὴ τιμὴ μου ὡσὺν καὶ σέ νά πάρῃ μοῦ γυρεύει!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- ὄντας γυρέψει ἤθελα νά πάρω τὴν τιμὴ σου,
 γῆ τόση λίγη ἐντροπὴ νά κάμω 'ς τὸ κορμί σου,
 ἡ γῆ; ἄς ἤθελε σκιστῆ τότε; νά μέ ρουφήξῃ,
 320 γῆ ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωτιά νά μοῦ 'χε ρίξει...
 γυναϊκά μου βλοητικὴ, καθὼς ὁ νόμος θέλει,
 θενά σέ κάμω, ἀφέντρα μου, ἂν ἴσως καὶ μοῦ μέλῃ.

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

- Ἐγὼ δὲ θε νά παντρευτῶ, κ' εὐρὲ ἄλλη κορασίδα
 ἀπὸ τρακόσας ὀμορφιαῖς ὅπου 'ναι ἐδῶ 'ς τὴν Ἴδα,
 325 καὶ κάμε τῆν ταῖρί σου, καὶ μένα μὴμ πειράζῃς,
 γιὰτί σ' ἀμόνω, Γύπαρι, πῶ; εὐκαιρα κοπιάζεις.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- Κόρη, μὴν εἶσαι ἔτσι ἄπονη, μὴ θές τὸ θάνατό μου,
 μὰ μέ καμμιά παρηγοργιὰ λίγανε τὸ κϋμό μου,
 τὴν πλερωμὴ τσ' ἀγάπη; μου τὴν πολυζητημένη
 330 μοῦ δῶσε, καὶ τὴ δόλιά μου καρδιά τὴ δυξεμένη
 γιαμνιά μέ μιὰ γλυκειὰ ἠωργιὰ καὶ μ' ἓνα σπλαχνικό σου
 λόγο, πρίχου νεκρὸς 'ς τὴ γῆ μιὰ ῶρα πέσω ὀμπρός σου.
 Κόρη, δὲν εἶναι τὸ πρεπὸ μνιά ἀγάπη ἐμπιστεμένη
 μέ θάνατο ἀπὸ λόγου σου νά 'βγῆ εὐχαριστημένη,
 335 μὰ μέ ἄλλη μεγαλείτερη πρέπει καὶ σὺ νά δώσης
 τέλος γοργό, νεράϊδά μου, τῆς παιδά; μου τῆς τόσης.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

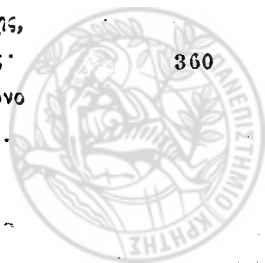
Τί πρᾶμμα, εἰς τὴν πίστι σου, εἶναι ἡ γιαγάπη πέ μου,
γιατί δὲν τὴν ἐγνώρισα μὴδὲ ποσῶς ποτέ μου.

ΓΥΠΑΡΙΣ.

Παράδεισος, ὄντας θωρῶ τ' ἀργυρὸ πρόσωπό σου,
μοῦ φαίνεται ἡ γιαγάπη σου καὶ ὁ πόθος ὁ δικός σου, 340
καὶ ὄντας στραφοῦ τ' ἀμμάτιά μου καὶ δοῦσι τὴν κυρά μου,
φωτιά καὶ λύρα μου κεντᾶ τὴ δόλια τὴν καρδιά μου.
Μὰ ἂν θέλης πλειᾶ καλλίτερα νὰ τὸ ξεκαθαρίσω,
δὲν εἶν' ἡ γιαγάπη, κάτεχιε, παρὰ καλὸ περίσσο,
παρὰ ξεφάντωσι πολλή, παρὰ χαρὰ μεγάλη 345
σὲ δυὸ καρδιαῖς ὅπ' ἀγαποῦ περίσσο μιὰ τὴν ἄλλη·
μά 'ναι φωτιά, ὄντας ἀγαπᾶ κικνεῖς, καὶ αὐτὸς μισᾶται,
γιατί 'ς τὸν ἄδη ζωντανὸς πῶς βρίσκεται λογαῖται·
καὶ ἄς θὲς παράδειγμα νὰ δῆς, στράφου καὶ δὲς ἐμένα, 350
πόσαις φωτιαῖς τὰ μέλη μου περνοῦσι τὰ καυμένα,
γιατί περίσσο σ' ἀγαπῶ καὶ σὺ ἄδικα μισᾶς με,
καὶ ὡσὰν ὀχθρὸς σου νὰ 'μουνε ἄδικα τυραννᾶς με·
καὶ μ' ὄλο ἐτοῦτο δὲν μπορῶ... γιατί ἔτσι εἶναι δοσμένο
ὅτι μὲ δάκρυα καὶ καῦμούς τὰ πάθη ν' ἀπομένω,
μὲ ὀλπίδα πῶς καμμιὰ φορὰ ν' ἀλλάξῃ ὁ λογισμὸς σου, 355
νὰ μοῦ χηρίση ἀνάπαψι ὁ πόθος ὁ δικός σου.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Γύπαρι, ὀγιὰ νὰ ἀναπαγῆς, Γύπαρι, γιὰ νὰ δώσης
τέλος τῷ ἀγάπης, σὰν τὸ λὲς πῶς μοῦ βαστᾶς τῇ τύσῃ,
καὶ γιὰ νὰ μὴμ πειράζεσαι καὶ ἐμένα βχσανίζης,
σοῦ λέγω ἀγάπη ἀπὸ μὲ ποτέ σου μὴν ὀρπίζης·
κί ὅσο μπορεῖς μὲ ζῶφευγε, γιατί ἀπὸ μένα μόνο
δὲ θέλεις ἔχεις, κάτεχιε, παρὰ καῦμὸ καὶ πόνο.

ΓΥΠΑΡΙΣ.

- Ὀϊμένα ὁ κακορροϊζικός! ποιά ὀλπίδα μ' ἀπομένει,
 μέσα ἢ καυμένη μου καρδιά ἂν ἦναι δοξασμένη...
 365 πρῶτ' ἀνημένω πλεῖα γιαντρεῖά 'ς τοὺς πόνουσ' μου νὰ δώσῃ
 μινιά ἀπὸ τοῦ πύθου τῆ φωτιά δὲν ἠμπορεῖ νὰ γνώσῃ,
 μινιά ὁποῦ σὲ μὲ τ' ἀμμάτιά τση χίλιαις φωτικαῖς πετοῦσι
 κί ὄλο μ' ἀναλαμπάνουσι, καὶ κείνη δὲν κεντοῦσι;
 μιὰ ὁποῦ τσ' ἀγάπης τῆ θεᾶ 'ς τὴν ὁμορφιά τσιριάζει,
 370 μ' ἀγάπη δὲ γροικᾷ ποτὲ καὶ πόθο δὲ λογιάζει!
 Κόρη μου ἀγαπημένη μου, γῆ σφάζε με, νὰ ζήσης,
 γῆ μπλεῖδ' σὲ τοῦτο τὸν καῦμὸ νὰ στέκω μὴ μ' ἀφήσης·
 σὲ μένα στράφου, ἀφέντρα μου, γύρισε, πεθυμινιά μου,
 μὲ σπλάχνος τ' ἀμμυτάκιά σου νὰ δοῦσι τὰ δικά μου,
 375 πῶς κλαίσινε γιὰ λόγου σου στράφου νὰ δῆς λιγάκι,
 νὰ στοχαστῆς τὰ χεῖλη μου πῶς στάζου τὸ φαρμάκι·
 γιὰ ποῖ ἀφορρῆ τ' ἀμμάτιά σου τὰ πλουμιστὰ μου χώνεις,
 καὶ τ' ἀργυρό σου πρόσωπο γιάντα τὸ χαμηλώνεις;
 δὲν δύνεσαι νὰ μὲ θωρῆς τάχ' πῶς ὄλος τρέμω
 380 ὡσὲν κλάμι δροσερὸ σὲ ταραχῇ ἀνέμω;
 δὲν δύνεται νὰ μὲ θωρῆς πῶς κλαίγω, πῶς θρηνοῦμαι,
 πῶς λακταρίζω, πῶς πονῶ καὶ πῶς παρκαποῦμαι!..

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Δὲ δύνομαι νὰ σὲ θωρῶ, φτωχέ, καλὰ τὸ λέγεις,
 γιατί σ' ὀργίζομαι πολλά, κί ὄχι γιαντὶ μου κλαίγεις.

ΓΥΠΑΡΙΣ.

- 385 Ἄνεν καὶ μένα ὀργίζεσαι, ἄπονη κορασιῶν,
 ὁποῦ ποτὲ γιὰ λόγου σου καμινὰ χαρὰ δὲν εἶδα,
 ἔντα' ἔχεις κάμει ἐνοῦ σου ὀχθροῦ καὶ κακοθελητῆ σου
 ὁποῦ γυρέψει ἤθελε νὰ βλάψῃ τὸ κορμί σου;
 Ἄμμὲ ὅσο θέλεις ἄπονη ἄς εἶσσι καὶ ἀγριεμένη,
 390 τάσσω σου καὶ ἡ γιαντὶ μου πάντα νὰ σ' ἀνημένῃ,

τάσσω σου πῶς ἢ γρίναις σου κι' ὄλαις ἢ μάνιταί σου
κι' ὄλα σου τὰ πεισματικά κι' ὄλαις ἢ ὄργιταί σου
δὲ θέλουσι μπορεῖ ποτὲ τὸμ πόθο μου νὰ σβύσου,
ἂν ἦτο καὶ χειρότερη σὲ μὲ ἢ γιόρεξί σου!

Ἄφης τὴν ὁμορφιά ἐσὺ πρῶτας, καὶ γὼ ν' ἀφήσω 395
τὸμ πόθο σου τὸν ἄμετρο καὶ νὰ σ' ἀλησμονήσω·

τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου σου κ' οἱ κρῖνοι ἄς ξεραθοῦσι,
καὶ τὸ γλυκὸ σου ἀνάμπλεμμα οἱ Ἔρωτες ἄς σβυστοῦσι,
ἄς πέσου ἢ πλεξουδές σου, τὸ στήθός σου ἄς μαυρίσῃ,
τότες καὶ μένα ἢ παιδωμῆ, ἂν τύχῃ, νὰ μ' ἀφήσῃ! 400

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Ὅμπρὸς ἄς βγοῦ τ' ἀμμάτιά σου, κ' ὕστερα τὰ μιλλιά μου
νὰ πέσου, γιὰ νὰ μὴν μποροῦ νὰ δοῦ τὴν ἀσκημνιά μου·
μὰ ἂ στέκω ν' ἀφουκράζωμαι, κρῖνω, νὰ μὴ σχολάζῃ,
μὰ μὲ τσῆ πελελάδες του στέκει νὰ μὲ πειράζῃ·
καὶ ἄς πάγω τὸ γοργότερο κάτω πρὸς τὸ μιτάτο, 405
καὶ ἂν ἢ γιἈθοῦσα δὲ μ' εὐρῆ, πῶς εἶμι ἐκεῖ γροικᾶ το.

(Τότες μισεύει ἢ Πανώρηα).

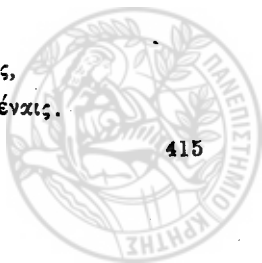
ΓΥΠΑΡΙΣ.

Γιάντα μισεύεις ἀπὸ μὲ, κόρη μου πλουμισμένη;
γιάντα μ' ἀφίνεις τὴν ζωὴν τούτη τὴν πρικαμένη;
μὰ ἐμάκρυνες... καὶ μοναχὰς τὴν ἐμιλιά μου χάνω...
μοῖρά μου ἔϊντα μ' ἔφερες; μόνο γιὰ ν' ἀποθάνω! 410

(Τότες καθίζει ὁ Γύπαρις χάμαι καὶ κλαίγει, καὶ ἔρχεται
ἢ Ἄθοῦσα).

ΑΘΟΥΣΑ.

Ἀπῆτις ἢ Πανώρηα μ' ἐπῆρε 'ς τὸ κυνήγι,
ἀπὸ σιμά μου μοναχῆ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ,
γιατὶ ἤπρεπε νὰ στρέψωμε σπῆτι συντροφιασμέναις,
καθὼς καὶ ἀπὸ δεκεῖ εἶμαστε κ' ἢ δυό μας μισεμέναις.
Μὰ ἐδῶ θωρῶ τὸ Γύπαρι καὶ βραναστενάζει. 415

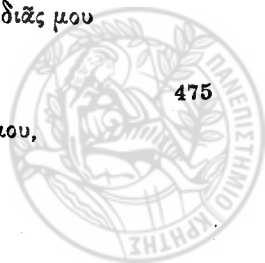

ὄφου, πῶς κλαίγει δυνατά!.. ὁ πόνος του με σφάζει...
 σὲ μία μεριά θενά συρθῶ ὀγιά νά τοῦ γροικήσω
 τὴν ἀφορμὴ ποῦ τὸν κινᾷ ἔς τὸ κλάυμα τὸ περίσσο.

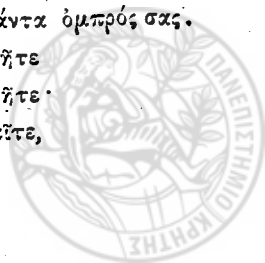
Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- Ἥλιε, τὸ φῶς σου σήμερο τοῦ κόσμου μὴ χαρίσης,
 420 μηδὲ με κύκλο λαμπυρὸ τὸν οὐρανὸ στολίσῃς,
 μὰ νέφη ἄς εἶναι σκοτεινά, τῶ ἀκτῖνές σου νά χῶσου
 καὶ τὸ λαμπρὸ σου πρόσωπο λιγάκι νά θαμπώσου,
 γιὰ νά μὴ δῆς κάτω ἔς τὴ γῆ μινὴ κορασά με πόση
 κρίσι καὶ παῖδα βούλεται θάνατο νά μοῦ δώσῃ,
 425 μινὰ κορασά ποῦ βάλθηκε νά πάρῃ τὴ ζωὴ μου
 καὶ ὁ θάνατος ἀντίμεψι νά ἴναι ἔς τὴ δούλεψί μου!
 Μ' ἀπῆς τὰ πάθη δέμ πονεῖ τὰ τόσχα ὀποῦ μ' ἄξῶνει,
 κ' ἢ ὀργιταις κ' ἢ γρίνιαις της κ' οἱ τόσοι ἄλλοι πόνου
 με κάμουσι νά καταιβῶ ἔς τὸν ἄδη ὁ καῦμένος,
 430 θὰ πέσω ἀποῦ τὰ χέργιά μου σήμερο σκοτωμένος!
 Καὶ σὺ τοῦ κόσμου πείραξι, πάθος, φωτιά καὶ βῆρος
 καὶ τῶν καῦμένων ὀλονῶν τῶν κοπελιάρω χάρος,
 Ἔρωτα ὀποῦ μ' ἐδόξεψες καὶ σκλάβο σου ἔκαμές με
 καὶ τόσαις κακορροϊζικιαῖς καὶ πόνουσι ἄξῶσές με,
 435 κάμε περίσσο νά χαρῆς, σὰ δῆς τὸ σκότωμό μου
 καὶ ἀπ' ὀπου καὶ ἂν εὐρίσκεσσι ἔλα ἔς τὸ θάνατό μου
 νά πῆς ἀπὸ τὸ αἷμά μου τὴ δίψα σου νά σβύσης
 καὶ τὴν καρδιά σου τὴ σκληρὴ λιγάκι νά δροσίσης!
 μὰ σύρνε σὲ παρακαλῶ, σύρνε παρακκαλῶ σε,
 440 (Ἔρωτα τὴ θαράπαψι σκιαῶς τούτηνε μοῦ δῶσε,)
 μετὰ σου τὴν Πανώρηχην τὴν ἄπονη, νά δοῦσι
 τ' ἀμμάτιά της πῶς κείτομαι νεκρός, νά δροσιτοῦσι
 καὶ ἀνὲν καὶ κείνη ἡ ἄπονη δὲ θέλει ν' ἀκλουθήξῃ,
 πῶς δὲ με χρήζει τίποτῃς μόνο γιαννιὰ ἂ σοῦ δεῖξῃ,
 445 ἔς τὸ μνήμα ὀποῦ θέλ' εἶσται σήμερο τὸ κορμί μου

- τὴν ἀφορμὴ ὅπου μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου
γράψε μὲ τὴ σαΐτα σου, νὰ τὴ θωρῆ περνώντας,
τὰ κόκκαλά μου τὰ νεκρὰ πεισματικὸ πατώντας,
λέγωντας μὲ χαρὰ πολλή—γιὰ μένα σκοτωμένους
κείτεται ἐτοῦτος ὁ νεκρὸς ὅπου 'ναι ἐδῶ θαμμένος!.. 450
- καὶ ὄπχοι ἄλλοι τὸ διαβάσουσι νὰ πικίρουν ἀπὸ μένα
ξόμπλι, νὰ φεύγου τὰ μαλλιά τὰ παραχρῶσωμένα,
τὰ ἀγγελικὰ προσώπατα, τὰ στήθη τὰ χιονάτα,
γιατὶ φαρμάκι μοναχὰς καὶ φόνους εἶν' γεμάτα.
Μὰ γιάντα τρέμεις, χέρα μου; γιάντα κτυπᾷς, καρδιά μου; 455
- γιάντα σὰ βρῦσι τρέχουσι τ' ἀμμάτια τὰ δικά μου;
ὦ κόσμε, ἂν εἶναι καὶ χαρὰ δὲ μοῦ ὄωκες ποτέ σου,
μόνο σὲ μένα ἔρριξες ὄλαις τῆ παιδιωμῆς σου,
γιάντα πρικὺ μοῦ φαίνεται σήμερο νὰ σὲ χάσω
καὶ ὡς πεθυμᾷ ἢ νεράϊδά μου 'ς τὸν ἄδη νὰ περάσω; 460
- Κόσμε, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά, τὰ δέντρη, τὰ ληγκά σου,
τοὺς ποταμούς, τὰς βρῦσες σου, τὰ ἄνθη, τὰ πωρικά σου
νὰ χαίρουνται οἱ χαϊράμενοι τὰ ἀφίνω, ὡσὼν τυχαίνει
μὲ τὸ ἀγαπητικαῖς τῶνε μὲζὶ συντροφιασμένοι·
κι' ἂν τύχη ξεφαντώνωντας καμμιά φορὰ ὁμάδι 465
- νὰ ποῦν καὶ μένα—Γύπκρι, γιάντα νὰ πᾶς 'ς τὸν ἄδη;
καὶ μὲ ἕναν ἀναστεναγμὸ πάλι νὰ ξαναποῦσι
—τὰ κόκκαλά σου ἀνάπαψι κάτω 'ς τὸν ἄδη ἂς βροῦσι!
καὶ κείνη ὅπου τονε ἀφορμὴ καὶ ἐσφάγηκες, ἰζάπη,
μὴν εὖρη ἀπάνω τὸ ὄρανοῦ; μὴδὲ 'ς τὸν ἄδη ἀγάπη!.. 470
- ὦ δάση, κάμποι καὶ βουνά, δένδρα καὶ χορταράκια,
ὦ σπήληα δροσερώτατα, ὦ ποταμοὶ καὶ ῥγυάκια,
ὦ βρῦσι μου ὅπου μοῦ ὄβυνες τὴ λαύρα τῆς καρδιάς μου
μὲ τὰ κρυά σου τὰ νερά, θολὰ συναφορμάς μου,
ὦ οὐρανὲ καὶ ἥλιε, μάρτυροι τοῦ καῦμοῦ μου, 475
- ὅπου καλὰ κατέχετε τοὺς πόρους τοῦ κορμιοῦ μου,

- ὦ νυκτική παρηγοργιά, δεύτερο φῶς καὶ χάρι
 τοῦ κόσμου, λαμπυρότατο καὶ εὐγενικὸ φεγγάρι,
 ὦ ἄστρα πολλὰ ἀντίδικα ποῦ ἔστε ἔς τὴ γέννησί μου
 480 καὶ τόσα ἐκάμετε κακὴ τὴν τύχη τὴ δική μου,
 παντοτινὰ νὰ στέκεστε ἔς τὸ κόσμῳ σᾶς ἀρίνω
 καὶ χίλιας; φχαριστιαῖς καλάς; ἔς τὸ τέλος μου σᾶς δίνω,
 γιατί ἤρε λύπησι σέ σᾶς καὶ σπλάχνος ἡ καρδιά μου,
 πρᾶμμα ποῦ δὲν ἀζώθηκα ποτέ ἀπὸ τὴν κυρά μου!
 485 καὶ σεῖς κοράσα εὐγενικά τσῆ Ἰδα, παρακαλῶ σας,
 τὸ σκοτωμένο μου κορμί νεκρὸ σὰ δῆτε ὀμπρός σας,
 κλάψετε συναλλήνω σας καὶ μὲ σκοπὸ θλιμμένο
 καὶ μοιρολόγι ταπεινὸ σὰν πρέπει τὸν καυμένο,
 πέτε το πῶς μνιαῖς κορσᾶ; τὰ πλουμισμένα κάλλη
 490 σμιμμένα μ' ὄργιτα πολλή καὶ μ' ἀσπλαχνιά μεγάλη
 μ' ἐκάμασι καὶ σφάγηκα· δάκρυα πολλὰ νὰ χύσου
 ἔς τὸ μοιρολόι τὸ πρικὺ ὄπχοι σᾶς ἀκροικήσου.
 Φίλοι μου ἀγαπημένοι μου καὶ συνακτροφοί μου,
 μὴ σᾶς πρικάνη σήμερο ποσῶ; ἡ χώρισί μου,
 495 ἀλλὰ χαρῆτε ὀγιά μὲ πῶς ὅκ τὰ πάθη ἐδικαίνω
 καὶ ἀπὸ σκλαβιά παντοτινὴ λεύτερος ἀπομένω.
 Μάνα ἀκριθὴ καὶ κύρη μου καὶ ἀδέρφια ἀγαπημένα,
 μὰ τὸν καυμὸ ὀποῦ ἔχετε νὰ πάρετε γιὰ μένα
 σᾶς παραγγέρνω, κάμετε τὴν κόρη τὴ δική μου
 500 σέ τόση ἀγάπη νὰ ἔχετε σὰ νὰ ἔτο τὸ κορμί μου,
 καὶ ἂν παντρευτῆ, τὸν ἄντραν της τὸν ἀκριβοτιμᾶτε
 καὶ σὰν τὸ Γύπαρι καλὰ πάντα τὸν ἀγαπᾶτε·
 μὰ μὴ μοῦ λησμονήσετε καὶ μὲ παρακαλῶ σας,
 σκιαῖς μὲ τὴ θύμησι ὀ λεγνὸς; νὰ στέκω πάντα ὀμπρός σας.
 505 ὦ πρόβατά μου θλιβερά, τώρα διασκορπιστῆτε
 καὶ τὸ πρικὺ μου θάνατο κλάψετε, θρηνηστῆτε·
 ρίξτε τὰ κουδούνιά σας, θλιμμένα πορπατεῖτε,

τὴν πρασινάδα φεύγετε, νερὸ γλυκὺ μὴν πῆχτε,
μουγγίζετε καὶ κλαίγετε... περίσσα νὰ λυποῦνται
τὸ σκοτωμένο Γύπαρι ὅπχοι σὰς ἀφουκροῦνται. 510

Καὶ σὺ φιαμπόλι μου γλυκὺ ἴ; τούτῃ τῇ μυρισμένη
δάβνη κρεμνῶ, νὰ σέ θωροῦ τοῦ πόθου οἱ βρεμένοι
νὰ λέσι μὴ ἀναστεναγμὸ — Ἐρωτα, ἀνάθεμά σε,
τόσα σκληρὸς γιὰ ποι' ἀφορμὴ κι' ἄπονος πάντα νὰ 'σαι!
Πανώρηα, αἰτιὰ τοῦ πόνου μου καὶ ἀρχὴ τῆς παιδωμῆς μου, 515

καλέστρα τοῦ θανάτου μου καὶ διώκτρα τῆς ζωῆς μου,
τοῦ λογισμοῦ μου ταραχὴ, φωτιά τῶ σωθικῶ μου,
θροφὴ τῶν ἀνχστεναγμῶ, δάκρυα τῶν ἀμματιῶ μου,
χαρὰ τῆς πίκρας μου πολλὴ καὶ πίκρα τῆς χαρᾶς μου,

τῆς ἀρρωστιᾶς μου παιδωμὴ καὶ χαλασμὸς τῆς ἴγειᾶς μου, 520
τῆς κεφαλῆς μου σότισι, πέδουκλο τῶμ ποδιῶν μου,
κατάλυσις τῆς νειότης μου καὶ τέλος τῶ χρονῶ μου,
θεὰ τῆς δόλιας μου καρδιᾶς, βασίλισσα τοῦ νοῦ μου,
τῆς πεθυμιᾶς παράδεισος, κόλασι τοῦ κορμιοῦ μου!..

Καὶ σὺ σπαθί ποῦ πάντοτε ἤσουνε βοηθὸς μου, 525
ἀλύπητα τὸ θάνατο παρακαλῶ σε δός μου... .

Πανώρηά μου, Πανώρηά μου, Πανώρηα μου δροσίτου... .

(Τότες πιάνει τὴν χέραν του ἡ Ἄθοῦσα καὶ τοῦ λέγει).

Α Θ Ο Υ Σ Α.

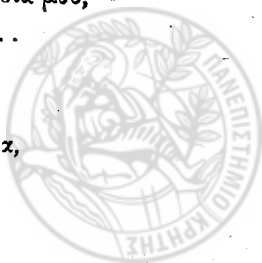
Μή, μή, μή, μή, βαργυόμοιρε!.. ποῦ πάγει ἡ φρόνεψί σου;

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ.

Ἄφης με, Ἄθοῦσα, νὰ σφαγῶ, ἄφης με νὰ τελειώσω
μὲ τῇ ζωῇ μου σήμερο τὸμ πόνου μου τὸν τόσο... 530
μὴ μὲ κρατῆς... ἀπόλυς μὲ νὰ σφάξω τὴν καρδιά μου,
παρὰ ζωὴ ὁ θάνατος ξεῦρε πῶς εἶν' κάλλιιά μου... .

Α Θ Ο Υ Σ Α.

Γύπαρι, τὰ ἐδηγήθηκες ὅλα ἀφουκράστηκά τα,
γιατὶ ἐδεπᾶ σιμά ἴστεκκ παρέκει ἀπὸ τῇ στράτα,

- 535 και ὄξω ἀπὸ τοῦτο παραμπρὸς τό 'ξευρα... και νά ζήσω
καυμὸ γροικῶ 'ς τὰ σωθικά γιά λόγου σου περίσσο·
κ' οἱ γιορανοὶ τὸ ξεύρουσι πόσα καλὰ γιά σένα
τῆς κορασιᾶς ἀπ' ἀγαπᾶς ἔχ'ω ὡς ἐδᾶ 'πωμένα·
κ' ἐγὼ ἔχω κιῶλας, Γύπαρι, πολλότατη ὀλπίδα
540 ὅκ τὸ σημάδι σήμερο ὀποῦ 'ς αὐτήνη εἶδα,
νά συγκλιθῆ σάν πεθυμᾶς ἄντρα της νά σέ πάρη,
μέ τοῦ κυροῦ της τὴν εὐχὴ και τοῦ θεοῦ τὴν χάρι.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἰντα σημάδι εἰς αὐτὴ καινούριο εἶδες πέ μου;

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Βάλλε 'ς τὴ θήκη τὸ σπαθὶ και ἀπόκεις γροίκησέ μου.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- 545 Μιλίε μου ποῦρι ἀνέγνοιαστα... μὰ ποιὰ ἐμιλιά, νά ζήσης,
τόσα γλυκειὰ και ὀνόστιμη μπορεῖς νά μοῦ χρίση;
νά κάμης νά μηδὲ σραγῶ, νά κάμης νά μὴ δώσω
θάνατο και ἀπὸ τῶς καυμοῦς τοῦς τόσου; νά γλυτώσω;

Α Θ Ο Υ Σ Α .

- Μή, μή, φτωχίε, μὴ σκοτωθῆς, νά ζήσω δὲ σ' ἀρίνω...
550 ἀφώρμησες, κκκόμοιρε, γὴ ἐκουζουλάθη; κρίνω·
δὲ ξεύρεις πόσαις πιδωμαῖς ἔχου ὄπχοι ἀγαποῦσι,
ἀλλὰ μισοῦν τὸν θάνατο και πεθυμοῦν νά ζοῦσι,
γιά νά μπορέσου μέ καιρὸ και μέ τὴ δούλεψίν τους
λύπη νά βροῦσι μινὰ φορὰ 'ς τὴν κόρη τὴ δικὴν τους.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- 555 Καιροῦς και δούλεψι πολλή, μάλιος σκλαβιά κρυμμένη
δίχως κανένα ὄφελος ἔχω ὡς ἐδᾶ χαυμένη·
μὰ ἄλλο κανένα τίβοτας δὲ λείπομι νά χάσω,
μόνο τὴ δόλια μου ζωὴ 'ς τὸν ἄδη νά περάσω·
γιά τοῦτο σέ παρακαλῶ, μὴ θές νά μ' ἀμποδίσης,
560 μὰ ν' ἀποθάνω σήμερο σά μοῦ ῥχεται ν' ἀφήσης.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Ἄν ἤξερα καὶ ὁ θάνατος εἰς ὄφελός σου νά 'το,
νά σκοτωθῆς, κακόμοιρε, κ' ἐγὼ ἀποφάτιζά το·
μὰ μὲ τὸ θάνατο θωρῶ πῶς ὄφελος δὲν κάνεις,
μόνο τῆ νειότη σου εὐκκίρα καὶ τῆ ζωῆ σου χάνεις.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἐγὼ ἔχασά τα καὶ τὰ δύο, ἀπῆς ἐδοξευτήκα
τὰ σωθικά μου, Ἄθοῦσά μου, κ' εἰς τὴν ἀγάπη ἐμπῆκα·
καὶ ἄλλη δὲ βρίσκω ἀνάπαψι 'ς τὸμ πόνου τὸ δικό μου
κ' εἰς τὰ πολλά μου βάσανα, μόνο τὸ θάνατό μου.

565

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Ἐ τοῦτα τὰ πάθη, Γύπαρι, θέλω νά σοῦ βοηθήσω,
γιαῦτως νά πάρῃς θάνατο δὲ θέλω νά σ' ἀφήσω·
καὶ βάλλε ἐτοῦτο τὸ σπαθί τώρα εἰς τὸ φηκάρι,
γιατί σοῦ τάσσω ἀνάπαψι ὁ πόνος σου νά πάρῃ.

570

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Τὸ πρόσωπο τ' ἀγγελικὸ κ' ἡ ὁμορφιά σου ἡ τόση
κ' ἡ καλοσύνη σου θαρρῶ δὲ θέλει μὲ κομπῶσει·
καὶ ἄ μοῦ βοηθήσης, τὴν ζωὴν, Ἄθοῦσά μου, ἀπὸ σένα
θέλω δηγᾶται ὥστε νά ζῶ πῶς μὴ χεῖς χαρισμένα.

575

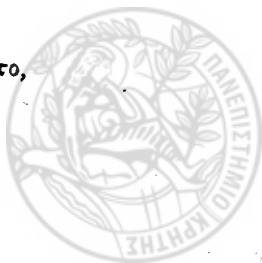
Α Θ Ο Υ Σ Α .

Μὰ τὴν ἀλήθειαν τάσσω σου, σάν ἀδερφός μου νά 'σου,
νά τσῆ μιλήσω· μὰ 'θελα τὰ λόγια ν' ἀφουκράτου
ὅπου τσῆ θέλω 'πεῖ γιὰ σέ. Μὰ πὰ νά τῆ ξεδράμω,
γιατί ἔχω ὀλπίδα σήμερον νά κάμωμε τὸ γάμο.

580

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἄφου, μαγάρι νά 'τονε! .. μὰ κρίνω 'ς τὸ μιτάτο
νά 'ναι, γιατί τὴν εὐρηκα 'ς τῆ βρύσι καὶ ἐκοιμᾶτο,
κί ὡς μ' ἔδε ἀσκηώθηκε μὲ μάνιτα περίσσα
καὶ ἐδιάβηκε σπουδακτικὰ πρὸς τὸ μιτάτο ἴσα.

ΓΥΠΑΡΙΣ. ΠΡΑΞΙΣ Β.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

585 Πάγω κ' ἐγὼ νὰ τὴν εὐρῶ· μὰ ἔλα καὶ σὺ μετὰ μου,
 παρακαλῶ σε ὡς ἔδεκεῖ σιμά, γιὰ συντροφιά μου.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἄς πηαίνωμε τὸ λοιπονίς, ἀπὸ δεπᾶ κοντεύγει·
 ἂν ἔναι καὶ βοηθήξῃς μου, ὁ θεὸς σοῦ τ' ἀντιμεύγει!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΙΣ.

Π Ρ Α Ξ Ι Σ Τ Ρ Ι Τ Η .

ΦΡΟΣΥΝΗ ΓΡΗΑ και ΠΑΝΩΡΗΑ .

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

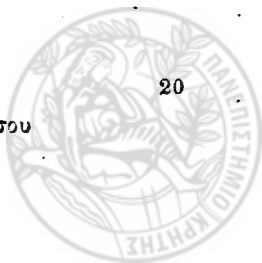
Ὅκα τὴν Ἀθούσα ἐγροίκησες, Πανώρηα, μὲ τ' αὐτιά σου
πῶς μὲ τὴν τόση σου ἀπονιά και μὲ τὴν ὄργιτά σου
θέλεις ἠφέρει τὸ φτωχὸ Γύπαρι νὰ λογιάση,
γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ βάσανα τὴ νειότην του νὰ χάσῃ·
εἶπέ σου πῶς ἂν ἤθελε λείψει, μὲ τὸ σπαθίν του 5
ἐδῶ ἔς τὴ βρύσι σήμερο ἠπαιρνε τὴν ζωὴν του·
και ἂν τὸ ἔχε κάνει, λόγιασε, ἄπονη κορασίδα,
τὸ πῶς δὲν ἤθελε βρεθῆ κανεὶς βοσκὸς ἔς τὴν Ἰδα
τὸ σκοτωμόν του τὸ πρικὺ νὰ μηδὲν εἶχε κλαίγει,
και ἐσένα πάντα ἀλύπητη κι ἄπονη νὰ σὲ λέγῃ. 10

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

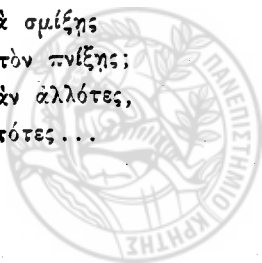
Μάλιος ἐκεῖνον πᾶσα εἰς εἶχε καταδικάζει,
και μένα κόρη εὐγενική ἤθελαν μ' ὀνομάζει,
γιατὶ δὲν ἔκαμα ποτὲ πρᾶμμα εἰς ἐντροπή μου,
μηδὲ κανένα ἄφηκα νὰ πάρῃ τὴν τιμὴ μου.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Μάλιος τιμὴ σου θέλ' εἰσταὶ ἕνας, ὁποῦ ἀποθάνει 15
και ὁποῦ γιὰ σένα καίγεται και ἀπὸ τὸ νοῦν του ἐβιάνει,
βοήθεια εἰς τὰ πάθη του μετὰ χαρᾶς νὰ δώσης
και ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα νὰ τὸν ἐλευτερώσης,
περιττοπλειᾶς βλογητικὴ ζήτῶντας νὰ σὲ πάρῃ,
καθὼς οἱ νόμοι ὀρίζουσι μὲ τοῦ θεοῦ τὴ χάρι.
Πέ μου νὰ ζῆς, Πανώρηα, πχοῖὸ ἔχει ὁ λογισμός σου

- ἄντρα ποτὲ καλλίτερο νὰ βρῆς βλοητικό σου;
 ζεύρω καλὰ πῶς πεθυμοῦ χίλοι βοσκοὶ ἔς τὴν Ἰδα
 γυναῖκα νὰ σὲ πάρουσι· ἐγὼ ἀπατῆ μου τσ' εἶδα
 25 νὰ σὲ ζητοῦσι· μὰ ἀληθῶς δὲ θεὸς εὐρεῖ κανένα
 νὰ σ' ἀγαπᾷ σὺν κάνει αὐτὸς καλὰ καὶ ἐμπιστεμένα.
 Ἐμένα, θυγατέρα μου, σήμερο ἀφουκράσου,
 κ' ἡ καχοσύνη σου ἄς χαθῆ καὶ ἄς πάψῃ ἡ μάνιτά σου,
 βοσκὸς ὡσάν τὸ Γύπαρι ἔς τὴν Ἰδα δὲ γυρίζει,
 30 πλειότερα πρόβατα κανεῖς καὶ τόπους πλειὰ νὰ ὀρίζῃ·
 ἐτοῦτοι ὅλοι ὁποῦ θωρεῖς οἱ τόποι εἶναι ἐδικοί του,
 καὶ τρεῖς χιλιάδες πρόβατα ἀρμέγου οἱ βοσκοὶ του·
 μηδὲ κανένα θέλεις βρεῖ ἔς τὸμ πόθο ἐμπιστεμένο,
 μηδὲ ὄρεξις καλλίτερης σὺν τοῦτο τὸ καυμένο·
 35 τοῦτος, καθὼς τὸ κάνουνσι ὅλοι οἱ βοσκοί, δὲν μπάνει
 σὲ μιὰ ἀγάπη σήμερο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐβιάνει,
 ἐσύ ἴσαι μόνο, κάτεχιε, ἡ πρώτη ἀγαρτική του
 καὶ ἐσύ θεὸς εἶσαι, κάτεχιε, κί ὅλο [ἡ] ὕστερή του,
 καὶ μνιαῖς ἄλλης τὸμ πόθον του ποτὲ δὲ θέλει δώσει,
 40 μὰ τῆ ζωὴν του μετὰ σὲ θέλει τήνε τελειώσει.
 Καὶ τάχα δὲν εἶν' ἄξιος γιὰ πᾶσα κορσαῖδα;
 πχοῖς ἄλλος ὁμορφύτερος ἐράνη ἐπᾶ ἔς τὴν Ἰδα;
 δὲν εἶδασι τ' ἀμμάτιά μου ποτὲ τους κοπελλιάρη
 σὺν τοῦτο εἰς τὴν ὁμορφιά, ἔς τὴν τόσην ἄξα χάρι·
 45 τὸ πρόσωπόν του σὺν τοῦ ἡλιοῦ τσ' ἀκτῖνες λαμπυρίζει,
 καὶ ὡσάν τῆμ πάχνη τοῦ χιονιοῦ ἔτσι καὶ αὐτὸς ἀσπρίζει·
 χιλιαὶς λογιᾶζω κορσαῖς νὰ τόνε πεθυμοῦσι,
 χιλιαὶς γιὰ λόγου του καρδιαῖς ν' ἄφτου καὶ νὰ πονοῦσι...
 καὶ σὺ γιὰτι περηφανεῖς μὲ τέτοιο νεῖδ νὰ σμίξῃς
 50 καὶ μὲ τὴν τόση σου ἀπονιά γυρεύεις νὰ τὸν πνίξῃς;
 Ὅϊμέ, καὶ ἄς ἤμουν κοπελιά κί ὁμορρῆ σὺν ἀλλότες,
 γιὰτι πῶς, εἶναι ἡ κορσαῖς δεῖς ἤθελες ἐτότες...

πάντα γυρίζει ἤθελα νά τ' ἀκλουθῶ ἀπὸ πίσω,
τόμ. πόθον του ἔτ' ἄξιο ὥστε νά κυνηγήσω...

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Σκόλασε τὴν ἀθιβολὴ τούτη, κερά Φροσύνη, 55
περί[σσα] σέ παρακαλῶ... γιατί τὴν ὥρα ἐκείνη
ὀποῦ σκλέψου τὰ βουνά καὶ ποταμοὶ γυρίσου
ξανάστρουφα νά τρέχουσι, καὶ τὰ πουλιὰ νά ζήσου
θέλουν μπουρεῖ ἔς τὴ θάλασσα, καὶ τοῦ γιாலοῦ τὸ ψάρι
ἔς τοῦτα τὰ ὄρη σὰν ἐρθῆ τῇ Ἰδαῖ θροφή νά πάρη, 60
τότες καὶ γὰ τὸ Γύπαρι θέλω τὸν ἀγαπήσει
καὶ γι' ἄντρα μου βλογητικὸν θέλω τὸμ. πεθυμήσει.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Γιὰ ποι' ἀφορμή, ἀφέντρα μου; ἂ σῶχη καμωμένα
ποτέ του τίβοτας κακό, πέ το νά ζῆς καὶ μένα,
νά τοῦ κακὸν θέλω καὶ γὰ ὡσὰν τὴν ἐμαυτῆ σου. 65
γῆ ἂν ἔχῃς ἄλλη ἐντήρησι ἐμένα τη δηγήσου·
ἔς τὰ χεργιά μου ἀναθράφηκες, μικρὴ ἀνάθρεψά σε
χίλιας φοραῖς σ' ἐβάσταξα καὶ καταφάσκισά σε,
γιὰ κείνο πλειά καλλίτερα σ' ἔχω παρὰ παιδί μου,
καὶ γιὰ κακό σου τάσσω σου δὲ θέλει εἶσται ἡ βουλή μου. 70

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Κακὸ ἀποῦ τὸ Γύπαρι δὲν ἔχω γνωρισμένα,
μ' ἂν ἦναι κί ὄλα τὰ καλὰ νά μοῦ ἔχῃ καμωμένα,
ἐγὼ δὲ θενά παντρευτῶ ποτέ μου, καὶ ἄς μ' ἀφήσῃ, *
κί ἄλλη ἄς εὖρη κορασά ἔς τὴν Ἰδα ν' ἀγαπήσῃ·
γιατί μὲ δίχως τὴν παντρειά βούλομαι νά γεράσω, 75
καὶ μὲ τὸ ἔργο νά τὸ δῆς, ἀνέν καὶ ζῆς, σοῦ τάσσω.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

*Ἰντά ἴναι αὐτὸς ὁ λογισμὸς ἀπῶχεις, θυγατέρα,
μὲ δίχως ἄνδρα βούλεται νά σ' εὖρουσι τὰ γέρα!...
τὸ πρόσωπό σου, ἀφέντρα μου, τ' ὁμορφοκαμωμένο

- 80 μέ τόσα κάλλη οἱ οὐρανοὶ τοῦ τῷ ἔχου στολισμένο,
 γιάντα ν' ἀφήσης νά χαθῆ, σά ῥόδο ἔγῃ ἄνθη ἄλλο
 ὅπου σέ δάση γεννηθῆ ἔγῃ σέ γρεμνὸ μεγάλο,
 καὶ ἄνθρωπος δὲν τὸ χάρεται, μηδὲ ποσῶς θωρεῖ το,
 ἀμμέ ὁ ἥλιος φύγει το, ἢ ἀνεμικὴ μαδεῖ το·
- 85 μὰ γιὰ νά κάμης μετ' αὐτὸ πασίχαρο κανένα,
 καὶ κείνος καλορροϊζικὴ πάλι νά κάμῃ ἐσένα!
 Ὀϊμένα, θυγατέρα μου, τὰ ζὰ ὅπου δὲ νοοῦσι
 ὡς γεννηθοῦσι ἀλλήλως τως γυρεύου νά σμικτοῦσι,
 καὶ σὺ λογιάζεις εὐκαιρὰ τῆ νειότη σου νά χάσης
- 90 καὶ δίχως ταῖρι ὁμορφο νά πάρης θὰ γεράσης!..
 Στράφου σέ κείνο τὸ κλαδί, ἔδὲ δυὸ συντροφιατμένα
 περιστερὰκια πῶς φιλοῦ περίσσ' ἀγαπημένα·
 τῆς ποταμιῶς γροίκησε τὸ πῶς παραπονᾶται
 καὶ μέ γλυκὺ κηλαδισμό τοὺς πόνου[ς] τῆς δηγᾶται·
- 95 ἀπὸ κλαδί ὡς κλαδί πετᾶ κι' ὅπου καὶ ἂν κάτση κλαίγει,
 ἐγὼ ἀγαπῶ! ἐγὼ ἀγαπῶ! σοῦ φαίνεται καὶ λέγει·
 γιὰ τὸ ταυρὶ ἢ ἀελιά μουγγᾶται καὶ φωνιάζει,
 κ' ἢ προβατίνα τὸ κριὸ μέρα καὶ νύκτα κράζει.
 Ἡ ὄντρα ὄντας ἀγαπᾶ ποσῶς δὲ φαρμακεύει,
- 100 μὰ ἐδῶ καὶ κεῖ τὸ ταῖριν τῆ μέ προθυμικὴ γυρεύει·
 καὶ τὰ λειοντάρια τ' ἄπονα τῆ δύνامي τοῦ πόθου
 συχνότατα ἔς τὸ στῆθός τως τὸ θυμωμένο γνώθου·
 μηδὲ τὰ ψάρια ἔς τὸ γιὰλὸ νά στέκου δὲν ποροῦσι
 παρὰ καὶ κείνα ἀλλήλως τως ἀγάπη ἀγροικοῦσι·
- 105 καὶ σὺ, Πανώρηκ, μοναχὴ λογιάζεις νά ἔχῃς τόση
 δύνامي νά μηδὲν μπορῆ πόθος νά σέ μερώσῃ;
 Μὰ γιάντα λέγω τὰ θεργιά... καὶ τὰ δεντρά ἀγαποῦσι,
 γιὰ κείνο δὲν καρπίζουσι μαζί ἔδὲ φυλιαστοῦσι·
 μέ τὴν κιτριὰ ἢ λειμονιά συχνιά συμπεθεργιάζει,
- 110 καὶ μέ τὴν σφάκα τὴν πρικικὴ μηλιὰ γλυκειὰ ταιρογιάζει·

- ἴδὲ πῶς τὸμ πλάτ[αν]ο κρατεῖ σφικτὰ περιμπλεγμένον
 τοῦτο τὸ κλημα τ' ὄμορρο κι' ὄλο' ἀναγαλλιασμένον,
 καὶ τόσην ἀναγάλλιασιν μέσθ γροικᾶ ἡ καρδιά τους
 γιὰ τὴν ἀγάπη τὴμ πολλὴ ὁποῦ ἔναι ἀνάμεσά τους,
 ὁποῦ σοῦ φαίνεται καὶ λέν'—'ς τὸμ πύθο νὰ δεθοῦσι 115
 ὄπχοι περάσουν ἀπὸ ἴδῶ καὶ τὴν φιλιὰ νὰ δοῦσι,
 καὶ ὄσοι τὸν ἥλιο φεύγουσι καὶ κάνουν τὸ στανιό μας
 περίσθα καλοροίζικο ἄς ποῦν τὸ βουζικό μας! . .
 γιὰ πὲ μου, κορσιίδα μου, ἂν ἦσα χωρισμένα,
 σὺν ὄρφανὸ δὲν ἤθελε εἶσται τὸ κάθε ἕνα; 120
 χάμαι 'ς τὴ γῆ εἶχε κείτεσθαι τὸ κλημα ξαπλωμένο,
 ἀπὸ κουράδια καὶ βοσκούς, Πανώρηα, πατημένο,
 καὶ ὁ πλάτανος δίχως καρπὸ καὶ δίχως ὄμορφι' ἄλλη
 δίχως τὸ κλημα, μοναχὸς ἤθελε στέκει πάλι.
 Ἔτσι κ' οἱ γιάντρες δίχωςτας γυναῖκες δὲ φελοῦσι, 125
 καὶ κείναις δίχως τῶν ἀνδρῶν νὰ κάμου δὲν μποροῦσι·
 ἀπὸ τὴν φύσι ἐδόθηκε νὰ σμίγωμε ὁμάδι,
 κι' ὄποιοι τὴ φύσι ἀδικᾶ παιδεύεσθαι 'ς τὸν ἄδη.
 Βάλε 'ς τὸ νοῦ σου τὸ λοιπὸν, Πανώρηα, πρὶ γεράσεις
 καὶ πρὶ ταῖς τόσαις χάριτες καὶ ὄμορφιαῖς σου χάσεις, 130
 τῆς νεότης σου τῆς δροσερῆς ξεράντωσι νὰ δώσης,
 καὶ βλέπεσαι μὴν ἔρθουσι καιροὶ νὰ μετανοιώσης·
 πάντα δὲ στέκεις ὄμορφη, δὲ θέλεις εἶσται νέα,
 ἀμμέ ἀσκημίσεις θεὸς καὶ σύ, γενῆς θέλεις καὶ γραῖα.
 Φεύγει ὁ καιρὸς σὺν τὸ πουλί, τὰ πράμματα γεροῦσι, 135
 ὄλα τοῦ κόσμου πάντοτε; τὰ χόρτα δὲν ἀθοῦσι·
 τὸ καλοκαίρι ὀγλήγορα καθὼς θωρεῖς διαβαίνει,
 καὶ ὀπίσω του, Πανώρηα, κρυὸς χειμῶνας μπαίνει,
 καὶ ὡς τὰ φυτὰ ξεραίνονται τὰ λούλουθα καὶ τ' ἄνθη,
 τὴν ὄμορφιὰ σου θεὸς ἰδεῖ καὶ σύ τὸ πῶς ἐχάθη 140
 καὶ μὴ θορρῆς ἕναν κερὸν σὺν ἀπομείνεις γραῖα,

- Πανώρηα κορασίδα μου, πῶς ξανανειώνεις πλέα·
 δὲν εἶναι χόρτα ἢ ὁμορφαῖς, ὅπου σὺν ξεραθοῦσι
 μὲ τοῦ χειμῶνα ταῖς βρονταῖς, πάλι τὸ Μάτι ἀθοῦσι,
 145 μὰ ὡσὺν ἐκεῖναις μινὰ φορὰ θέλουσι μᾶς μισέψει,
 καιρὸς κανεῖς δὲ δύνεται μπλεῖδ' νὰ τσῆ ξαναστρέψῃ·
 ἔγπαρε ξόμπλι ἀπὸ μέ, ὅπου 'μχι κορασίδα,
 ἄλλοτες ὁμορφη καὶ γὰρ σὺν πᾶσιν μινὰ 'ς τὴν Ἴδα,
 εἶχα καὶ γὰρ 'ς τὸ πρόσωπο ῥόδα καὶ κοκκινίζα,
 150 τὰ στήθη μου, Πανώρηα, πλεῖα παρὰ χιόνι ἀσπρίζα,
 καὶ ὡσὺν τὸν ἥλιο ἦσαν ξαθὰ κ' ὁμορφα τὰ μαλλιά μου,
 καὶ πᾶσα εἰς ἐρέγεντο κχι 'μὲ τὴν ὁμορφιά μου·
 καὶ τώρα ἰδὲ τὰ κάλλη μου πῶς εἶν' κατασταμιμένα,
 καὶ λόγιζεσε ἔτσι ὀγλήγορα πῶς θὰ γενοῦν καὶ σὲν!
 155 Λοιπὸ ὅσον ἔχεις τὸν καιρὸ χαίρου, καὶ μὴν ἀφήσης
 νὰ χάσης τόσας ὁμορφαῖς ποῦ σοῦ ἔδωκε ἡ φύσις·
 τοῦ πόθου ἀκλούθησε καὶ σύ, καὶ τὴν ἀγάπη πιᾶσε
 κ' ἄφης τὴ γνώμη ὅπου κρατεῖς, φρόνιμη, ἢ θέλης νὰ 'σαι,
 παιδιὰ νὰ κάμης ὁμορφα, νὰ δῆς κληρονομιά σου
 160 μάνας ν' ἀκούγης τ' ὄνομά νὰ ἀναγαλλιᾷ ἡ καρδιά σου.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

- Τοῦ πόθου ἄς ἀκλουθούσινε κχι τ' ὄνομα ἄς γροικοῦσι,
 τῆς μάνας ὅποιαις πεθυμοῦν νὰ 'χουν ν' ἀναγαλλιοῦσι·
 μὰ γιὰ ξεφάντωσι καμινὰ δὲ βρίσκω παρὰ μόνο
 'ς τὰ δάση ἀγρίμνια καὶ λαγούς καὶ λάφια νὰ ζυγῶνω,
 165 κ' ὥστε ποῦ νὰ 'χῃ ἡ σπούρδα μου σαῖται, εἰς τὸ δάσο
 νὰ 'μαι καὶ ὀγιὰ ξεφάντωσι δὲ λείπομαι σοῦ τάσσω.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

- Ξεφάντωσε πολλ' ἄνοσταις εἶν' τοῦταις, νὰ σ' ἀρέσου
 εἶναι, γιχτι δὲν ἤπικασε ξεφάντωσι ποτέ σου
 τοῦ πόθου, μηδὲ τὴ χαρὰ ἔχεις δικιμασμένη
 170 ὅπου ἀγαπῶντας μινὰ καρδιά μινὰς κορασίδης παίρνει.

Μ' ἂν ἔναι καὶ καμνιά φορὰ λίγο τῆ δικιμάσει,
 πάντα θεὸς κλαίγει τὸν καιρὸ ποῦ ἄφηκες νὰ χάσης,
 μὰ τὴν ἀλήθεια λέγωντας — πᾶσα καιρὸς χαϊμένος
 εἶναι ὅπου μόνο 'ς τὴ φιλιὰ δὲν εἶναι ξωδιασμένος!
 καὶ μ' ἀναστεναγμούς πολλοὺς νὰ ξαναλέγης πάλι,
 'ς καθὼς 'ς τὴν Ἰδα τὸ 'λεγες τούταις τσῆ μέρεις πάλι:
 ὦ μέρεις μου καὶ νύκτες μου, ὦ χρόνοι καὶ καιροὶ μου,
 ὦ μῆνες καὶ ἐβδομάδες μου, ζουρλή μου κεφαλή μου,
 γιάντα ἄφηκα καὶ σ' ἔχασα μὲ δίχως σιὰς νὰ γνῶθω
 πόση γλυκότη καὶ δροσὰ γίνεται ἀπὸ τὸμ πύθο!

175

180

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Τὰ λόγια ἐτοῦτα ὅπου μοῦ λὲς ὄντα σοῦ θέλω ἀκούσει,
 τ' ἄστρα θεὸς δεῖς ὅκ τοὺς οὐρανοὺς 'ς τὴ γῆ νὰ καταιβοῦσι.

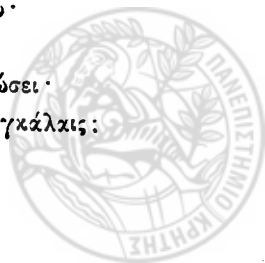
Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Γνωρίζω τὴμ πεισματερὴ γνώμη τῷ κορασίδω,
 καὶ καταδίκη μέσα μου περίσσα δὲ σοῦ δίδω·
 ἓνα καιρὸ ἤμου καὶ γὼ [ὡ]ς καθὼς καὶ σὺ τῶρα
 καὶ ἀγαπτικοῦ δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ δώσω γνώρα,
 μὰ 'ς τὰ κυνήγια ἐγύριζα, καὶ ἂν εἶχα δεῖ κιανένα
 πεθυμισμένο ἀγκουρο νὰ βλέπη πρὸς ἐμένα,
 τ' ἀμμάτιά μου ἔκλινα ζημιό, κ' εἶχά το γιὰ 'ντροπή μου
 τὸ πρόσωπό μου νὰ θωροῦ οἱ ἀγαπητικοὶ μου·
 ἀμμέ ὁ καιρὸς, ἀφέντρα μου, ποῦ κάνει τσ' ἀκουρίδες
 γλυκαῖς, μερώνει, κάτεχιε, κί ὄλαις ταῖς κορασίδες·
 καὶ μὲ καιρὸ ἐμέρωσα κ' ἐγὼ, καὶ ἐκέρδισέ με
 γεῖς ἀγκουρος ὅπου πολλὰ περίσσα ἀγάπησέ με,
 κί ὄχι μὲ ξύλο, γῆ σπαθί, μὰ 'τανε τ' ἄρματά του
 ταπεινώσι καὶ κλάυματα, πάθη καὶ βάσανά του·
 τότε μινὰ λόχη μῶδωκε νύκτα χαρὰν ἐτόση
 ποῦ ἠ περασμένη μου ζωὴ ποτὲ δὲ μοῦ 'χε δώσει·
 καὶ τὸ ζημιό ἐφῶναξ 'ς τ' ἀνδρός μου ταῖς ἀγκάλαις:

185

190

195

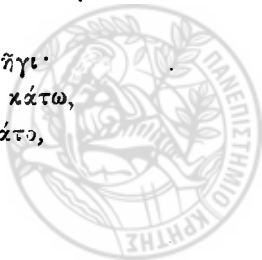
- 200 κυνήγια καὶ ξεσκλίσματα ἄς ἔχουσι ἢ ἄλλαις,
 ὁποῦ δὲ ξεύρου τὴν ζωὴν τοῦ πόθου τῆ δροσάτη,
 ὁποῦ [ν'] χαραῖς κί ἀνάπαφες πᾶσα καιρὸ γιομάτη
 τοῦτα καὶ σένα ὀγλήγορα παντέχω νά γροικῆσω,
 καὶ τὸ δοξάρι σου νά δῶ 'ς τὴ κλίνη σου ἀπ' ὀπίσω,
 205 νά κείτεται ἡ σπούρδα σου παρέχει ἀραχνιασμένη,
 καὶ σένα μὲ τὸ Γύπαρι σφικτὰ περιμπλεγμένη,
 μὲ τὸ φτωχὸ τὸ Γύπαρι ποῦ καίγεται γιὰ σένα,
 καὶ σὺ ποτὲ δὲν τοῦ 'δωκες δυὸ λόγια 'μερωμένε!

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

- * Ἄν καίγεται, 'ς τὸν ποταμὸ ἄς πάη νά κολυμπήσῃ
 210 τὴν λαύραν του καὶ τὸ καῦμὸ μὲ τὸ νερὸ νά σβύσῃ·
 μὰ ἐκεῖνος 'ς τὴν ἀγκάλην του ὄντας μὲ βάλ्लη ἐμένε,
 τὸ κέντρος καὶ ὁ κουλούκανος θέλουν γενοῦσιν ἕνα.

Φ Ρ Ο Σ Ψ Η Η .

- * Ἀλλαξε, θυγατέρα μου, τὸ λογισμὸ αὐτῆνο,
 καὶ 'δὲ ποιὸς εἶναι ὁ Γύπαρις . . . 'δὲ τὸν καῦμόν του ἐκεῖνο,
 215 ὁποῦ γιὰ λόγου σου βαστᾷ μέσζ 'ς τὰ σωθικά του,
 καὶ τὸ καῦμόν του γνῶρισε, τέλειωσε τὰ κακά του·
 μὴν τὸν ἀφήσης νά χαθῆ, μὰ δός του τὸ βοτάνι
 καὶ τὴν γιαιτριά τοῦ πόθου του, σὺν τοῦ ἔρχεται νά γιάνη·
 λόγιασε πῶς ἂ σμίξετε, σὲ θέλει κχανκίξει
 220 κί ὄλα τους τὰ ποστατικά μόνιά σου θὲς ὀρίζει·
 θαρρεῖς δουλειὰ σοῦ θέλει πεῖ νά κάμη, σά γυρίζου
 ἄλλαις περισσαις βόσκισσις 'ς τὸν ἥλιο καὶ μυρίζου;
 θαρρεῖς κί ὁ Γύπαρις ποτὲ νά πάγησ πεῖ σοῦ θέλει
 ἢ σὲ χωράφι, γῆ εἰς δουλειά, γῆ εἰς κῆπο, γῆ 'ς ἀμπέλι;
 225 ὕζω γιὰ περιδιάβασι καὶ ὀγια χαρά σας λίγη
 κχμνιά φορὰ καὶ σεῖ; οἱ δυὸ νά πᾶτε σὲ κυνήγι·
 καὶ τότες, λέγω, 'ς τὴν ἀσκιά καὶ δροσεράδ'α κάτω,
 ὦρσις εἰς χόρτα πράσινα, κί ὦρσι; εἰς τὸ μιτᾶτο,

κί ὤραις ἔς τὰ σπήληχ τ' ἄγρια, κί ὤραις εἰς τ' ἄσπρο χιόνι
σά δυὸ τρυγόνια μπιστικὰ θέλετε ξεφαντώνει.

230

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Λογιάζω καὶ γιὰτὶ θαρρεῖς πῶς ἀφουκράζομαί σου
νὰ λογαργιάζης ὄφελος πῶς κάνου ἢ ἐμιλιαῖς σου·
μὰ κάτεχιε κομπώνεσαι, γιὰτὶ μὰ τὴν ἀλήθεια
τάξε πῶς λέγεις νοῦς κουφοῦ σήμερο παραμύθια.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Κατέχω το, γνωρίζω το, μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω
γιὰ τὸ καλὸ σου, μοναχὰς παρὰ νὰ σοῦ θυμήσω
πῶς ἐπειδὴ τὸ Γύπαρι περηφανεῖς νὰ πάρης,
τῆς Ἀφροδίτης τῆς θεᾶς καὶ τοῦ παιδιοῦ τση ἢ χάρι,

235

ἀποῦ ποτέ τοὺς δούλους του κατὰ δὲν ἀντιμέθου,
μὰ κείναις ὁποῦ ταῖς μισοῦ κατέχου καὶ παιδεύου,

240

θέλει χαρίσει ὁμορφη κόρη τοῦ Γύπαρι ἄλλη,
νὰ τήνε βλέπης μετ' αὐτὸ νὰ ἔχης ζηλειὰ μεγάλη·
καὶ σὺ κατὰ τὴ γνώμη σου γὴ γέρο ζαρωμένο,
γὴ ἄλλο κανένα ἄσκημο βροκὸ ἀναψηφισμένο

245

θέλει σοῦ δώσου γι' ἄντρα σου, θωρῶντάς τονε μόνο
ἔς τὰ σωθικὰ παντοτινὰ νὰ ἔχης μεγάλο πόνο·
συχνὰ νὰ λέγης, ὦχ ὀϊμέ, συχνὰ ν' ἀναστενάζης,
τὴν πιστεμένη μου βουλή ἐτότες δὰ νὰ κράζης.

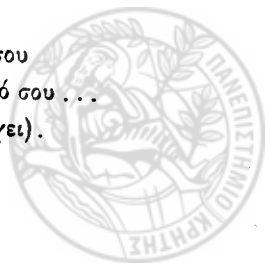
ΠΑΝΩΡΗΑ.

Αὐτήνη τὴν ἀθιβολὴ περίσσα τὴ βργουῦμαι,
καὶ δὲν μπορῶ, συμπάθεις μου, νὰ στέκω ν' ἀφουκροῦμαι,
καὶ ἀρίνω σου πολλὴ ζωὴ...

250

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Πανώρηα, γιὰ καλιό σου
τὰ λόγια ὁποῦ μοῦ γροίκησες βάλλε ἔς τὸ λογισμό σου...
(Τότες μισεῦει ἡ Πανώρηα καὶ ἡ Φροσύνη λέγει).

- Ἄπῃς μὲ λόγια δὲν μπορῶ, τάσσω σου ἔς τὸ θεό μου
 νὰ ἀνακατώσω πάλι ἀργὰ γιὰ σὲ τὸ κουνενό μου·
 255 ἂ δὲ σὲ κάμω ν' ἀκλουθᾷς τὸ Γύπαρι ἀπ' ὀπίσω
 σὲν προβατίνια τοῦ κριοῦ, ἔς τὸν κόσμον πλεῖο μὴ ζήσω!
 τούτη θωρεῖ το τὸ φτωχὸ πῶς τόσα πεθυμᾷ τη
 καὶ πῶς ὀγιά γυναῖκά του βλογητικὴ ζητᾷ τη,
 γι' αὐτῶς πῶς δὲ παντρεύεται λέγει καὶ χὰιδία κάνει,
 260 μὰ γὼ θαρρῶ ἔς τὸ κουνενὸ μαζὶ κουκιά νὰ βάνη,
 κ' ἢ μέρις νὰ τσῆ φαίνονται πῶς εἶναι χρόνοι τράντζα,
 κ' οἱ μῆνες πλεῖα παρὰ ἑκατὸ ὥστε νὰ σμίξῃ μ' ἄντρα.
 Μὰ ἐδῶ θωρῶ τὸν κύρηνη τση, τὰ λέγει θὰ γροικῆσω,
 κ' ὕστερα γιὰ τὴ κουζουλή τούτη θὰ τοῦ μιλήσω.

[ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ καὶ ΦΡΟΣΥΝΗ.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

- 265 Τάχα καὶ νὰ ἐκατέβηκε ἐδῶ ἔς τὴ βρῦσι κάτω
 ἢ αἶγα ὀποῦ μοῦ ξέκοψε κ' ἔρυγε ὀκ τὸ μιτάτο;
 μὰ ἐδῶ δὲ φανερώνεται... καλέ, κ' ἔντα νὰ γίνῃ;
 οἱ λύκοι τρῶσι μού τηνε ἔς τὰ δάση ἂν ἔξω μείνῃ!
 Μὰ τὴν Φροσύνη συντηρῶ καὶ θὰ τὴν ἐρωτήξω
 270 καὶ ἂν τύχη ἀπὸ λόγου τση ποῦ ἐδιάβῃ ν' ἀγροικῆξω.
 Εἶδες, Φροσύνη, μινὰ κρουγὴ αἶγα ποῦ μοῦ ἔχε φύγει
 ὀκ τὸ μιτάτο σήμερο;

ΦΡΟΣΥΝΗ.

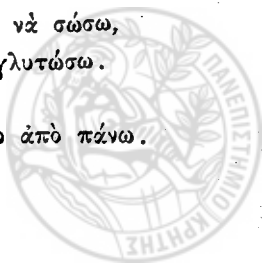
Γεῖς λύκος τῆνε πνίγει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Ἄρμῆνεψέ μου ἔς ποιὰ μερὰ βρίσκειται γιὰ νὰ σώσω,
 κ' ἂν ἦναι ἀκόμη ζωντανὴ φόρις νὰ τὴ γλυτώσω.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

- 275 Δὲν εἶν' μακρὰ, καὶ γλάκῃσε ἔς τὸ σπῆλλο ἀπὸ πάνω.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Κ' ἴντα λογιάζεις ζωντανή τάχατες πῶς τὴ φτάνω;
μὰ ἄς δράμω τώρα τὸ λοιπό, ἂν τύχη σικῆς νὰ φτάσω
τὸ κρᾶ τῆ ἀκόμη ἀφόνευτο, νὰ μὴν τὴν ὀλοχάσω.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Μηδὲ γλακᾶς, μηδὲ γλακᾶς... κ' ἔμασκαρευτήκά σου...
μὰ ἐγὼ δὲν εἶδα σήμερο κανένα ἀπὸ τὰ ζά σου...

280

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Οἱ λύκοι καὶ ἃ γεράσουσι τὴ γνώμη δὲν ἀλλάσσου,
γιούτως καὶ σὺ δὲν ἄφηκες τὰ κοπελιστικά σου.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Γιάννουλη, ἢ κακομουργιαῖς τῷ γερατειῷ ἐμπήκα,
ζωὴ καὶ τάξι ἀλλάξα καὶ τὰ θυμᾶσαι ἀφήκα.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

* Ἄν οὔλα οὔλα ἄφης τα, τὸμ πόθο σικῆς, Φροσύνη,
δὲ θὲς ἀρήσει ὥστε νὰ ζῆς θαρρῶ 'ς ἀληθοσύνη.

285

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Τὸμ πόθο καὶ τὴν ἐρωτιά, Γιάννουλη μου ἀδερφέ μου,
σὲν νὰ μὴν εἶχα δεῖ ποτὲ σήμερο φαίνεται μου·
οἱ χρόνοι καὶ τὰ γερατειὰ τὴν ὄρεξι μᾶς παίρνου,
τῆ γνώμῃς μας ἀλλάσσουσι, τὸ θάνατο μᾶς φέρνου.*

290

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Ὡστε ποῦ νὰ κρατῆ τῆ γρᾶς ἀδόντι 'ς τὴ μασέλα,
πάντα λογιάζει νὰ 'ν κκλά παρὰ καμινὰ κοπέλα.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Κατὰ ταῖς γράδες θὲς νὰ πῆς...

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Ὅλαις μὰ τὴν ἀλήθεια
κρεμᾶτέ τα μετὰ χερᾶς τ' ἀντρός τὰ κολοκύθια.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η .

- 295 Θαρρεῖς κί ὄγιατί ἐγέρασες καί σὺ καί τσ' ἀταξάδες
δὲν ἄφηκες ταῖς πρώταις σου, πῶς εἶναι ἐτσά κ' ἡ γράδες;

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Καλὲ δὲν εἶσαι τόσο γρά, δὲ μὲ περνᾶς ποτέ σου
τρεῖς χρόνους, ἀλλὰ δείχνει σου καί ἀπὸ τσῆ πορπαταῖς σου.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η .

- 300 Καί σὺ 'σαι πλειότερου καιροῦ παρ' ἄθρωπο 'ς τὴν Κρήτη,
καί μηδὲ σκιάς 'ς τὸ στόμα σου δὲν ἔχεις τραπεζίτη,
καί μένα λέγεις πλειὰ καιροῦ πῶς εἶμαι παρὰ σένα,
ὁποῦ κρατῶ τὰ δόντια μου σὰν νά 'σαν σιδερένια;
σαράντα χρόνους πορπατῶ, ἀμμὴ τὰ βάσανά μου
ἀσπρίσασι ἐξάκαιρα σὰ βλέπεις τὰ μαλλιά μου.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- 305 Ζημινὸ ἄφησε τὰ βάσανα καί πιάσ' τὸμ πόθο πάλι,
νά δῆς πῶς ξανανειώνουσι τὰ πρωτινά σου κάλλη.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η .

Σὰ ξεραθῆ ὁ βασιλικός, Γιαννούλη, δὲ γυρίζει
ὡσάν 'ς τὴν πρώτη ὁμορριά καί ἔτσι νά μυρίζη.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

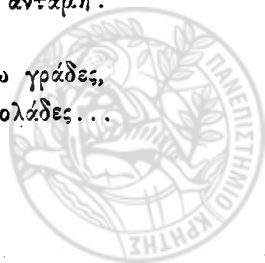
- 310 Τὴν ἀγῶνάρα τῆ ξερῆ ἐγὼ 'δα νά καρπίση
ὡσάν τῆς βάλῆς τὴν κοπριά καί νά τήνε σκαλίση.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η .

Τέχνη πολλὰ καί δύναμι καί προκοπὴ μεγάλη
θενά 'χη ἐκεῖνος ὁ βοσκὸς ὁποῦ 'ς τὸ νοῦν του βάλλει
νά ξανανειώση τὰ παληά, καινούργια νά τὰ κάμη,
καί μέρα νύκτα θά κοπιᾷ χέρια καί πόδια ἀντάμη.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- 315 Ἔδε γεωργὸς ὁποῦ 'χά 'σται, νά ξανανειώνω γράδες,
τ' ἀμπέλι μου ἐκαινούργαινα μὲ ταῖς καταβολάδες...

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ἡ προκοσύνη σου ἢ πολλὴ δείχνει ἀπὸ τὸ ῥαβδί σου·
τέτοια δουλιὰ, βαργυόμοιρε, δὲν εἶναι γιὰ τ' ἀτσι σου.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Μηδὲ θωρεῖς τὰ γέρα μου, μὰ βλέπεις τὰ μαλλιὰ μου...
μὰ τήραξε τὴν ὄρεξι ὅπου ἔχω 'ς τὴν καρδιά μου. 320
τὸ κυπαρίσσι ὅσο γερᾶ τόσο ἀδυνατεύγει,
καὶ τὸ λειοντάρι πλειότερα ὅσο γερᾶ ἀγριεύγει...

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Κι' ἄνθρωπος ὅσο πλειὰ γερᾶ χάνεται ἢ δύναμί του,
κί ὅσο λιγώτερα μπορεῖ λιγαίνει ἢ γιάρεξί του.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Τοῦτα τὰ λόγια ἄς πάψωμε, καὶ ἄς ἔρθωμε εἰς ἄλλο. 325
πότες μ' ἀφίνεις μινὰ φορὰ τὰ βόδιὰ μου νὰ βάλλω
νὰ βοσκηθοῦ, Φροσύνη μού, 'ς τὴν ἀποκαλεμὴ σου,
μὲ τὸ πρεκάτσο σου καὶ σὺ καὶ μὲ τὴ πλερωμὴ σου.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ὡς τότες ἄσ' καὶ ἄς κείτωνται 'ς τὸ στῤῥωμα οἱ γιοχθροί σου,
καὶ ἀπὸ τὴν τόσσην ἀρρωστιά νὰ μὴν μπορᾶ γυρίσου. 330
δὲν εἴμεστα, Γιαννούλη μου, μπλειό μας γιὰ πελελάδες,
κακὰ ταιριγιάζει ὁ ἔρωτας ξεῦρε μὲ τῆ ψαράδες.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Ἀκόμα δὲ μᾶς βρήκασι τόσο πολλὰ τὰ γέρα
νὰ μηδὲν κάμωμε κ' ἐμεῖς δυὸ ἀγώγια τὴν ἡμέρα.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Μή, μή, νὰ ζήσης ἄφης με, νὰ μὴ μὲ κριματίσης... 335
ἄμε παρέχει... ἄσε με... δὲ θέλω νὰ μ' ἀγγίσης...

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Θυμήσου ταῖς ξεφάντωσες ποῦ κάναμε ὁμάδι,
Φροσύνη 'ς ταῦτα τὰ λαγγὰ κ' εἰς τοῦτο τὸ λειβάδι.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

- 340 Τῆς νειότης ταῖς ξεφάντωσες ποτέ σου μὴ θυμᾶσαι,
 γιατί μὲ πρίκα μοναχὰς σὲ κάνου πάντα νά'σαι·
 ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμυρίζασι τότες, ἐδᾶ βρωμοῦσι,
 καὶ τῶν γερόντων ταῖς φιλικαῖς ὅλοι καταφρονοῦσι.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- 345 Ὅ, τι καὶ ἀγ κάμουσι οἱ νειοί. πρέπει νά μὴν ἀρέσου
 τοῦ κόσμου, μὰ ἔς τὰ γέρα τως σὲ σφάλμα ἀνέ καὶ πέσου,
 συμπάθειο ναῦρουσι ζηνιὸ πᾶς ἄνθρωπου μποροῦσι·
 ὅπχοι περάσουν ἀπὸ δῶ, Φροσύνη, νά μᾶς δοῦσι
 καὶ νά μᾶς ποῦν-ἄς χαίρουνται, γιατί ταχυὰ ἀποθαίνου,
 καὶ τὴν χαρὰν ποῦ πέρνουσι τώρα καὶ αὐτοὶ κερδαίνου!
 ἔς τὸ μισεμὸ καθὼς θωρῶ εἴμασε οἱ κχυμένοι
 350 καὶ μὲ χαραῖς ἄς πηαίνωμε ἔς τὸν ἄδη φορτωμένοι.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Μὴ μοῦ σιμώσης λέγω σου... ἴντα θαρρεῖς νά κάμης!
 οἱ λύκοι τρῶν τὴν αἰγά σου κὶ ἄμε νά τὴ ξεδράμης.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

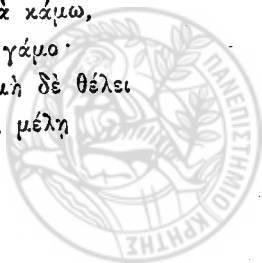
Πάγω, μὰ δὲν τὸ λόγιαζα ποτέ, κερὰ Φροσύνη,
 νά μὴ θυμᾶσαι μπλειὸ καὶ μὲ μιᾶς ὄρχς καλοσύνη.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

- 355 Θυμοῦμαί σου πᾶσα ταχυὰ καὶ ἀργά... μὰ δὰ ἔμαι γρηῖτα,
 καὶ τέτοια πράμματα ἄσκημα δὲ θενὰ κάμω πλέα...
 Μὰ τώρα τὸ θυμήθηκα... τὸ Γύπαρι γαμπρό σου
 διὰ ποὶ ἀφορμὴ δὲ θὲς ἐσύ νά κάμης ἔς τὸ θεό σου;

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- 360 Φροσύνη, ἐγὼ παρακαλῶ τέτοιο γαμπρό νά κάμω,
 ἔς τὴ ψή μου ἤθελα ἐδεδᾶ νά κάναμε τὸ γάμο·
 μὰ δὲν κατέχω νά σοῦ ἴπῶ γιὰ ποὶ ἀφορμὴ δὲ θέλει
 ποσῶς ἢ θυγατέρα μου· τάχα νά μὴν τῆς μέλη

νά πάρη τέτοιον ἀκριβὸ βροσκό... γιατί θά πάρη
κανένα νεῖο ἀνοστότερο, φτωχὸ καὶ κασιδιάρη.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Τὸ θέλει ὁ κύρης ἔς τὸ παιδί κάμνει, νά τὸ κατέχης, 365
μὰ μηδὲ σὺ τὴν ὄρεξι τόσα καλὰ δὲν ἔχεις·
καὶ θέλει λάχει ὡς τὸ ἴστερο κχυνιά ἄλλη νά τὸν πάρη,
καὶ τότες θέλει ἀπαρθινὰ σᾶς κάψει τὸ σομάρι.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Σάν πεισματίση ἡ ἀγγελιά, δὲ σέρνει πλειὸ τ' ἀλέτρι,
ἂν τσῆ ἔσμπηγες ἔς τὸν κῶλόν τση μιὰ πιθαμὴ βουκέντρι... 370
μὰ γώ, γιά νά μὴν πῆ κανεις τὸ πῶς περνᾷ ἀπὸ μένα,
θέλω νάν τῆς τὸ ξαναπῶ μὲ λόγια θυμωμένα,
καὶ ἂ δὲν θελήση, πάραυτα θέλουν κατέχει οὔλοι
πῶς ἀπὸ μὲ δὲν ἔλειψε...

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Νά ζήσης, κῦρ Γιαννούλη,
κάμε το σέ παρακαλῶ μ' ὄλη τὴν ὄρεξί σου, 375
γιατί παντρεύεις το καλὰ σά θέλεις τὸ παιδί σου.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Καθὼς τὸ θέλω κάμει ἐγὼ γιά τὴ δική σου ἀγάπη,
ἔτσι καὶ σὺ τὸ σοῦ ζητῶ νά μοῦ ἴδωκῆς τ' ἀζάπη...

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ἄ θέλῃς νά ἴχωμε φιλιά, μπλειὸ μὴ μοῦ συντυχαίνης
γιά τέτοιο πρᾶμμα... μὰ νά ζῆς, σέ τί τόπο διαβαίνεις; 380
γιατί θενά ῥθω μετὰ σέ, ἀμὲ πᾶς εἰς τὸ μιτάτο
ὄγια καμπόση μου δουλιά ὀποῦ ἴχω ἐκεῖθε κάτω.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Ἄς πᾶμε, ἂ δὲν ἐπήγαινα κιῶλας συναφορμά σου,
νά σοῦ γεμίσω ἀθόγαλο κιῶλας τὴ γαντιά σου.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η.

- 395 Ἄς πηαίνωμε, μὰ κάτεχε πῶς θέλω νὰ μοῦ τάξης
νὰ μὴ μοῦ κάμης τίβοτας οὐδὲ νὰ μὲ πειράξης.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ.

- Τὸν τράγο μου τὸν ὄμορφο ἐκείνον τὸν μπροστάρη
ἀπῶχ'ω ἔς τὸ κουράδι μου ὁ λύκος νὰ μοῦ πάρη,
λόγο ἀνέν καὶ πῶ σου σκιᾶς ὄξω ἀπὸ τσῆ τιμῆς σου...
390 ποῦρι θαρρῶ γνωρίζεις με, Φροσύνη, μοναχὴ σου...

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η.

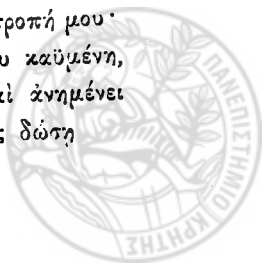
Πιστεύω σου καὶ ἄς πηαίνωμε.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ.

Πήγαινε καὶ ἀκλουθῶ σου,
(καὶ πῶς τὸ θέλεις πλειότερα παρὰ ἀπὸ μὲ γροικῶ σου).
αἶγα καῦμένη, ἀφίνω σε, γιατί ἤῤα ἀγελάδα
ἀντίς γιὰ σένα σήμερο ἔς τούτη τὴν ἀγριάδα.

ΑΛΕΞΙΣ ΒΟΣΚΟΣ μοναχός.

- 395 Ὡς ποταμὸς χειμωνικὸς θολὸς ὄντας φουσκώση,
κ' εἰς τὸ καυκὶν του δὲ χωρῆ κ' ὄξω ἔς τοὺς κάμπους δῶτη,
καὶ ἂ βρῆ κουράδια παίρνει τα, δένδρη τὰ ξερριζώνει,
χαλᾶ τὰ γυροπόταμα, βουνὰ ξεθεμελιώνει,
καὶ ἂ βρῆ ἄθρωπο, σταλαρισμὸ μὴδὲ ποσῶς δὲν ἔχει,
400 ἀμμὴ ὅσο πλεὶ ἀμποδίζεται πλεὶ θυμωμένος τρέχει,
τέτοιας λογῆς τὴν σήμερο τὸμ πόθο φορτωμένο
βαστῶ ἔς τὴ δόλια μου καρδιά, ὅπου ποσῶς χωσμένο
δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν κρατῶ, γιατί τῆς ντήρησίς μου
ταῖς πόρταις ἐκατάσπασε κ' ἔρριξε τὴν ἄντροπή μου.
405 κ' ἡ τύχη καίγει τὴν καρδιά τὴ δόλια μου καῦμένη,
καὶ ἀνάμεσα ἔς τὰ χεῖλη μου στέκεται καὶ ἀνημένει
πότες νὰ δῆ τὴν κόρη μου σημάδι νὰ τῆς δώτη

τὸ πῶς γιὰ κρίνη σὲ φωτιὰ βρίσκομαι τῶρα τόση·
καὶ ὁ φοβιζάμενός μου νοῦς πλειό του νὰ τότε στικίση
δὲ δύνεται, καὶ βρίσκομαι ὡσάν λαγὸς ἔς τὴ μέση 410
δὺὸ κυνηγῶ· κοτὰ θωρῶ τὸν ἕνα πῶς μακρύνω,
γιὰ ν' ἀποθάνω ὀγλήγορα ἔς τ' ἄλλου τὰ βρόχια ἐμπαίνω...

Χωστὸ τὸμ πόθο νὰ κρατῶ δὲν εἶναι δυνατὸ μου,
(τόσο περίσση ἐπλήθυνε!) δίχως τὸ θάνατό μου·
καὶ πάλι τῆς νεράιδάς μου ἂν τότε φανερώσω, 415
δειλιῶ καὶ τρέμω εἰς ἐγρεμνὸ χειρότερο μὴ δώσω.

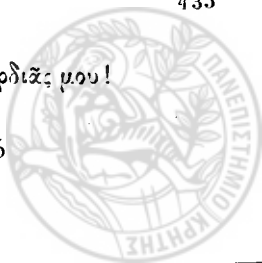
Ἔρωτα, ὑποῦ μ' ἔβαλες ἔς ἐτοῦτο βόθησέ μου,
κ' ἴντα νὰ κάμω ὁ ταπεινὸς ὡς δουλευτής σου πέ μου·
δειξέ μου τὴν καλλίτερη στράτα νὰ βγῶ ὅκ τὰ τόσα
βάσσηνα ὀποῦ μ' εὐρήκασι πάθη ποῦ μὲ πλακῶσα. 420

Μὰ πχοιὸ παρακαλῶ ὁ φτωχός; ἕνα ποῦ τοὺς καῦμούς μου
θρέφεται, καὶ δροσίζεται μὲ τ' ἀναστεναγμούς μου!..
ἕναν ὀποῦ γιαιμνιὰ γιαιμνιὰ τάσσει μου καὶ γελᾷ με,
μνύγει με καὶ κομπῶνει με, θέλει με καὶ μισᾷ με!..
ἕνα ποῦ κρούγει σπλαχνικός, καὶ ἄπονος σιργουλίζει, 425
καὶ τὸ καῦμένο μου κορμί κλαίγωντας κανακίζει...

ἕναν ποῦ θέλει ζωντανός νὰ βρίσκομαι ἔς τὸν ἄδη,
καὶ νὰ ἔχω ὀλπίδα, καὶ ἄμετρο φόβο μου δίδει ὀμάδι,
κι' ὄραις μου λέγει—σκόλασε! κι' ὄραις μου λέγει—κάμε!
κι' ὄραις μου λέγει—ἄς στέκωμε! κι' ὄραις μου λέγει—ἄς πᾶμε! 430
κι' ὄραις μὲ ναὶ δροσίζει με, κι' ὄραις μὲ τ' ὄχι πάλι
τῆς πρικαιμένης μου καρδιάς δίδει φωτιὰ μεγάλη·
κι' ὄραις μὲ κάνει ἀπόκοτο, καὶ ὄραις φοβιτσάρη!..

Ὅϊμέ, καῦμένος σήμερο πῶς ζῶ ἔς τέτοιο γομάρι!
ὀϊμέ, ἴντά'χω νὰ γενῶ; νὰ δῶ τὴ ποθητή μου, 435
ὀποῦ μπορεῖ χαιράμενο νὰ κάμη τὸ κορμί μου,
τούτη τὴν ὄρα θὰ τσῆ πῶ τοὺς πόνοους τῆς καρδιάς μου!

Ἔρωτα ἐσὺ τὴν σήμερο βοήθη τῆς μιλιᾶς μου!

- δυσμένο εἶναι πασάνος τὸ θάνατο νά σούγη
 440 καὶ τῆς ζωῆς ὅσο μπορεῖ τὸ μάκρος νά γυρεύγη·
 καὶ ὅποιος γιατριά ἀγύρευτη 'ς τὴν ἀρρωστιάν του ἀφήσει
 ὡσάν ἐκεῖνο πελελὸ δὲν ἔκαμε ἡ φύσι!

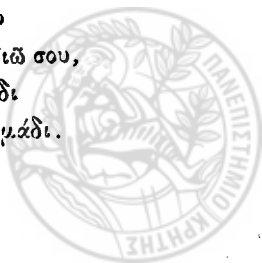
(Γότες προβαίνει ἡ 'Αθρῦσα⁷ καὶ 'Αλέξις).

Α Θ Ο Υ Σ Α.

- 'Αληθινὰ ἡ Πανώρηα δὲν ἤπρεπε νά δώση
 τόση κακὴ ἀντίμεψι 'ς τοῦ Γύπαρη τὴν τόση
 445 ἀγάπη ὅπου τῇ βαστᾶ· καὶ ἂν ἤθελε νά πιάση
 τὰ λόγια μου, 'πεῖ τσ' ἤθελα πῶς κρίμα εἶναι νά χάση
 τούτη τὴν καλορροϊζικιά· μὰ κρίνω δὲν τῇ μέλει
 τόσο καλό, καὶ ὀγιαυτὸ ἄντρα τῆ δὲν τὸν θέλει·
 καὶ ἂν ἤτονε 'ς τὴν ἐζημιὰ μόνιά τῆ, σικίς μαγάρι!
 450 ἀμμέ ὁ καῦμένος Γύπαρις θάνατο θέλει πάρει,
 καὶ πλεῖσα τότε καίγομαι σά νά 'μοῦ ἀδερφή του,
 γιατίς τελειώνει 'ς τὸν ἀθὸ τῆ νειότης ἡ ζωὴ του·
 ἄσπλαχ[ν]η καὶ ἄπονη πολλὰ καρδιά 'ναι ἡ δική τῆ,
 καὶ πλεῖα παρὰ τοῦ λειονταργιοῦ ἄγρια ἡ ὄρεξι τῆ·
 455 καὶ κείνος κακορροϊζικος εἶναι περίσσα πάλι,
 ὅπου ἄφηκε κ' ἐπιάστηκε 'ς τόση φωτιὰ μεγάλη.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

- 'Α ἦναι καὶ τὸ Γύπαρι πονῆ, καὶ κείνη κράζει
 γυναῖκα δίχως λύπησι ὅπου τότε πειράζει,
 ὀρπίζω, ὡσάν τῆ δηγηθῶ τὸ πῶς κ' ἐγὼ 'ς αὐτήνη
 460 σέ τέτοιο πόθο εὐρίσκομαι, νά κάμη ἐλεημοσύνη.
 Μὰ ἐστράφη κ' εἶδέ με . . . ὦχ οἴμέ, τ' ἀμμάτιά τῆ ἐθαμπῶσα
 τὸ φῶς μου, καὶ τὴν τόση μου καρδιά ἐξαναπληγῶσα . . .
 'Αθρῦσα, κορασιδα μου, κρίνω τὸ ροϊζικό σου
 τὴ στράτα ἐτούτη σήμερο ἔδωκε τῶμ ποδιῶ σου,
 465 γιὰ νά συναπαντήζωμε σέ τοῦτο τὸ λειβάδι
 καὶ κάτω νά παγαίνωμε 'ς τὸ σπίτι μας ὁμάδι.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Ἄλξι, ἐσὺ μ' ἀπάντηξες ἔς τούτη τὴν ἀγριάδα
 σὺν ἀστραπῇ μὲ τὸν καιρὸ νοῦς εἰς τὴ σκοτεινάδα,
 ὄντας δὲ βλέπη ποῦ πατεῖ καὶ τὴν ὁδὸν ξεχάνει,
 καὶ κείνη μὲ τὰ λάχη τση ἔς τὴ στράτα τότε βάνει.

470

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ὡρα δὲν εἶναι κυνηγιοῦ, γιὰτ' εἶναι μεσημέρι...
 Ἄθουσα, πέ μου ποι' ἀφορμὴ σ' ἔφερε ἔς τέτοια μέρη;

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Γεῖς ὄκ τὸ σπίτι λογισμὸς μ' ἔκαμε νὰ κινήσω,
 καὶ δῶ ἔς τὴ βρύσι μ' ἔφερε δίχως νὰ τὸ γροικήσω·
 μὰ χαίρομαι πῶς σ' εὑρηκα καὶ θεῖς μὲ συντροφιᾶσει,
 ἂν ἦναι κ' εἶσαι ἔς εὐκαιργιά, ὥστε νὰ βγῶ ὄκ τὰ δάση...

475

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ἄθουσα, ξόμπλι ὁμορφιάς, στολὴ τῷ βοσκοπούλω,
 νὰ μὲ γνωρίζης, κάτεχιε, γιὰ ἐμπιστικό σου δοῦλο·
 ὅπου μ' ὀρίζεις νὰ ῥχῶμαι, κι' ὅπου μοῦ πῆς νὰ πηαίνω,
 σὲ ὄρη ἀπάνω νὰ γλακῶ κ' εἰς δάσητα νὰ μπαίνω·
 καὶ ἀνὲν καὶ ἀπάνω τσ' ὀρανοὺς ἐμπόρου νὰ πετάσω,
 μὲ δίχως φόβο τὸ ἴκανα γι' ἀγάπη σου σοῦ τάσσω.
 Μὰ ποιὸς περίσσος λογισμὸς, Ἄθουσα, γὴ ἔγνοια ἄλλη,
 δίχως νὰ γνώσης, σ' ἔφερε ἔς τὰ δάση νὰ σὲ βάλ्लη;
 ἄλλοι γιὰ σένα πορπατοῦ, ἄλλοι γιὰ σὲ κοπιουσι,
 γιὰ σένα βασανίζονται, γιὰ σὲ κακοπαθεῦσι,
 γιὰ σένα ὕπνο δὲ θωροῦ, γιὰ σένα ἐγνοιασμένοι
 καὶ μέρα νύκτα βρίσκονται μὲ πάθη βαρεμένοι·
 χίλιαι φοραῖς ἐγροίκησα γιὰ σὲ νὰ ἀναστενάξῃ
 ἕνας βοσκός, καὶ θάνατο πρικότατο νὰ κράξῃ·
 δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπαῆ, μὰ κλαίγει καὶ θρηνηᾶται,
 καὶ νὰ σοῦ πῆ πῶς χάνεται γιὰ λόγου σου φοβάται.

480

485

490

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Πηχοὺς εἶναι ἐκεῖνος ὁ βοσκός, νὰ τοῦ ἔχω πλεῖστα χάρι,
 ὅπου γιὰ μένα ἀνάπξι δὲν ἠμπορεῖ νὰ πῆρη;
 495 καὶ γιάντα τὴν ἀγάπην του φοβᾶται νὰ μοῦ δέιξη
 καὶ πλερωμὴ τοῦ πόθου του τόσα νὰ μοῦ ζητήξῃ;

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Καλὰ καὶ νὰ νῆαι ἄμετρος ὁ πόθος του, σὲ τόση
 τρομάρα πέφτει ὁ ταπεινὸς πάντα ὄντας σοῦ σιμῶτη,
 ὅπου τρομάσει καὶ δειλιᾷ νὰ πῆ τὸ πῶς γιὰ σένα
 500 ἔς τὸ κόσμῳ βασανίζετῃ παρὰ ἄθρωπο κανένα·
 μὰ νὰ ἔξυρες τὰ πάθη του, λογιᾶζω καὶ ἀπατῆ σου
 παρηγορήσεις ἤθελες τοῦτο τὸ δουλευτή σου.

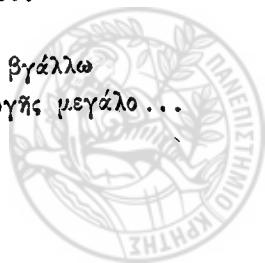
Σὺν ξεχαϊμένος πορπατεῖ, δὲν τρώγει, δὲν κοιμᾶται,
 μὰ κλαίγει καὶ τῇ τύχῃ του πολλὰ παραπονᾶται·
 505 μινὰ ὦρα ἀπὸ τὰ χεῖλη του δὲ λείπει τ' ὄνομά σου,
 κ' εἰς τὴ καρδιὰ ζωγραφιστὴ βαστᾷ τὴν ὁμορφιά σου·
 πᾶσα δουλειὰ ἀλησμόνησε καὶ τὸ κουράδι ἀφῆκε
 ἔς τοῦ πόθου τὰ μπερδέματα τὴν ὦρα ὅπου ἐμπῆκε·
 καὶ γὼ γιὰτ' εἶμαι φίλος του, μοῦ ἐφάνηκε ν' ἀφήσω
 510 τὴν ἰντήρησι σὲ μιὰ μερὰ νὰ σοῦ τὸ μολογήσω,
 παρακαλῶντάς σε πολλὰ, νεράιδά μου, τ' ἀζάπη
 νὰ τοῦ μακρόνης τὴ ζωὴν μὲ τὴν δικὴν σου ἀγάπη.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Καὶ γὼ ἤθελα γι' ἀγάπη μου νὰ τοῦ ἔχες πεῖ νὰ βάλῃ
 τὸμ πόθο καὶ τ' ὀλπίδες του σὲ κορσίδα ἄλλη·
 515 τοῦτο τὸ πρᾶμμα τὸ ζημιῶ νὰ κάμῃς ἐπεθύμου,
 γιὰτι καλὰ κατέχεις το θαρρῶ τὴν ὀρεξί μου.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐπάσκιον περισσὴν νὰ τὴ βγάλῃ
 μὲ κάθα στράτα ἔς τὴν καρδιὰ τέτοιαν λογῆς μεγάλο...
 μὰ γὼ ἐκόπου εὐκαιρᾶ...

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Καὶ εὐκαιρα μετὰ μένα

κοπιᾶς, Ἄλέξι, κάτεχιε, γιατί ποτὲ κανένα
δὲ θέλω γι' ἄνδρα μου ποσῶς, κ' ὅποιος θὰ μὲ γυρεύγη
γιὰ τέτοιο πρᾶμμα ὁποῦ μου λὲς 'ς τὰ δάση ἄς ψαρεύγη.

520

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Τοῦτα τὰ λόγια τὰ 'πασι κί ἄλλαις πολλαῖς, Ἄθουσα,
κ' εἰς τὸ ἴστερο ἐπαντρεύουντα κί ὄλα τ' ἀλησμονοῦσα.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Ὅμπρὸς ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς τὸ φῶς του θέλει χάσει
κί οἱ οὐρανοὶ θέλουν χαθῆ, κ' ἡ γῆς θέλει χαλάσει
καὶ ὁμπρὸς ἐτοῦτο τὸ κορμί θέλει βρεθῆ 'ς τὸν ἄδη,
πκρὰ νὰ σμίξω μὲ βοσκό, γῆ μ' ἄλλο ἄνδρα ὁμάδι.

525

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ἰντ' ἀκροικῶ ὁ βργυόμοιρος!.. πχιοῖά ὀλπίδα μ' ἀπομένει;..
τὰ μέλη μου ἐκοπήκασι κ' ἡ ψῆ μου ἀπολιγαίνει...

530

Ἦφρου, ὦχ ὀϊμένα ἡ καρδιά!.. Ἄθουσα, βόθηθησε μου.

(Τότες πέφτει λιγωμένος).

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Ἦφρου, κακὸ ὁποῦ 'παθα!.. Ἰντὰ 'χεις, νειούτσικέ μου;

Ἰντὰ 'χεις καὶ ἀποχλώμνιανες; Ἄλέξι! Ἄλέξι! ὀϊμένα.

καὶ γιάντα ἐσυναπάντυχνα σήμερο μετὰ σένα;

Κρῆμας τὸ νεῖο δίχως κακὸ νὰ πέση ν' ἀποθάνη,

ὁποῦ βοσκὸς καλλίτερος 'ς τὴν Ἰδα δὲν ἐφάνη!

Μὰ κρίνω νὰ 'ναι ζωντανός, γιατί κτυπᾶ ἡ καρδιά του...

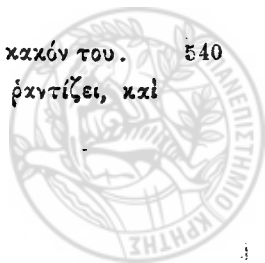
καλὰ καὶ νὰ μηδὲ γροικῶ νὰ βιαίνη ἡ ἀναπνιά του...

ἀπὸ τῆ βρῦσι δροσερὸ νερὸ 'ς τὸ πρόσωπόν του

θέλω νὰ ράνω... 'ς τὴν καρδιά μὲ κλαίγει τὸ κακόν του.

540

(Τότες παίρνει νερὸ ἀπὸ τῆ βρῦσι καὶ τόνε ρκντίζει, καὶ
ἀπόκει; λέγει).

Α Θ Ο Υ Σ Α.

'Αλέξι, 'Αλέξι, μίλησε... 'Αλέξι, 'δέ με έμένα...
 ἴντά 'χεις; κράτει άπάνω σου...

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

'Αθούσα μου, ὦχ ὀμένεχ!..

Α Θ Ο Υ Σ Α.

Σηκόσου άπάνω, μίλησε για ποι' άφορμή ελιγώθης;

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

Τάχα πρίχου νά σου τὸ πῶ, 'Αθούσα, δέν τὸ γνώθεις;..

- 545 ἐγὼ 'μαι ἐκεῖνος ὁ φτωχὸς ὅπου τὰ δύο σου μάτια
 μου ἐμάσινε τὴν καρδιά χίλιαις φοραῖς κομμάτια·
 ἐγὼ 'μαι ἐκεῖνος ὁ φτωχὸς ὅπου γιὰ σέ, κερά μου,
 χίλιαις φοραῖς ἐξάψασι μέσα τὰ σωθικά μου·
 ἐγὼ 'μαι ἐκεῖνος ὁ βοσκὸς ὅπου άπόνταν ἐμπήκα
- 550 'ς τὸμ πόθο σου, νεράϊδά μου, πᾶσα δουλειά μου ἐφῆκα,
 πᾶσα δουλειά καὶ άνάπαψι, πᾶσα δουλειά καὶ πᾶτα
 δικὸ καὶ φίλο ἐμπιστικὸ συναφορμά σου ἐχάσα·
 τὴ μοναξιά ἔχω συντροφιά, τὰ κλάύματα θροσά μου,
 τὰ συχαναστενάμματα μου θρέφου τὴν καρδιά μου·
- 555 ψωμί μηδ' ἄλλο φαητὸ 'ς τὸ στόμα μου δέ μπκίνει,
 μὰ τ' ὄνομά σου τὸ γλυκὺ λέγωντας μὲ χορταίνει·
 καὶ άπόντας τὸ 'δα, πλειά ὄμορφο μου δείχνει παρὰ κείνο,
 γιὰ τοῦτο άπό λόγου σου δέν ἤμπορᾷ μικρύνω,
 μὰ πορπατῶ άπ' ὀπίσω σου καὶ βλέπω σε κλεφτάτα
- 560 σέ ὄρη καὶ σέ δάσιτα, κ' εἰς πᾶσα ἄλλη στράτα·
 καὶ ὄντας γυρίσης πρὸς ἐμέ, χώνομαι, μὴν μπά λάχη
 τ' ἄμμάτιά σου γιὰ νά μὲ δοῦ καὶ πίκσουσί μου μάχη·
 τὴ νύκτα ὅπου βρίσκομαι, 'ς τὸ σπίτι τὸ δικό σου,
 προσκέφαλο τῆς κλίνης μου ἦν τὸ κατωφιλίό σου·
- 565 καὶ ἀληθινά θυμάζομαι πολλαῖς φοραῖς, κερά μου,
 τὸ πῶς δέ σ' ἐξυπνούσινε τ' άνχστενάμματά μου...

Μὲ τέτοια πάθη, ἀφέντρα μου, ἔχω τὴν πικραμένη
ζωὴ ἀπὸ πολὺ καιρὸ ὡς ἐδεπᾶ φερμένη·

κ' εἰς τέτοιο τρόπο νὰ περνᾷ πάλι τὴν εἶχα ἀφήτει,
ἂν ἦναι κ' ἤθελα μπορεῖ πλεῖα παρὰ μπρὸς νὰ ζήσῃ·

570

μὰ ἀπῆς τὸ τέλος τῆ γροικῶ πῶς εἶναι σιμωμένο,
ὁ φόβος τοῦ θανάτου μου μὲ κάνει τὸν καυμένο
μὲ πᾶσά μου ταπεινώσει 'ς τὰ πόδιά σου νὰ πέσω
κί ὅσο μπορῶ καὶ δύνομαι νὰ σὲ παρακαλέσω

γιὰ δουλευτή σου ἐμπιστικὸ καὶ σκλάβο σου νὰ μ' ἔχῃς,

575

κ' εἰς τούτη μου τῆ δούλεψι πλέρωμα, νὰ κατέχῃς,
τὸ πῶς δὲ θέλω, μοναχᾶς παρὰ τὸ πρόσωπό σου

νὰ τὸ θ[ωρ]ῶ πασίχαρο ὄντας περνῶ ἀπὸ μπρὸς σου...

Α Θ Ο Υ Σ Α.

Δὲν ὠρπιζα ἀπὸ λόγου σου τὰ μοῦ 'πες νὰ γροικῆσω,
γιατί σ' ἐκράτου εὐγενικό, σὰν κορασιά, νὰ ζήσω,

580

γιὰ κεῖνο δίχως ντήρησι σ' ἔχα 'ς τὴ συντροφιά μου·
μὰ ἐδᾶ θωρῶ τὸ σφάλμα σου, καὶ καίγεται ἡ καρδιά μου·

καλὰ τὸ λέσι, ὄντας θωροῦ τὸμ ποταμὸ πῶς τρέχει
κιανεὶς σιγά, ὅσον μπορεῖ πρέπει ἀπ' αὐτὸ ν' ἀπέχη·

μὲ τῆ ἔξοδαίς μου σήμερο, καθὼς θωρῶ, μαθαίνω
τούς ἄντρες ὅλους νὰ μισῶ καὶ νὰ τ' ἀπομακραίνω.

585

Μὰ πότες τέτοιους λογισμούς; πότες ἡ γνώμ' αὐτήνη,
'Αλέξι, σοῦ ἐγεννήθηκε;

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

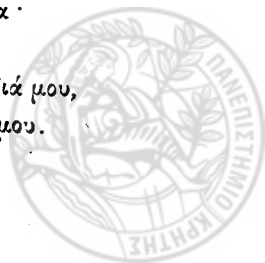
Μὰ τὴν ἀληθοσύνη,

ἀπῶστας ἤμουνε μικρὸς σὲ βάστου φυτεμένη
μέσα 'ς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς, σ' ἔχα ζωγραφισμένη·

590

καὶ ἀγάλια ἀγάλια ἐπλήθυνε ὁ πόθος μετὰ μένα·

σὰ νὰ ἔχαν εἶσται δυὸ δεντρά ὁμάδι φυτεμένα
ἔκαμε κλώνους τρυφεροὺς καὶ ρίζαις 'ς τὴν καρδιά μου,
καὶ ἐπεριμπλέξε ὡσὰν κισσὸς μέσ[α] τὰ σωθικά μου.

Α Θ Ο Υ Σ Α.

595 "Αλλαξε, γνώμη, ἄμ πεθυμᾶς, 'Αλέξι, τῇ φιλιᾷ μου,
ἀλλιῶς σοῦ τάσσω ὥστε νὰ ζῶ νὰ 'χης τὴν ὄργιτά μου...

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

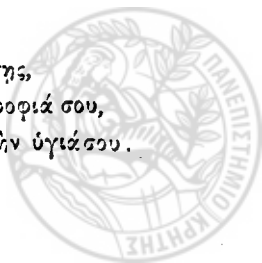
"Αλλαξε, ἐσὺ νεράϊδά μου, καὶ ἐμὲ τὸ δουλευτή σου
κ' εἰς τὰ πολλά μου βάσανα καὶ πάθη μὲ λυπήσου,
γιατὶ σ' ἀμνόγω εἰς τὰ 'μορφα ματάκιά σου, κερὰ μου,
600 ὁποῦ 'ς αὐτάνα βρίσκεται ἡ πίκρα κ' ἡ χαρὰ μου,
πῶς μὲ ζηλειὰ παντοτινὴ πασαῖλλης κορασίδα,
πάσας νεράϊδας ὁμορφης καὶ βοσκοπούλας "Ἰδας,
θέλει γροικᾶται 'ς τοῦ ὄρνου τὰ ὕψη τ' ὄνομά σου
νὰ πηαίνη μὲ γλυκὺ σκοπὸ ἄξιο τῆς ὁμορφιάς σου,
605 καὶ πλειὰ μὲ τὸ τρχοῦδί μου ὄνομα θέλουν βγάλει
'ς τὸν κόσμον ὅλο παρὰ ἀλλῆς τὰ πλουμιστά σου κάλλη·
μηδὲ χαρὰ δὲ θέλ' εἶσται σὲ σπήληρο, οὐδὲ 'ς λαγκάδι,
βουνάρι καὶ εἰς ποταμό, κάμπο, μηδὲ εἰς λειβάδι,
νὰ μὴν ἀντιλαλῇ γλυκιὰ καὶ νὰ παινᾷ περίσσα
610 τὸ εὐγενικό σου πρόσωπο, τὴν ὁμορφιὰ τὴν πλεῖστα·
μηδὲ δεντρὸ δὲ θέλ' εἶσται μηδὲ ποθὲς κανένα
νὰ μὴ βραστᾷ μὲ γράμματα κορτὰ καὶ σοθεμένα
τ' ὄνομα τ' ὁμορφότατο τσ' 'Αθούσας τῆς ψυχῆς μου,
ἂν ἦ καὶ δώσης γλήγορα τέλος τῆς παιδιωμῆς μου...

Α Θ Ο Υ Σ Α.

615 'Απητις τὴν ἀθιβολὴ τούτη δὲ θεὸ ν' ἀφήσης,
ἀφίνω σου πολλὴ ζωή...

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

'Αθούσά μου, νὰ ζήσης,
νάρθω καὶ γὼ μὴ βραθεθῆς τῶρα 'ς τὴ συντροφιά σου,
καὶ ἂ δέμ πονῆς τοὺς πόνους μου, ἄς εἶν' μὲ τὴν ὑγιά σου.

Α Θ Ο Υ Σ Α.

Ἔλα, γιατί δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω ἀλλιῶς, μὰ πλειόσου
 ταῦτο τὸ πρᾶμμα τ' ἄπρεπο μὴ βάλῃ ὁ λογισμὸς σου·
 καὶ μηδὲ λόγο μὴ μοῦ πῆς ποτέ σου ἀπάνω 'ς τοῦτο,
 ἃ θές νὰ σμίγῃς μετ' ἐμὲ πάντοτες, καὶ θυμοῦ το.

620

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

Ἄν ἔναι καὶ ὅκ τὰ βάσανα νὰ ἤβγαине ἡ ψυχὴ μου,
 ἀπὸ τὰ χεῖλη μου ἐμιλιὰ δὲ βιαίνει, λυγερὴ μου,
 γιὰ τούτη μου τῆ παιδωμὴ ποτέ μου πρὸς ἐσένα,
 μὰ θέλω πορπατεῖ κλιτὰ, πάντα μὲ τ' ὠχ οἰμένχ,
 ὥστε νὰ δώσω τῆς ζωῆς τὸ τέλος τὸ κριμμένο,
 καθὼς ἀπὸ τῆ μοιρὰ μου θαρρῶ πῶς νὰ 'ν' γραμμένο...

625

Α Θ Ο Υ Σ Α.

Ἄς πηαίνωμε τὸ λοιπονίς.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ.

Ἦφρου, καρδιά καϋμένη,
 σὲ δυὸ γροικῶ πῶς βρίσκεσαι σήμερο χωρισμένη!

630

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΙΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ, ΠΑΝΩΡΗΑ, και ΑΘΟΥΣΑ.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- Αλλοτες ὄντας ἤμου νειὸς κ' ἤμουμε κοπελιάρης,
τῆ δύναμί μου εἶχα καὶ γὼ σὰν πᾶσα παλληκᾶρι.
δοξότης ἤμουμε καλὸς καὶ ἀγάπου τὸ κυνήγι,
καὶ μὲ τὸ γλάκι μου λαγὼ δὲν ἄφινά νά φύγη·
- 5 μὲ τὰ λειοντάργια ἐμάλλωνα, καὶ ἄλλα θεργιά περίσσα
θυμοῦμαι πῶς ἐσκότωσα ὄντε 'ς τὰ δάση ἦσα·
εἶχασιν ὄρεξι πολλή καὶ πεθυμιὰ μεγάλη
ἢ κορασιδες νά θωροῦ τὰ ὀνόστιμά μου κάλλη·
εἶχα πολλαῖς ἀγαφτικαῖς, σὰν εἶν' τῶν νειῶν δοσμένο,
- 10 κί ὡς κί ἢ Νεράϊδες μ' ἔχασι περίσσα ἀγαπημένο.
Μὰ πῶς ἐκαταστάθηκα τῶρα 'ς τὰ γερατεῖά μου!
ἐπέσασι τὰ δόντιά μου καὶ ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου,
τὸ πρόσωπό μου ἐζάρωσε κί' ὄλος ἐκατσουιάσα,
ἐμάυρισε ἢ ὄψι μου, τ' ἀμμάτιά μου ἐτσιμπλιάσα,
- 15 κ' ἢ κορασαῖς μ' ὀργίζονται, δὲν ἤμπορᾶ μὲ δοῦσι,
καὶ τσῆ ἀσκημαῖς μου ταῖς πολλαῖς φεύγουσι καὶ μισοῦσι·
καὶ εἶδετε σίντα μ' ἔφερε ἢ μοῖρά μου ἢ ἀδέξια,
ὡς κ' ἢ Φροσύνη μου 'καμε σήμερο κουκουρέξια...
Μὰ τὴν Πανώρηα συντηρῶ μὲ τὴν Ἀθοῦσα πάλι,
- 20 τίβοτας ἐδοξέψασι, γιὰ δαύτως μιὰ τὴν ἄλλη
σύρνου λινὰ καὶ ξέλινα, βάνου τάχα καὶ αὐτῆναις
τὸ κέρατο ἀπ' ὀπίσω τους, σὰν καὶ τσῆ προβατίναις.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

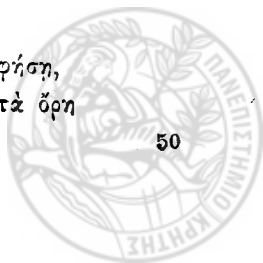
Ὅ, τι ἔδειξες, Πανώρηα, τοῦ Γύπαρι παινῶ σε,
 καὶ νὰ μὴν ἔχῃς λύπησι 'ς αὐτὸ, παρακαλῶ σε,
 γιὰτι θωρῶ πῶς ὅλοι τως θέλουν τὴν ἐντροπὴ μας
 καὶ ὀλημερνῆς γυρεύουσι νὰ πάρου τὴν τιμὴ μας· 25
 καὶ ὡσὰ μᾶς ἐκομπῶσουσι, ζῆμνιὸ μᾶς ἐμισοῦσι,
 καὶ ζωνταναῖς 'ς τ' ἀμμάτιά τως δὲ θέλου νὰ μᾶς δοῦσι.
 Σὰν τὸ λαγῶ ποῦ ὀλημερνῆς ὁ κυνηγὸς ζυγώνει
 'ς τὸ περιβόλι, 'ς τὰ βουνά, 'ς τὴν κάψα κ' εἰς τὸ χιόνι, 30
 καὶ δὲ βργιέται κούρασι, δὲ θέλει νὰ σχολάσῃ,
 μὰ παραδέρνει καὶ κοπιᾷ ὥστε ποῦ νὰ τὸν πιάσῃ,
 καὶ ὡσὰν τὸν πιάσῃ βίχνει τον καὶ δὲν τότε χρειάζει,
 καὶ τσ' ἄλλους ὅποῦ φεύγουσι τὰ πόδιά του σπουδάζει·
 ἔτσι τὸ κάνουνσι καὶ αὐτοί, κοπιοῦ καὶ παραδέρνου, 35
 καὶ ὀλημερνῆς γιὰ λόγου μας· σὲ χίλια πάθη ἐμπαίνου,
 ὥστε νὰ μᾶς κομπῶσουσι, καὶ τότες λησμονοῦσι,
 τὸμ πόθο μας, κ' εἰς ἄλλη νειά γυρεύουσι νὰ μποῦσι.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Ξεῦρω τὸ πῶς μὲ τὴν καρδιὰ καμνιὰ δὲν ἀγαποῦσι,
 μὰ νὰ μᾶς ἐκομπῶσουσι πάσκουσι καὶ κοπιοῦσι, 40
 Ἄθουσα, σὰν τὸ λὲς ἐσύ· μὰ κάτεχιε ἀπὸ μένα,
 τὸ πῶς ἀγάπη ἐμπιστικὴ ἂν εἶχα γνωρισμένα
 νὰ 'τونه αὐτὴ τοῦ Γύπαρι... ἐγὼ μ' ὄλον ἐκεῖνο,
 σὲ βρόχια κανενὸς ἀνδρὸς νὰ πέσω δὲν ἀρίνω.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Λόγιασε πῶς οἱ ὄρκοι τως χάνονται καὶ σκορποῦσι 45
 'ς τὸν ἄνεμο σὰν τῶν κλαδιῶν τὰ φύλλα ὄντεν ἀθοῦσι·
 πχοῖδς εἶχε πεῖ ὁ Κάλλιστος ποτὲ νὰ λησμονήσῃ
 τῆς Ἐρωφίλης τσ' ὁμορφῆς καὶ γι' ἄλλη αὐτὴ ν' ἀφήσῃ,
 ὁ Κάλλιστος ὅποῦ 'μνογε 'ς τοὺς κάμπους κ' εἰς τὰ ὄρη
 πῶς ἡ ζωὴ του μοναχὰς ἦτονε ἐκεῖνη ἡ κόρη! 50

ΓΥΠΑΡΙΣ. ΠΡΑΞΙΣ Δ.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Καλὰ ποῦ μοῦ ἔλεγε ὄψες ἕνας βοσκὸς τὸ βράδυ,
πῶς αἶγα μινὰ σκουληκιὰρὰ χαλᾶ ὄλο τὸ κουράδι.

Α Θ Ο Υ Σ Ἀ.

Γύρισε... καὶ τὸν κύρη σου θωρῶ σὰ μανισμένο.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Ἴντα δουλιὰ τὸν ἔχει ἐπᾶ κάτω καταibasμένο!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

- 55 Μωραῖς κουζουλοκοπελιαῖς, ἴντά ναι τὰ μιλεῖτε;
παρακαλοῦσί σας, καὶ σεῖς δὲ θὲ νὰ παντρευτῆτε!
θαρρεῖτε πῶς ὄλοι οἱ βοσκοὶ τῶ Ἰδας σᾶς πεθυμοῦσι,
καὶ σὰν αὐτοὺς τοὺς κουζουλοὺς τόσα σᾶς ἀγαποῦσι;
ἐσένα ἃ λείψῃ ὁ Γύπαρις, καὶ Ἀλέξις πάλι ἐσένα,
- 60 λογιάζετε καὶ ἀγαφτικὸ κάνετε μπλεῖο κανένα;
γὴ γιατί παίρνουν τὰ προυκιὰ ὄλοι ὀμπρὸς τὰ τόσα,
ταῖς κούπαις ταῖς ὀλάργυραις, ταῖς φορεσαῖς, τὰ δόσα...
ὡσὰν τὸν ἄνεμο θωρῶ ἔτσι σβουρίζει ὁ νοῦς σας,
καὶ δὲ νοᾶτε τὸ καλό, καϋμέναις, τοῦ κορμιοῦ σας!
- 65 ἐσεῖς πατάτε σήμερο εἰς τοῦ ὄρκοῦ τὰ ὕψη,
ἀμμέ ἔρθει θέλει καὶ καιρὸς ἢ ὀμορφιά νὰ λείψῃ·
τὸ σίδερο ὄντας ἤν' πυρὸ ὁ μάστορας τὸ κάνει,
μὰ ἔστερα δὲ μαλάσσεται ποσῶς ὡσὰν κρυάνη·
λοιπὸ ὅσον ἔχουν τῆμ. πυρὰ κί αὐτῆνοι οἱ δυὸ τοῦ πόθου
- 70 καὶ τὴν δουλιὰ ὀρεκτικὴ νὰ πάγῃ ὀμπρὸς πιλόθου,
ἀνοίξετε τ' ἀμμάτιά σας, καϋμέναις, νὰ δεκτῆτε...
τούτη τὴν καλορροϊζικιά πάντα μὴν τῆ θαρρῆτε!
Χίλις φοραῖς, Πανώρηα, σοῦ τὸ ἔπα νὰ θελήσῃ,
τούτη τῆ καλορροϊζικιά ἀλλῆς νὰ μὴν ἀφήσῃ,
- 75 καὶ τώρα πλεῖα παρὰ ποτὲ τὸ λέγω καὶ τῶ δυὸ σας,
τούτους τοὺς δυὸ νὰ πᾶτε ἔς τῆ ψῆ μου γιὰ καλιό σας.
Εἶναι κ' ἐκεῖνοι σὰν καὶ σᾶς πλοῦστοι καὶ μπορεμένοι,

καὶ ἀπ' ὀλονῶν τῶν ἀρετῶν ταῖς χεῖρας στολισμένοι·
 ἄλλους δὲ βρίσκω σὺν αὐτοῖς καλὰ νὰ σᾶς ταιριγιάζου,
 κ' εἰς ἀθροπιὰ κ' εἰπὲ τιμῆ, κ' εἰς πλοῦτη νὰ σᾶς μνοιάζου. 80

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Παρακαλῶ ὅσον μπορῶ, κύρη μου, νὰ θελήσης
 ὀγιά παντρειά καμινιάς λογῆς ποτὲ νὰ μὴ μιλήσης,
 γιὰτὶ δὲ θενά παντρευτῶ σὺν τὸ 'χεις γροικημ να
 χίλιαις φορῆς καὶ πλειότεραις, κύρη μου, ἀπὸ μένα·
 κ' εἰς τοῦτο, μοῦ συμπάθησε, ἀβιαίνω ὅκ τῆ βουλή σου, 85
 μὰ 'ς ἄλλο πρᾶμμα μ' ὀρίζε σὰ δούλη καὶ παιδί σου.

ΑΘΟΥΣΑ.

Τοῦτο τὸν ἴδιο λογισμό ἔχω κ' ἐγὼ 'ς τὸ νοῦ μου,
 νὰ μὴδὲν παντρευτῶ ποτὲ ἂν ἐξαναγενοῦμου.

ΓΙΑΝΝΟΥΔΗΣ.

Τάχα νὰ παντρευτήκετε θαρρῶ παρακαλεῖτε,
 'ς τῆ ψή μου, θυγατέρες μου, τὴν ὄρα δὲ θωρεῖτε... 90
 μὰ κοκορέξια κάνετε, γιὰ νὰ σᾶς ξαναποῦσι
 τοῦτοι οἱ φτωχοὶ γιὰ λόγου σας πῶς δὲν μποροῦ νὰ ζοῦσι·
 βλέπετε μὴν ἀλλάξουσι τὴν γνώμην τους κ' ἐκεῖνοι,
 καὶ τότες κλάψει θέλετε μὲ τὴν ἀληθοσύνη.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

'Ας κάμου ὀ, τι θέλουσι, μόνο ἄς μᾶς ἀφήσου, 95
 καὶ μὴ μᾶς ἐπειράζουσι σὺν πρῶτας μπλειὸ, νὰ ζήσου.

ΓΙΑΝΝΟΥΔΗΣ.

'Αμετε 'ς τὴν κατάρα μου κ' ἡ δυό σας, 'ς τῆ ψυχὴ μου
 τίς μὲ κρατεῖ 'ς τῆ πλάτη σας νὰ σπάσω τὸ ῥαχδί μου!

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Γλήγορα, Ἄθοῦσα, σπούδαξε νὰ φύγωμε ἀπὸ 'μπρός του,
 μὴ δοκιμάσωμε βαρὺς ἂν ἦναι ἀμύγδαλός του.

(Τότες μισεῦουσι καὶ ἀπομένει ὀ Γιαννούλης μοναχὸς καὶ λέγει).

[Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ]

- Γιὰ δὲ ἔς τὴμ πίστι σου κορμινιά! κάμε παιδιὰ νὰ ὀλπίζης
 χαρὰ νὰ πάρης ἀπ' αὐτά, καὶ μπλειὸ νὰ μὴ γυρίζης
 μὲ τόσα πλεῖσα βάσανα, μὲ ἔγνοιαις κί μὲ τρομάρα,
 νὰ ἔχης παντοτινὸ καῦμὸ καὶ γονικὴ κατάρρα!
- 105 τὴμ παιδα δίδουν τὰ παιδιὰ, γιὰὐτως παιδιὰ τὰ λέσι,
 περιττοπλειὰς τὰ θηλυκά!.. ἀνάθεμα ὅσοι κλαῖσι
 σὰ χάσουνε καμινιά ἀπ' αὐταῖς... καὶ τόσο δὲ νοοῦσι
 ποῦ ὄκ τὴμ πολλὴν τους παιδιωμὴ βικίνουσι, νὰ χαροῦσι·
 τοῦταις τὰ σπίτια γδύνουσι, τσῆ φαμελιαῖ; φτωχαίνου,
 110 γιὰ τούταις οἱ γονέοι τους σὲ χίλια πάθη ἐμπαινου...
 Οἴμένα, κρίνω κ' ἡ δουλιὰ τούτη μὲ θανατώνει,
 μὰ τάσσω σου τὸ πῶς καὶ αὐτὴ δὲ μοῦ τήνε γλυτώνει.
 Μὰ ἐδῶ θωρῶ τὸ Γύπαρι μὲ τὸν Ἀλέξι ὀμάδι...
 μὰ τὴν ἀλήθεια ἀπάνω τως δὲ βρίσκεται ψεγάδι!
- 115 Πρίχου μιλήσω τίποτας μὲ ταύτους θὰ μισέψω,
 μὰ καὶ τὴ θυγατέρα μου τάσσω σου νὰ παιδέψω.

ΓΥΠΑΡΙΣ ΑΛΕΞΙΣ καὶ ΦΡΟΣΥΝΗ.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- Σήμερα οἱ κάμποι ἄς ξεραθοῦ καὶ τὰ βουνὰ ἄς βουλήτου,
 ἄς ἄψουσι τὰ δάσιτα κί οἱ γιορανοὶ ἄς μαυρίσου·
 ἄς θολαθοῦν οἱ ποταμοὶ κ' ἡ βρύσες ἄς σταθοῦσι,
 120 τὰ χορταράκια ἄς ξεραθοῦ, τὰ δένδρη ἄς τσakisτοῦσι,
 βοσκὸς μὴ τραγουδήση πλειό, Νεράϊδα μὴ χορέψη
 καὶ ἀπὸ τὴ μάντρα σήμερα κουράδι μὴ σαλέψη!

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ὁ ἥλιος ὄκ τὸν οὐρηνὸ χάμαι ἔς τὴ γῆ ἄς πέση,
 κί ὁ οὐρανὸς τὸν κύκλον του σήμερα ἄς τὸν στρέψη.

καὶ τὸ φεγγάρι ἄς χαθῆ καὶ τ' ἄστρα ἄς σκοτεινιάσου,
καὶ ἄς σηκωθοῦσι νέφλα τὸ κόσμον νὰ σκεπάτου,
ἄς τρέξου αἶμα οἱ ποταμοί, κ' ἡ θάλασσα ἄς πληθύνῃ,
καὶ ἄς κάμῃ νεῖο κατακλυσμὸ τὸ κόσμον νὰ ξεπλύνῃ!

125

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Βοσκοί, τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ ποσῶς δὲ σᾶς φελοῦσι,
μὰ ταῖς καρδιαῖς σας μοναχᾶς καίγουσι καὶ χαλοῦσι.

130

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἦθελα νὰ ἐγενήκασιν οἱ ἀναστεναγμοί μου
φωτικά καὶ λαύρα σήμερον νὰ ἐκαῖγα τὸ κορμί μου·
καὶ ποταμὸς τὰ δάκρυά μου ἤθελα νὰ γενῆκα,
λίμνη βαθεῖά νὰ ἐκάνασιν γιὰ νὰ πνιγῶ νὰ ἐμπῆκα.

Α Δ Ε Ξ Ι Σ .

Κ' ἐγὼ ἤθελα τὰ δάκρυά μου τὸν ἄδῃ νὰ ἐμπορέσα
ν' ἀνοιξοῦσι γιὰ νὰ μπορῶ ζωντάς μου νὰ μ'πω μέσα·
γῆ κάθα μου ἀναστεναγμὸς νὰ ἐγένετο λειοντάρι,
τὴν πρικαμένη μου ζωὴ γιαιμνιὰ γιαιμνιὰ νὰ πάρῃ.

135

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Οἱ βαρεμένοι σήμερον τοῦ πόθου ἄς μαζωκτοῦσι,
τὰ βράσανά μου τ' ἄμετρα καὶ τοὺς καύμοὺς νὰ δοῦσι·
κρίσι νὰ ποῦ δὲ βρίσκεται ὡσὺν τὴν ἐδική μου,
μηδὲ γυναῖκα ἔτσι ἄπονη σὺν τὴν ἀγαφτική μου.

140

Α Δ Ε Ξ Ι Σ .

Ἄς ἔρθου οἱ χαϊράμενοι τὰ δάκρυά μου νὰ δοῦσι,
τοὺς πόνους μου νὰ μάθουσι καὶ νὰ μὲ λυπηθοῦσι·
ν' ἀλλάξουσίνε τὴ χαρὰ ὅπου ἔχουσι σὲ πρίκα,
θωρῶντας ἔς ἴντα παιδωμὴ γιὰ μνιὰ νεράϊδα ἐμπῆκα.

145

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Οἱ λύχοι μὲ τὰ πρόβατα θωρῶ πῶς ζοῦ, κ' ἐκεῖνα
μὲ χορταράκια δροσερὰ ζυγώνουσι τὴμ πείνα·
ἂν ἡ ἀγάπη κλαῦματα τρώγῃ καὶ δὲ χορταίνῃ,

- 150 γιὰ ταύτως καχοροΐζικος ὅποιος σέ πάθη ἐμπαίνει.
 Βοσκοὶ φτωχοί, σκολάσετε τὸ κλάῦμα καὶ τὸ θρήνο,
 γιὰτι θωρῶ πῶς εἴμαστε σιμὰ ἔς τὸ σπήλῃο αὐτῆνο,
 ὅπου ἡ Νεράϊδα κάθεται χωσμένη, κ' ὅποιος θέλει
 νὰ μάθῃ, ἂν ἔναι καὶ καλὸ ἢ καὶ κακὸ τοῦ μέλει
 155 νὰ ἔχῃ, τὴν ἐρωτᾷ, καὶ αὐτὴ ζημινὸ τοῦ προφητεύει,
 καὶ πῶς νὰ διώξῃ τὸ κακὸ ἐκείνη τ' ἀρμηνεύει.
 Σιμώσετε καὶ σεῖς οἱ δυὸ λοιπὸ ρωτῆξετέ τη
 καὶ νὰ σᾶς δώσῃ ἀπόκρισι παρακαλέσετέ τη,
 ἂν ἦναι κ' εἰς τὸμ πόθο σας τέλος καλὸ θωρεῖτε,
 160 καὶ ἴντᾳ ἔχετε νὰ κάμετε γιὰ νὰ λευτερωθῆτε.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἄξοι δὲν εἴμαστε ἐμεῖς νὰ ἀκούσῃ τὴ μιλιὰ μας,
 μὰ σὺ Φροσύνη πὲ τή τα τὰ πάθη τὰ δικά μας.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

- Φροσύνη ἐσὺ τὸ λοιπονὶς γιὰ μᾶς προσκύνῃσέ τη,
 καὶ γιὰ τὸ τέλος τῶ δυονῶ τ' ἀγάπης ρώτηξέ τη,
 165 γιὰτ' εἶναι ἡ κόρη ντροπιὰρὰ πολλὰ, καθὼς γροικοῦμε,
 καὶ μεῖς γιὰ τὴν ἀπόκρισι μιλιῶντες τὴν τηροῦμε.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Καλὰ τὸ λέγεις... μὰ καὶ σεῖς γιὰ νὰ τ' ἀρουκραστῆτε,
 ἔς τὰ τεῖχη ὄντες μοῦ ἀποκριθῆ σιμώτερα συρθῆτε.

(Τότε πάγει σιμὰ εἰς τὸ σπήλῃο ἡ Φροσύνη, καὶ λέγει πα-
 ρακαλῶντας τὴ Νεράϊδα).

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

- Νεράϊδά μου ὁμορφώτατη, Νεράϊδα πλουμισμένη
 170 ὅπου σέ τοῦτο τ' ὄμορρο σπήλῃο κατοικημένη...
 δυὸ κορασίδες ὁμορφαις τοῦτ' οἱ φτωχοὶ ἀγαποῦσι
 καὶ πλερωμὴ ἔς τὸμ πόθον τους ποτέ τως δὲ θωροῦσι!

(Νεράϊδα τότες ἀπιλογᾶται ἀπὸ μέσθ καὶ λέγει).

Θωροῦσι!

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Καὶ ὄγιά νά τήνε δοῦ γοργὸ Ἰντά τους κάνει χρεία,
δάκρυα καὶ κλάυματα ἔς αὐτάς, γῆ τῆς θεᾶς θυσίαι;
(Νεράϊδα τότε, τῷ λέγει)

Τῆς θεᾶς θυσία!

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ἐ τοὺς δυὸ νεοὺς τοὺς θαυμαστοὺς ποῦ ἔναι ὁ Ψηλορίτης 175
σὲ ποιὸ θά θυσιάσωμε, τοῦ Ζεῦς γῆ τσ' Ἀφροδίτης;
(Νεράϊδα τότε, τῷ λέγει).

Τσ' Ἀφροδίτης!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Νεράϊδα, πὲ μού το ἄλλη μιὰ καλλίτερα τ' ἀζάπη,
καὶ ἂν μέλη νά'χη πλερωμὴ ἢ ἐδική μου ἀγάπη;
(Νεράϊδα λέγει).

Ἀγάπη ἔχει!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

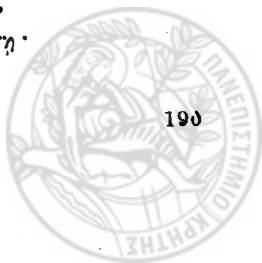
Ἀγάπη... ποιὰ χαρὰ ἀγροικῶ!.. πάθη μου περασμένα,
τώρα μου φαίνετε γλυκιὰ καὶ ἀνάπαφι σὲ μένα! 180

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Καὶ μένα ἢ Ἀθουσά μου, Νεράϊδα πλουμισμένη,
τάχα σὰν ἔχω πεθυμιά, ὁμορφοκαμωμένη...

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Βοσκοί, μὴ τὴν πειράζομε πλειότερα ἔς τὸ θεό σας,
σώνει σας καὶ ἐγροικήσετε καλὰ τὸ ροιζικό σας·
σωπάσατε, σωπάσατε, γιὰτὶ θωρῶ ὁ πρεσβύτες
ἐβγήκε ἀπὸ τὸν ναὸν ἐτοῦτο τσ' Ἀφροδίτης· 185
ἄς πᾶμε νά τὸν κάμωμε τὸμ πόθο σας νά γνώση,
καὶ αὐτὸς μπορεῖ μὲ τῆ θεᾷ βοήθεια νά σᾶς δώση·
μὰ πέτε του χαρίσματα πῶς δίδετέ του πλεῖσα,
γιὰτὶ καὶ αὐτοὶ τῆ σήμερο σὰν ὄλους ἀκριβῆσα!

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Καλὰ τὸ λές ἀληθινά, ἀς πᾶμε ὀμπροστά τους,
 Ἄλέξι, νὰ φιλήσωμε κ' οἱ δυὸ τὰ ὀνόματά τους,
 γιὰτὶ πολλὰ μὲ τὴν θεὰ μπορεῖ τὴν Ἀρροδίτη,
 συχιά, καθὼς ἐγροίκησα, μιλεῖ τση καὶ θωρεῖ τη.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

- 195 Ἄς πηαίνωμε τὸ λοιπονίς· ἔλα καὶ σύ, Φροσύνη,
 νὰ τοῦ μιλήσης πρὸς ἐμᾶς νὰ κάμη ἐλεημοσύνη.
 (Τότες βιαίνει ὁ πρεσβύτης ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ λέγει).

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

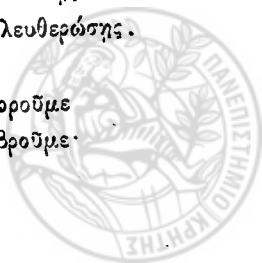
- Ἐχάθη ἡ εὐλάβεια σήμερο, σὰ θωροῦσι
 τ' ἀμμάτιά μου, ἀποῦ τσ' ὀρανοῦς καὶ τοὺς ναοὺς μιτοῦσι·
 τρεῖς μῆνες ἐδιαβήκασι καὶ ἐδῶ νὰ προσκυνήση
 200 κίανεις δὲν ἤρθε ἔς τὴ θεὰ καὶ τάσιμο ν' ἀφήση·
 μὰ κ' ἡ θεὰ, καθὼς θωρῶ, καλὰ τοὺς ἀντιμεύγει,
 μὲ τοὺς θανάτους καὶ ἀστοχιαῖς καλὰ τοὺς ἐπαιδεύγει·
 σπέρνου καὶ δὲ θερίζουσι, τὰ ὠζά τωνε ψροῦσι,
 μὰ τὰ σημάδια τῶν θεῶν οὐδὲ ποσῶς ψηφοῦσι·
 205 ἐτύφλωσε ἡ ἀκριβειὰ τὸ φῶς τωνε περίσσα,
 καὶ πᾶσα στράτα τσ' ἀρετῆς σὲ μιὰ μερὰ ἐρῆσα.
 Μὰ πχοί' ναι ἐτοῦτοι ὀποῦ θωρῶ καὶ ἔρχονται πρὸς ἐμένα·
 κρίνω τὰ λόγια ὀποῦ ἄεγα νὰ μῶχου γροικημένα...
 (Τότες γονατίζουν καὶ οἱ δύο καὶ ὁ Γύπαρις λέγει).

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

- Ἄγιε πρεσβύτη τῆς θεᾶς, ἤρθαμε νὰ σ' εὐροῦμε,
 210 τὰ βάσανά μας τὰ πολλὰ νὰ σοῦ ξαγορευτοῦμε·
 καὶ νὰ ζητήξωμε κ' οἱ δυὸ βοήθεια νὰ μᾶς δώσης
 καὶ ἀποῦ τσ' ἀγάπης τὴ σκλαβιά νὰ μᾶς ἐλευθερώσης.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Πρεσβύτη μου ἀγιώτατε, ξεῦρω πῶς δὲ μπορούμε
 ἄλλο βοηθὸ καλλίτερο ἔς τὴ χρεία μας νὰ βροῦμε.

γιατί μπορείς με τῆ θεᾷ νά κάμης νά θελήσῃ
τέλος νά δώσῃ σήμερο ἕς τὴν ἐδική μας κρίσι.

215

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Πρεσβύτη, βόηθησέ τωνε τὸ δύνεσαι, νά ζήσης,
καὶ τέτοιους δούλους ἢ θεᾷ νά χάσῃ μὴν ἀφήσης.

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Γερθῆτε ἀπὸ τὰ πύδιά μου... ἕς τόση τιμὴ νά μπαίνη
μηδένας, δίχως τῆς θεᾷς νά ἴναι, δὲν τοῦ τυχαίνει.

220

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Τοὺς δουλευτάδες τῶν θεῶν ἔτσι τοὺς ἐτιμοῦσι,
καὶ ὡσὰν μικροὺς θεοὺς καὶ σᾶς ἔτσι σᾶς προσκυνοῦσι.

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Ἄ θε νά σᾶς ἀφουκραστῶ, ἀπάνω σηκωθῆτε
καὶ κείνο τὸ χρειάζεστε τώρα μοῦ δηγηθῆτε.

(Τότες σηκώνονται καὶ λέσι).

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἐγὼ ὁ καυμένος ἀγαπῶ μία ἄγρια κορασιῶδα,
μινὰ ἀλύπητη καὶ ἀνέγνωρη παρ' ἄλλη ἐδῶ ἕς τὴν Ἰδα.

225

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Κ' ἐγὼ, πρεσβύτη ἀγιώτατε, μινὰ κόρη πλουμισμένη
ἀγάπησα, καὶ τὴν καρδιὰ μῶχει σαίτεμένη.

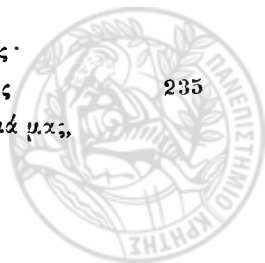
(Τότες ὁ πρεσβύτης παρακαλεῖ τὴν θεᾷ).

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Θεᾷ μου ὁποῦ ἕς τὸν οὐρανὸ τὸν τρίτο κατοικίζεις
καὶ ἀπὸ δεκαεὶ τὰ πράγματα ὅλου τοῦ κόσμου ὀρίζεις,
τὴν γῆν, τὸ ψῆλος τοῦ ὀρανοῦ, τὰ βάθη τῆς θαλάσσου,
ἐσὺ τὰ ὀρίζεις μόνιά σου καὶ ἔχεις τα ἕς τὴν ἐξά σου·
τὸν ἄδην, τὸν παράδεισο ἀνοίγεις καὶ σφαιλίζεις,
κί ὅλαις ταῖς χάρες ταῖς καλαῖς ἐσὺ τῆς ἐχαρίζεις·
τὸ γέλοιο, τὴν ξεφάντωσι, τὸμ πόθο, τὴν χαρά μας
κί ὅ, τι ἄλλος ἀναγαλλιασμὸς βρῖσκεται ἕς τὰ κορμινά μας,

230

235

- τὰ δέντρα κι' ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ταῖς σποραῖς καρπίζεις,
 τοὺς κάμπους καὶ τὰ δάσιτα καὶ τὰ βουνὰ στολίζεις·
 ἐσὺ τὰ ψάρια τοῦ γιालοῦ μόνιά σου τὰ πληθύνεις,
 240 καὶ τὰ σερνούμενα τῆς γῆς μόνο ἐσὺ τὰ φέρνεις·
 κι' ὅλα τὰ ζῶδια τοῦ ὀρανοῦ ἢ χάρι σου κρατεῖ τα
 σὲ σύβασι παντοτινῇ, σὰν πᾶσα εἷς θωρεῖ τα·
 τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ὀρανοῦ τῆ στρατα ἀρμυνηεύεις
 καὶ τοὺς πλανήταις κυβερνᾷς καὶ τ' ἄστρα βασιλεύεις.
- 245 Μὰ πάνω τσ' ἄλλαις χάριτες ἀπῶχει τὸ κορμί σου,
 τὴν ἔγνοια τῶν ἀγαφτικῶν ἐσὺ ἔχεις μοναχῇ σου·
 ἔς ἐκείνους ποῦ ἴσχι ἢ θεὰ μόνο νὰ σὲ γνωρίζου,
 μόνο ἐσὲ νὰ μνόγουσι κι' ὄχι ἄλλη νὰ γνωρίζου·
 ἐσὺ θεὰ ὅκ τὰ βάσκα μόνιά σου τοὺς λυτρώνεις,
 250 ταῖς πρίκαις τῶνε παίρνεις τῶς, χαρὰ τοὺς ἐγεμώνεις.
 Γιὰ τοῦτο σὲ παρκαλῶ, θεὰ μου, νὰ θελήσης
 τούτων τῶν δυὸ ἀγαφτικῶν σήμερο νὰ βοηθήσης·
 στραφου, θεὰ, τόση ὁμορριά λυπητερὰ καὶ ἴδέ τση,
 τὸ πεθυμοῦσι δὸς τῶνε καὶ παρηγόρησέ τση·
- 255 μηδὲν ἀφήση ἢ χάρις σου, νὰ πηχίνου νὰ καυχοῦνται
 δυὸ κορασίδες σὰν αὐταῖς τὸ πῶς δὲ σὲ φοβοῦνται,
 νὰ λέσινε πῶς δὲ ψηφοῦ καὶ σὲ καὶ τὸ παιδί σου,
 καὶ τῆ φωτιά σας τῶν δυονῶν πῶς δύνουνται νὰ σβύτουν,
 καὶ πῶς ἢ δυὸ τῶς μοναχὰς ἔς τὸν κόσμο εἶχαν χάρι
- 260 νὰ σπάσουσι τ' ἀδυνατὸ τοῦ γιοῦ σου τὸ δοξάρι.
 Μὰ ἐκείνην τὴν ἀπόφασιν ὅπου ἴδωκεν ὁ Πάρις,
 καὶ τσ' ὁμορφης τὸ χάρισμα μόνια ἔκκεμε νὰ πάρης,
 ὄντα τὸ μῆλο σοῦ ἴδωκε, θεὰ, τὸ χρουσωμένο,
 κ' ἤλεγε — τσ' ὁμορφότερης θεᾶς ἄς ἦν δοσμένο!
- 265 παρκαλῶ σε δὸς τῶνε βοήθεια, νὰ μπορέσου
 τσ' ἀγαφτικαῖς τῶνε κ' οἱ δυὸ σήμερο νὰ κερδαίσου·
 καὶ τοῦτοι πάντα δοῦλοί σου θέλ' εἶσται ἐμπιστεμένοι

καὶ τῆς πολλῆς σου δύναμις πολλὰ εὐχαριστημένοι·
 κορμνιὰ φεγγαροκούτελα θέλουν σοῦ θυσιάζει
 καὶ ὥστε νὰ ζοῦν τὴν μνήμην σου θέλουσιν ἐορτάζει·
 καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἀγάπην τους ποτὲ τῆς τράπεζάς του
 δὲ θέλω ἀφήσει νὰ σβυστοῦ, θεά μου, τὰ κεργιά σου.

270

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Θεά, τὰ βάσανά μας ἴδέ, θεά, καὶ ἐπάκουσέ μας,
 ἴς τὸμ πόθον μας τὸν ἄμετρο, καὶ ἐλεημόνησέ μας.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Παρακκλῶ σε, ἀγία θεά, τούτους τοὺς δυὸ λυπήσου,
 καὶ πῶς ἀγάπησες καὶ σὺ πολλαῖς φοραῖς θυμήσου.

275

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Πόσαις καύλαις καὶ καῦμούς βρῖσκονται εἰς τὴν καρδιά μου,
 ἐσὺ μπορείς νὰ τῆς θωρῆς, ἀγιώτατη θεά μου·
 καὶ γιὰτὶ ξεύρεις τοὺς καῦμούς τῆς ἀγάπης ἀπατή σου,
 ἴς τὰ βάσανά μου τὰ πολλὰ καὶ μένανε λυπήσου!

280

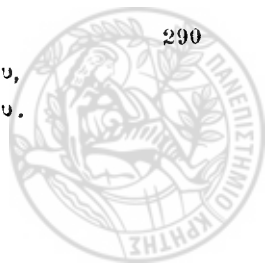
Ἐσὺ, ποῦ ἀκλούθεις ἴς τὰ βουνά, ἴς τὰ ὄρη κ' εἰς τὰ δάση,
 τ' ἀγροτικοῦ σου τοῦ ὄμορφου, πρίχου θεργιὰ τὸ φᾶσι,
 κ' ἐκλαψες εἰς τὸ ὕστερο τὸ τέλος τῆς ὁμορφιάς σου
 κ' ἤκαμες ἄνηθη κόκκινα τὸ αἶμα τῆς καρδιάς σου,
 ἐσὺ καὶ μὲ λυπήσου με, θεά, παρακκλῶ σε,
 καὶ τέλος εἰς τὰ πάθη μου κ' εἰς τοὺς καῦμούς μου δῶσε.

285

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Αὐτὴ μοῦ καίγει τὴν καρδιά, θεά, τὴν ἐδική μου,
 μὲ τὴν περίσσα ὄργιτα ἀπῶγει τὸ κορμί μου·
 γιὰ τοῦτο κάμε τὴ λαιπόν, θεά μου, νὰ γνωρίση
 τὸ σφάλμα τῆς καὶ τὸν φτωχὸν ἐμὲ νὰ ἐλεήση,
 ὅγιά νὰ λέγω ὥστε νὰ ζῶ — ξεύρετε κ' ἡ θεά μου,
 ἢ Ἀφροδίτη ἦτονε αἰτιά κ' εἶδ' αὐτὴν πεθυμνιά μου.

290

- Ὅκ τὰ σημάδια τὰ γροικῶ, κρίνω τὴν προσευχή σας
 τούτη ἢ θεὰ νὰ ἐπάκουσε, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἔν' μιλεῖτε σας.
 295 Σκύψετε προσκυνήσετε, καὶ ἔν' τῆνε ἐδῶ ποῦ βιάινει . . .
 μὲ τὸ παιδί τῆς τὴν θωρῶ κ' εἶναι συντροφισμένη.
 (Τότες βιάινει ἡ θεὰ καὶ ὁ Ἔρωτας ὁ γυιὸς τῆς, καὶ ἡ θεὰ
 λέγει).

Θ Ε Α .

- Ἦ τὸν οὐρανὸ ἀνέβηταν κ' ἦρθαι ἔς τὸ θρονί μου,
 ἐκεῖ ποῦ ἐκαθόμαστε μαζί μὲ τὸ παιδί μου,
 τὰ παρχαλίά σας, βοσκοὶ καὶ σένανε πρεσβύτη,
 300 σὲ λύπη ἐβάλασι πολλὴ κάθα λογιῆς πλανήτη·
 κ' ἐγὼ ὅπου δίκαια θωρῶ πῶς εἶναι ἡ πεθυμιὰ σας
 καὶ πλεῖσον πόθον ἔχετε ἔς τούταις ταῖς λυγεραῖς σας,
 ἐπάκουσά σας καὶ τῶ δυὸ κ' ἦρθα νὰ σᾶς ἐδώσω
 θαράπαψι καὶ πλερωμὴ ἔς τὸμ πόθο σας τὸν τόσο.
 305 Μηδὲν πρκαίνεστε λοιπόν, μὰ ἀπὸ καρδιάς χαρῆτε
 γιατί τὸ τέλος σήμερο τοῦ κόπου σας θωρεῖτε·
 σήμερο ξεύρετε, φτωχοί, παύουν τὰ κλάυματά σας
 καὶ σήμερο τελειώνουσι τὰ πκραδέσματά σας·
 σήμερο ἀθεῖ ἡ ἀγάπη σας καὶ ὁ πόθος ὁ δικός σας
 310 καὶ τὸν καῦμὸ τῆς πεθυμιᾶς τελειώνετε κ' οἱ δυὸ σας·
 σήμερο ἔς τὴν ἀγκάλη σας θέλετε δεῖ νὰμποῦσι
 ἡ γιγαφρικαῖς σας καὶ πολλὰ γλυκιὰ νὰ σᾶς φιλοῦσι·
 συμπάθειο νὰ ζητήξουσι ταῖς θέλετε ἀγροικῆσει,
 ἀνὲν καὶ πείραξι ποτὲ σᾶς δώκασι καὶ κρίσι.
 315 Τούτη τὴν ὥρα ξαργητοῦ ξεύρετε θέλω πέψαι
 τὸν Ἔρωτα τὸν ἀκριβὸ γυιὸ μου νὰ τσῆ δοξέψη.
 Ἔρωτα υγιέ μου, τὸ λοιπὸ ἄμε καὶ γύραψέ τση
 καὶ ὅσο μορεῖς ἀδυνατὰ σύρε καὶ δόξεψέ τση,
 τὰ σωθικά τους πλήγωσε καὶ ἄψε τους τὴν καρδίαν τους,

τὸν νοῦν τοὺς παραλόγισε, καὶ ἔπαρε τὴν ἐξάν τοὺς, 320
 ταῖς κορασίδες καὶ ταῖς δυὸ κάμε τση νὰ γνωρίσου
 πόση μεγάλη καὶ πολλή εἶναι ἡ μπόρσεσί σου ·
 τὸν φόβο τότε ζύγωξε καὶ ἀποκοτιὰ τοὺς δῶσε,
 τὴν ἐντροπή τοὺς ἔπαρε ζημινιό, παρακκλω̄ σε, 325
 καὶ δεῖξέ τωνε φανερά τὸ πῶς χαρὰ σάν κείνη
 δέν εἶναι σάν ὄντας μικτῆ τ' ἀντρόγυνο 'ς τὴν κλίνη .
 Ἄμε λοιπὸ προθυμερά, καὶ ὡσάν ταῖς ἐδοξέψεις,
 'ς τὰ ὕψη πάλι τοῦ ὀρανοῦ ἔλα νὰ μὲ γυρέψης ·
 ἐγὼ γυρίζω πάλι ἐκεῖ, καὶ ἐσὲ τὴν ἔγνοια ἀφίνω,
 καὶ τούτους τοὺς ἀγαφτικοὺς σὲ σὲ τοὺς παρκαδίνω . 330

Ε Ρ Ω Τ Α Σ .

Τὸ θέλημά σου νὰ γενῆ, θεὰ χριτωμένη,
 κυρία μου καὶ μάνα μου περίσσα ἀγαπημένη ·
 πρίχου μισέψεις ἀπὸ δῶ πάγω νὰ τση γυρέψω,
 ὅπου καὶ ἂν ἦναι σήμερο, καὶ νὰ ταῖς ἐδοξέψω .

(Τότες μισεύει ὁ Ἐρωτας, καὶ ὁ Γύπαρις λέγει) .

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἵ τὴ χάρι ὁποῦ μᾶς ἄξωσες, θεά, σοῦ εὐχαριστοῦμε, 335
 πάντα σὲ θέλομε τιμᾶ καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦμε .

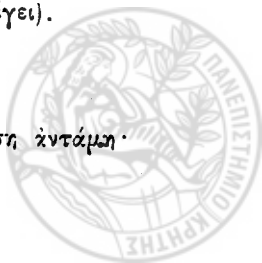
Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Ἵ τὴ χάρι ὁποῦ μᾶς ἄξωσες, θεά, τὸ δουλευτή σου
 καὶ ὅκ τσ' ὀρανοὺς κάτω 'ς τὴ γῆ ἤρθες μὲ τὸ παιδί σου,
 τόσαις καλαῖς εὐχαριστιαῖς σοῦ δίδω ὅσαις μποροῦσι
 ἡ ἀναπνιά, τὰ χεῖλη μου κ' ἡ γλῶσσά μου νὰ ποῦσι . 340

(Τότες μισεύει ἡ θεά, καὶ ὁ πρεσβύτης λέγει) .

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Μεγάλη χάρι ἡ θεὰ εἶδα νὰ σᾶς ἐκάμη
 νὰ ῥθη 'ς τὴ γῆ γιὰ λόγου σας μὲ τὸ παιδί τση ἀντάμη .

κί ὥστε νά ζήτε εἶναι πρεπό νά τσῆ ἦστε κρατημένοι,
καί κάθε χρόνο ἀπό σᾶς νά ναι θυσιασμένη.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

345 Τῆμ πεθυμνιά σας εἶδετε, καί ἄμετε νά κευκᾶστε . . .
μὰ τὰ τασίματα κ' οἱ δυό κάμετε νά θυμᾶστε.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ποτέ μῆ δῶ τὸ πεθυμῶ, ἀνέν καί ὅ, τι ἥταζά της
δὲ θυσιάζω ὥστε νά ζῶ 'ς τούτη τὴν τράπεζά της.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

350 Ἄν ἔναι καί ὅ, τι ἔταζα δὲ φέρω νά τσῆ δώσω,
ποτέ μὲ τὴν Ἄθουσά μου ξεφάντωσι μῆ δώσω.

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Ἄμετε τώρα τὸ λοιπό, παιδιά μου, 'ς τὴν εὐχή μου,
νά σᾶς θυμοῦμαι τάσσω σας πάντα 'ς τὴν προσευχήν μου·
συρθῆτε ἀπόζω τοῦ ναοῦ, τῆμ πόρτα νά σφαλίσω
καί τὸ περβόλι τσῆ θεᾶς νά πάω νά ποτίσω.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

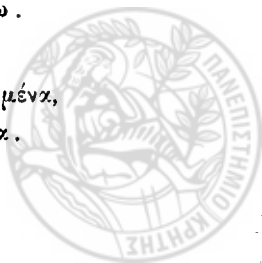
355 Πρεσβούτη, 'ς τὸ μᾶς ἄζώσες ἢ χάρις σου νά δοῦμε
μὲ λόγια δὲν ἔναι πρεπό νά πολυφχαριστοῦμε,
μὰ μὲ τὰ ἔργα τάσσω σου νά μ' ἔχης σάν παιδί σου,
καί ὡσάν ἀγορασμένο σου σκλάβο καί δουλευτή σου.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

360 Ὡστε νά ζῶ κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς τὸ ὅμοιο σοῦ τάσσω,
καί γιὰ μωρτύρους τὸ ναὸν σοῦ δίδω καί τὸ δάσο,
σκλάβος σου νά 'μαι ἐμπιστικὸς καί πάντα νά γυρεύω,
σὲ κείνο ὁποῦ δύνομαι καλά νά σοῦ δουλεύω.

Π Ρ Ε Σ Β Υ Τ Η Σ .

Εὐχαριστᾶτε τῆ θεᾷ, παιδιά μου, ἀμμ' ὄχι ἐμένα,
ὁποῦ 'ς τὸμ πόθο ἐλεᾷ ἢ χάρι τσῆ πᾶσ' ἔνα.

(Γότες μπζίνει ὁ πρεσβύτες εἰς τὸ ναὸν καὶ σφαλίζει, καὶ ἀπομένει ὁ Γύπαρις καὶ Ἀλέξις καὶ ἡ Φροσύνη .

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Πχοῖ ἄλλη χάρη τὴν σήμερο εἶναι σάν τὴ δική μου; 365
 ποῦ βρίσκεται ἀναγαλλιασμός ἀπῶχει τὸ κορμί μου! . .

πχοιὰ ἄλλη δροσά, σάν τὴ δροσά πῶχουν τὰ σωθικά μου,
 γροικῶ καὶ δροσερεύει μου καὶ θρέφει τὴν καρδιά μου!

Ἐτούτη ἡμέρα ἡ σημερινὴ τὰ βάσανά μου παίρνει,
 κ' εἰσὲ πάντοτινὴ χαρὰ καὶ ἀνάπαψι μὲ φέρνει . 370

σήμερο μοῦ εἶπε ἡ θεὰ ποῦρι πῶς θέλω ἀκούσει
 τὰ χεῖλη τῆς Πανώρηας νὰ ποῦ πῶς μ' ἀγαποῦσι .

σήμερο θέλω τήνε δὴ τὴ χέρη μου νὰ πιάση,
 νὰ μὲ φιλήση καρδιακά, σφικτὰ νὰ μ' ἀγκλιάζη .

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ποιὸς νοῦς ἦν τόσα ὀλημερνής τὰ πάθη φορτωμένος 375
 καὶ ἀπὸ περισσοὺς λογισμοὺς καὶ πρίκαις βρεμένος,
 νὰ μὴ χαρῆ θωρῶντάς με, νὰ μὴν ἀναγαλλιάση,

νὰ μὴ φρανθῆ καὶ αὐτὸς πολλά, νὰ μὴ γλυκιὰ γελάση,
 θωρῶντας τόση μου χαρὰ, τόση καλομοιργιά μου,

κ' εἰς ἀναγαλλιασμοὺς πολλοὺς ἔστρεψε ἡ πικριά μου! 380

Ἀπὸ τὴν τόση μου χαρὰ, ὦ, πῶς δὲν ἀποθαίνω .

ὦ, πῶς δὲν κουζουλεύομαι κ' ὄζω τοῦ νοῦ δὲ βιαινῶ!

Θεὰ μου, ἐσὲ παρακαλῶ, φύλαξε τὴ ζωὴ μου

καὶ σμίξε με εἰς μιὰ καρδιά μὲ τὴν ἀγαπτικὴ μου .

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

Ἀλέξι, ἀς πᾶμε γλήγορα ταῖς λυγεραῖς νὰ βροῦμε 385
 καὶ τ' ὄφελος ὁποῦ ἔκαμε τούτη ἡ θεὰ νὰ ἴδοῦμε .

ΓΥΠΑΡΙΣ. ΠΡΑΞΙΣ Δ.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ἄς πηαίνωμε, μὰ ξεύρετε, καὶ ἐσεῖς νὰ τῶς μιλήτε,
καὶ μηδὲ χάνεστε ζηνιὸ ὀμπρός τως νὰ σταθῆτε.

Γ Υ Π Α Ρ Ι Σ .

390 Τρομάσω πλειὰ παρὰ ποτέ, καὶ πλειὰ κτυπᾶ ἡ καρδιά μου,
καὶ πλειὰ ἀγροικῶ καὶ πλήθυνε τώρα ἡ πεθυμιά μου.

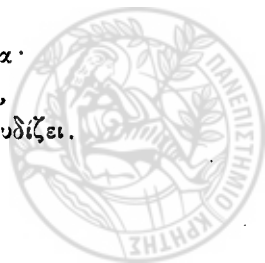
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΙΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΕΡΩΤΑΣ· μοναχός.

Ἄνθρωπος κρίνω ζωντανός ἔς τὴ γῆ νὰ μὴ γυρίζῃ
νὰ μὴ μιλήῃ κακὸ γιὰ μὲ καὶ νὰ μηδὲ μὲ βρίζῃ·
ὅλοι μὲ κράζουν ἄπνο κοπέλι χωρὶς γνῶσι,
καί, ἂν ἐμποροῦσαν, θάνατο ἐθέλασι μοῦ δώσει·
λέσι πῶς ἢ σαίταις μου τούταις ἢ χρυσωμέναις 5
ὅπου δοξεύου ταῖς καρδιαῖς πῶς εἶν' φαρμακεμέναις·
συναφορμάς μου σκοτωμοί, πολέμοι καὶ θανάτοι
δηγοῦνται πῶς ἢ θάλασσα καὶ ἡ γῆς εἶναι γεμάτη
Πάθος μὲ κράζου τῆς καρδιᾶς καὶ βέρως μολυβένιο,
ἀπὸ εὐκαιργιᾶ καὶ ἀμελειᾶ ἔς τὸ κόσμον γενναμένο· 10
ντροπὴ μὲ λέ' ἔς τὰ γερατειᾶ καὶ χαλασμός τῆς νειότης,
τῆς ἐντροπῆς προξενητῆς καὶ τῆς τιμῆς προδότης.
Ἄδικον ἔχουσι πολὺ νὰ μὲ καταφρονοῦσι,
καὶ γὰρ δὲν τοὺς ὀργίζομαι ἔς ὅ, τι καὶ ἄθENA ποῦσι,
γιατὶ δὲ ξεύρουσι ποσῶς τὸ τί λαλοῦ γιὰ μένα, 15
μηδὲ ὡς ἐδᾶ δὲν ἔχουσι ποῖος εἶμαι γνωρισμένα.
Ὁ κόσμος πρίχου νὰ σταθῇ ἐγὼ ἕμι γεννημένος
θεὸς ἀπάνω τσ' ὄρανοὺς περίσσα μπορεμένος,
θεὸς ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς κάνω συχινὰ καὶ τρέμου
ἔς τὴ δύναμί μου τῆμ πολλή· μηδὲ κακὸ ποτὲ μου 20
δὲν ἔκαμ, μὰ μάλιστα καλὸ ποτὲ κιανένα
δὲν ἔχει ἀρχὴ μηδ' ἀγαθὸ τέλος, παρὰ ἀπὸ μένα·
συναφορμάς μου εἰσὲ χρατῆς ὁ κόσμος δὲ γυρίζει,
μὰ πᾶσα πρᾶμμα θρέφεται καὶ ἀνθεὶ καὶ λουλουδίξει.

- 25 Ἐγὼ δὲν εἶμαι τῷ ἐντροπῆς μεσίτῃ, σὺν μὲ λέσι,
 μὰ εἶμαι τῆς τιμῆς βουλή, τέλος ἀρχὴ καὶ μέση·
 τὸν νοῦν φωτίζω τῶν χοντρῶν, τοὺς πελελοὺς φρονεύω,
 διατάσσω τοὺς εὐγενικοὺς, καλὰ δὲν τοὺς ὀδεύω.
 Συναφορμάς μου οἱ λογισμοὶ τῶν χοντρικῶν φιλαίνου,
- 30 Ἔς τὰ ὕψη τοῦ ὀρανοῦ πετοῦ καὶ ἀπάνω πλεῖξ ἀνχιβαίνου·
 τὰ ἔργα μου ταῖς διαφοραῖς τῶν βασιλειάδω σάζου,
 καὶ τὰ ὄργιταῖς τους παύουσι καὶ ταῖς μαλλιαῖς σκολάζου.
 Μηδένα ἢ σαῖταις μου ποτὲ δὲν θνατώνουν,
 μόνο γλυκιὰ καὶ ἀπαλαφρὰ πᾶσα καρδιὰ πληγώνουν,
- 35 γιὰ νὰ ἴναι ἀγάπη πάντοτε καὶ ὁ κόσμος νὰ πληθαίνει
 καὶ ὁ θάνατος νὰ μὲν μπορῇ τὰ ἀθρώπους νὰ λιγαίνει·
 καὶ ὅσοι ἀπ' αὐτὸ χαθούσινε, τόσο ἀπὸ μὲ γεννοῦνται,
 καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον οὐδὲ ποσῶς γιὰ τοῦτο δὲ ξοφλιοῦνται.
 Ἡ ἀγρυπνιά συντρόφισσα μοῦ εἶναι καὶ ἡ προκοσύνη,
- 40 ὁ κόπος, ἡ ἀπομονὴ καὶ ἡ ταπεινοσύνη·
 μὲ τὴν ὀλπίδα θρέφομαι καὶ μὲ τὸ θάρρος μόνο,
 καὶ ὅσο περνοῦσι οἱ καιροὶ πλείοτερον μεγαλώνω.
 Ἡ κατοικιά μου ἔς τὰ μορρα κορμινὰ τῶν κορασιδῶ
 βρίσκεται, καὶ ταῖς πληγωμαῖς ἀπὸ δεκεῖ τῷ δίδω·
- 45 ἐκεῖ καὶ ταῖς σαῖταις μου βιστῶ καὶ τὸ δοζάρι,
 καὶ ἐκεῖ ταῖς φυάνω, καὶ ἐδεκεῖ τοὺς βάνω τὸ ξιφάρι·
 τριγύρου τῶνε πέτομαι, τριγύρου διαφεντεύω,
 καὶ τὰ ὄμορφά τῶνε κορμὶ πάραυτας τὸ δοζεύω·
 ὥραις ἔς τὰ φρύδια χώνομαι μνιᾶς κορασιδάς, καὶ ὥραις
- 50 τὰ ἀλλῆς εἰς τὰ ἀμματόκλαδα γῆ μέσῃ ἔς ταῖς δυὸ κόραις
 τῶν ἀμμητιῶν, γῆ ἔς τὰ γλυκὰ χεῖλη τὰ κοραλένια,
 γῆ εἰς τὰ σγουρὰ τῆς κεφελῆς τὰ παραχρυσωμένα,
 γῆ ἔς τὸ λαιμό, γῆ ἔς τὰ βυζά, γῆ ἔς τὴ χιονάτη χέρα,
 καὶ χίλια στῆθη ἀπὸ δεκεῖ πλήγωνα πᾶσα μέρα.
- 55 Φτερούγαις ἔχω καὶ πετῶ καὶ εἰς πᾶσα τόπον πηζίνω,

κι' ὦραις 'ς τὰ ὕψη πέτομαι, κι' ὦραις 'ς τὰ βάθη ἐμπαίνω·
κι' ὦραις 'ς τοὺς κάμπους πορπατῶ, κι' ὦραις 'ς βουνὰ καὶ δάση
καὶ στρατὰ δὲν εὐρίσκεται ποτὲ νὰ μὲ κουράσῃ·

ἄρχοντες, πλούτους, βασιλείους, σκλάβους, πτωχοὺς καὶ δούλους
μὲ δίχως 'ντήρησι καμινὰ σύρνω δοξεύω τῆ οὐλοῦς.

60

Καὶ ἐτοῦταις ἡ σαίταις μου ἔχουσι πλεῖστα χάρι,
τὸμ πόθο καθαμινιάς μπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ·

σὲ κάθῃ ἓνα πλερωμὴ δίδω σὰν τοῦ τυχαίνει,
καθὼς θωρῶ τῇ δούλεψι ἀπῶχει κωμωμένη·

τὸ ἀνάμελου, καὶ ἀκόπιζοῦς δίδω εὐκαιρὰ τὴν κρίσι,
μὰ ὅποιος ἀπὸ καρδιὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴδὲ ὀκνήσῃ...

65

Γιὰ ν' ἀγχοῦσι ἐμπιστικὰ καὶ οἱ δυὸ βοσκοὶ οἱ καϋμένεσι
σήμερο θέλουσι βρεθῆ πολλὰ εὐχαριστημένοι,

γιατὶ ἤρηκα ταῖς λυγερὰς τούταις ὅπου τῇ ἐρίνα
καὶ ἀνάπῃ νὰ παρουσι μὴδὲ ποσῶς τὸ ἀφίνα,

70

καὶ ἐδόξεψά τῆ ἀδυνατὰ καὶ ἀψὰ τὰ σωθικά τους,
κι' ὡς μ' ὦρισε ἡ μάνη μου παραῦτα ἐδόξεψά τους.

Ἐν ταῖς ἐδῶ ποῦ βιαίνουσι... τῶρα θαρρῶ γροικοῦσι
πίση λακτάρια καὶ καϋμὸ ἔχουσι ὅσοι ἀγαποῦσι.

(Τότες μισεῦσι ὁ Ἐρωτας καὶ βιαίνει ἡ Πανώρη καὶ ἡ
Ἄθοῦσα).

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Πχοὶ λογισμοὶ ἐγεννήθησαν, Ἄθοῦσα, 'ς τὴ καρδιά μου,
καὶ εἶναι λίγη ὦρα ὅπου γροικῶ καὶ ἄρτου τὰ σωθικά μου·

75

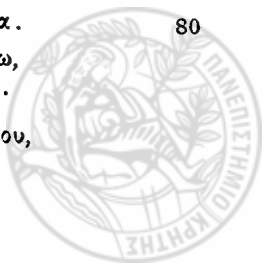
ἡ δύναμί μου ἐχάθηκε, καὶ ἡ ψή μου ἀπολιγνίνει
καὶ ἀπὸ τὸ στήθος μου ἀναπνειά σὰν πρῶτας δὲν ἐβιαίνει·

τὰ μέλη μου οὐλα κόβονται καὶ εἶναι ἀπονεκρωμένα,
καὶ ὁ λογισμὸς μου, κάτεχε, δὲν εἶναι μετὰ μένα.

Τρέμω καὶ δὲν κατέχω πῶς νὰ σοῦ τὸ μολογήσω,
καὶ ἴντα νὰ κάμω 'ς τὴν φερά ἐτούτη νὰ ῥωτήσω·

μὰ ἔχωντας θάρρος εἰς ἐσέ, σὰ νὰ σου ἀδερρῆ μου,

80

- νά τοῦ ξαγορευτῶ λοιπὸ θέλω τὴν παιδωμὴ μου.
 85 Ἀπὸ ταχειᾶ ἔς τὸ σπίτι μας κάθωντας μετὰ σένα,
 τὰ βάσανα ἐθυμήθηκα ὅπου ἔχω κκωωμένα
 τοῦ Γύπαρι, καὶ τὸ ζημιὸ ἀρχίζω ἠ ἀτιμάζω
 τὴ νειότη μου κί ἀλύπητη πολλὰ νά τήνε κράζω,
 λέγωντας — πῶς δὲν εἶν' πρεπὸ τοῦτος ὁ νειὸς γιὰ μένα
 90 νά μηδὲν ἔχη ἀνάπασι ἔς τὸ κόσμο γνωρισμένα!
 πχοιδῶς εἶναι μπορεζάμενο γιὰ λόγου μου νά δώση
 τέλος κακὸ γεῖς ἄνκουρος μὲ παιδωμὴ του τύση,
 γεῖς ὅπου μ' ἀγαπᾷ πολλὰ κ' ἔχει με ὡσάν τὴ ψήν του
 καὶ τὴν ζωὴν μου πεθυμᾷ πλειὰ παρὰ τὴν δικήν του!
 95 Μὰ δᾶ θ' ἀρχίσω νά παινώ πλειῖστα τὴν ὁμορριάν του,
 νά ἐρέγωμαι τὰ ἦθη του καὶ τὴν πορπχτηξάν του·
 μὰ τί θὰ λέγω παρκαμπρός... τότες ἐδοξευτῆκα
 τὰ σωθικά μου τὸ ζημιὸ, κ' εἰς τὴν ἀγάπη ἐμπῆκα.
 Καὶ τώρα πεθυμιὰ πολλὴ ἔχω νά τοῦ μιλήσω,
 100 ἔς τὰ βάσανα ποῦ τ' ἄξωσα συμπάθειο νά ζητήσω.
 Ἄφτω, κρυαίνω, κλίγομαι, τρομάσω καὶ φοβοῦμαι,
 ἀποκοτῶ καὶ χάνομαι καὶ δὲν κατέχω ποῦ ἔμαι...
 Ἄθοῦσα δός μου ἐσὺ βουλή, πές μου πῶς θές νά δώσω,
 καὶ τὴ ζωὴ μου σήμερο πῶς νά τήνε γλυτώσω;

Α Θ Ο Υ Σ Α.

- 105 Πανώρηα, ἔς τόση παιδωμὴ βρίζομαι ὡσάν καὶ σένα,
 τὰ σωθικά μου καίγει τα τέτοια φωτιὰ καὶ μένα.
 Ἄλέξις ἦρθε ἀπὸ ταχειᾶς τόσο γλυκιὰ ἔς τὴ ψή μου,
 ὅπου γροικῶ γιὰ λόγου του καὶ χάνεται ἡ ζωὴ μου,
 καὶ ἂ δὲν τὸν εὔρω ὀγλήγορα βοήθειξ νά μοῦ δώση,
 110 ὁ πόνος τοῦτος τῆς καρδιάς μὲ θέλει θανατώσει·
 λιγὸ ἔναι ὅπου ἦρθε ὁ λογισμὸς ἐτοῦτος εἰς τὸ νοῦ μου,
 μὰ ἂν ἦτονε πολλοῦ κχιροῦ, ἄλλοι τοῦ ροζιζικοῦ μου!
 ἐσπάζουμου, ἐγρεμνίζουμου, ἡ μόνιξ παιδωμὴ μου

δίχως βοήθεια ἐδύνατο νὰ πάρῃ τὴ ζωὴ μου.

Ἔρω, πῶς εἶναι μπορετὸ γεῖς νέος ἢ ἀπομένῃ 115

τέτοια ζωὴ πολλοῦ καιροῦ τόσα βασανισμένη!
πῶς εἶναι μπορεζάμενο καὶ Ἀλέξι; νὰ ἐδυνασθῇ
τὰ λόγια μου τὰ σφακτικὰ σήμερο ἢ ἀφουκράστῃ,
σήμερο ὁποῦ τοῦ ἕλεγα ποτὲ νὰ μὴν τρομήσῃ
νὰ μοῦ σιμώσῃ ὁ ταπεινὸς ὅσο καιρὸ καὶ ἂ ζήσῃ!

120

τώρα γνωρίζω ἀπαρθινὰ πῶς ἦτο λιγωμένος,
ὄντας ἔς τὰ πόδια μου ἔπεσε κρυὸς καὶ χλωμιασμένος·
τώρα πιστεύω τοὺς καῦμούς ὁποῦ ἔχε ἡ καρδιά του,
καὶ τὸ καῦμὸν ὁποῦ ἔβραζαν μέσα τὰ σωθικά του.

Ἔρω καὶ ἂν ἦσαι πρόβαλε, Ἀλέξι, νὰ σ' ἀγίγισω 125

καὶ τοὺς καῦμούς ἀπῶχω μέσ' τὰ σωθικά νὰ σβύσω!
νὰ τρέξω νὰ σ' ἀγκαλιастῶ, νὰ πῶ — συμπάθησέ μου...
ἂ σοῦ ἴδωκα ποτὲ καῦμό, Ἀλέξι ἀγαφτικέ μου...

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Τοῦτα τὰ λόγια ἄς πάψωμε, καὶ στράτα ἄλλη ἄς βροῦμε,
πρίχου περάσῃ σήμερο ἔς τὴ χάριν τους νὰ μποῦμε.

130

ΑΘΟΥΣΑ.

Ἄς πᾶ νὰ τοὺς γυρέψωμε... μὰ στάσου, κ' ἡ Φροσύνη
προβαίνει ἐδῶ ἔς τὴ συντροφιά νὰ πᾶμε μετὰ κείνη.

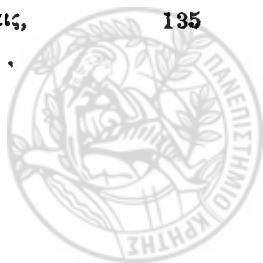
ΦΡΟΣΥΝΗ, ΠΑΝΩΡΗΑ καὶ ΑΘΟΥΣΑ.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

Ταῖς κορασιδες συντηρῶ καὶ θενὰ τοὺς σιμώσω...
καὶ τὸ ὄφρα ὁποῦ ἔκαμε ὁ Ἔρωτας νὰ γνῶσω·
μὰ φρίνεταιί μου βλέπω τση ἔς τὴν ὄψι ἀλλαμμέναις,
γιὰ τοῦτο κρίνω ἀληθινὰ νὰ τσ' ἔχῃ δοξεμέναις...

135

Ἔρω κορασαῖς εὐγενικαῖς, χαίρεστε ὅσον μπορεῖτε,
γιατὶ ποτέ σας πεύραξι σάν πρώτας δὲ θωρεῖτε.

- Ἄλέξις μὲ τὸ Γύπαρι, ὁποῦ σᾶς ἐπειράζα
 140 καὶ ἀλύπηταις καὶ ἀνέγνωραις, κί' ἄσπλαχνίαις σᾶς ἐπράζα,
 ἐμνόξασίνε σήμερο τὸμ πόθο σας ν' ἀφήσου
 κί' ὥστε νὰ ζούσινε κ' οἱ δυὸ νὰ μὴ σᾶς ἐμιλήσου·
 μὰ ἄλλαις νὰ ἔβρουσι κορκασιᾶς ὁποῦ νὰ τ' ἀγαποῦσι,
 καὶ ἐσᾶς δὲ σᾶς λογιάζουσι ὅσον καιρὸν καὶ ἄ ζούσι.
 145 Χαίρεστε τὸ λοιπὸ κ' ἡ δυό, γιατί θωρῶ ἐβγαλμέναις
 βρίζεστε ἀποῦ τῆμ πείραξι ὁποῦ ἴστε μπερδεμέναις.

Π Α Ν Ω Ρ Η Λ .

- Εἰς τὴν καρδιά μου ἐγροίκησα τόσα γλυκιά νὰ μποῦσι,
 Φροσύνη, τ' ἀποταχυνά λόγια ποῦ σοῦ ἴχα ἀκούσει,
 ὁποῦ ζημιὸ ἐποφάσισα τοῦ Γύπαρι νὰ δώσω
 150 τὴν πλερωμὴ ὁποῦ τοῦ ἴρχεται ἴς τὸμ πόθον του τὸν τόσο·
 καὶ προξενίτρα ἐθέλησα κιῶλας ἐσὲ νὰ κάμω,
 ἂν ἔναι κ' ἦναι ὀρεκτικὸς νὰ κάμωμε τὸ γάμο·
 εὔρέ τονε τὸ λοιπονίς, καὶ πέ του νὰ κατέχη
 τὸ πῶς γυναῖκα σήμερο βλοητικὴ του μ' ἔχει·
 155 μόνο ἄς βρῆ τὸν κύρη μου νὰ δώση τὴν εὐχὴν του,
 καὶ ὁ γάμος τοῦτος νὰ γενῆ κιῶλας μὲ τὴν βουλήν του.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η .

- Τὸ γιατρικὸ ἴς τὸν ἄρρωστο δίδουσι πρὶ ἀποθάνη.
 καὶ πρὶ βρωμέψη ἢ πληγὴ τσῆ βάνου τὸ βοτάνι·
 τώρα ποῦ τὴν ἀγάπη σου ἔσβυσε, καὶ ξαρήκε
 160 τὸμ πόθον του, καὶ ἴς ἄλλονῶν καλλίτερον ἐμπῆκε,
 πῶς εἶναι μπορεζάμενο ἴς τ' ἀρχῆά του νὰ γυρίση
 καὶ μιὰ κακοθελήτρα του ἴσα σου ν' ἀγαπήση;
 ἐγὼ δὲμ πάγω νὰ τοῦ ἴπῶ γιὰ σένα τέτοιο λόγ·
 γιατί δὲν κάνω ὄφελος τίβοτας μπλεῖό, σ' ἀμνόγω.

Π Α Ν Ω Ρ Η Λ .

- 165 Σὲ σένα παραδίδομαι καὶ βουήθα μου, Φροσύνη...
 ἄμ' εὔρέ τονε σήμερο νὰ κάμη ἐλεημοσύνη!

τόση φωτιά ἔς τὰ σωθικά βαστώ συνχορμάς του,
ὄση άλλότες ὄργιτα καὶ κακοσύνη ἐβάστου.

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η.

Πῶς εἶναι μπορεζάμενο τὸ χιόνι νὰ ἐξεστάθῃ
ὀποῦ ἔχει μέσα ἔς τὴν καρδιά, κί ἡ γιόργιτα νὰ ἐχάθῃ; 170

Π Α Ν Ω Ρ Η Α.

Δὲ ξεύρεις πῶς ἐρράϊσε σήμερο ἡ καρδιά μου
καὶ εἰς πόθο ἔστρεψε ζηνιὸ καὶ ἀγάπη ἡ γιόργιτά μου!
καὶ τώρα τόσα ἔπεθυμῶ νὰ τότε δῶ, ποῦ κρίνω
πῶς ἂν ἀργήσω νὰ βρεθῶ, Φροσύνη, μετὰ κείνο,
τούτη ἡ περίσση πεθυμιὰ μὲ θέλει θανατώσει,
γιαῦτως ζετρέχωντάς τονε πάγω νὰ μὲ γλυτώσῃ. 175

Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η.

Ἐρωτα, δίκαιε κριτή, τάχα νὰ τὸ κατέχῃς
πῶς τόση δύναμι βαστάς καὶ τόση χάριν ἔχεις·
Ἐρωτα, πρέπει νὰ σὲ λέ, τῶ σκληροκάρδῳ χάρο,
τῶν κορσιδῶ δικτακτής, ῥαβδί τῶμ πεισματάρῳ· 180
Ἐρωτα, τὴμ περίσση σου κί ἄμετρη δικηροσύνη
πρέπει ὄλοι νὰ τὴν προσκυνοῦ, μὰ τὴν ἀληθοσύνη.

Π Α Ν Ω Ρ Η Α.

Ἴντα δηγᾶσαι μέσα σου, καὶ σεῖς τὴν κεφαλὴ σου;

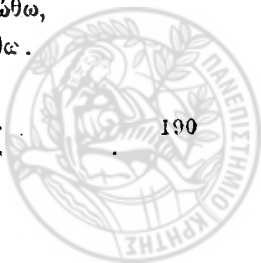
Φ Ρ Ο Σ Ύ Ν Η.

Τὰ λόγια τ' ἀποταχυνὰ δηγοῦμι τσῆ ἐμαυτῆς σου·
« τάχα νὰ ἐσμίζα τὰ βουνὰ καὶ νᾶρθαι τὰ ψάρια
νὰ βοσκηθοῦσι σήμερο τῆς Ἰδας τὰ χορτάρια... 185

Π Α Ν Ω Ρ Η Α.

Τοῦτα κί ἄλλα πολλὰ ἔλεγα, μὰ ἐδᾶ τὰ μεταγνώθῳ,
γιατὶ ἄλλη εἰς τὰ σωθικά φωτιά, καὶ λαύρα γνώθῳ.

Ἐδᾶ πιστεύω τοὺς καῦμούς, ἐδᾶ τὴν πρικαμένη
τόχη γνωρίζω μιὰς καρδιᾶ; τοῦ πόθου βαρεμένη. 190

Φ Ρ Ο Σ Ψ Ν Η .

Τούττα ἤπρεπε νὰ τὰ θωρῆς προτῆτερα λιγάκι,
μὰ ἐδᾶ δὲν κάνεις τίβοτας, ἄν ἤπιες καὶ φαρυμάκι.

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Ὅϊμένα ἢ κακοροϊζικη... γῆς, σκίτου, ρούφηξέ με...
γῆ ἐσὺ οὐρανὲ τῆ σήμερο πέσε καὶ πλάκωσέ με·

- 195 ἄλλος κιανεὶς δὲ μοῦ ᾿φταιξε, μόνο ἢ ὄρεξί μου,
μηδ' ἄλλο ἔχω σήμερο ὀχθρὸ σὺν τὸ κορμί μου...
ἀνέν καὶ θενὰ γδικηωθῶ ᾿ς τὸ φταίσιμο ἀπατή μου,
πρέπει νὰ δώσω σήμερο] τέλος εἰς τῆ ζωῆ μου.

- Ἔ, πόσαις πρίκαις καὶ καῦμούς τώρα μοῦ πρέπει νὰ ᾿χω,
200 κ' εἰς ἄλλη πλειὰ χειρότερη κακομοιργιὰ νὰ λάχω!

Φ Ρ Ο Σ Ψ Ν Η .

Κλαίγεις... καὶ πόσα κλάυματα νὰ ᾿χουσι ὀγιά σένα
τ' ἀμμάτια τοῦ κακόμοιρου τοῦ Γύπαρι χυμένα!

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Νὰ ᾿χη ὄργιτα ὁ Γύπαρις εἶναι πρεπὸ σὲ σένα,
γιατὶ περίσσα βάσανα τοῦ ἔχεις καμωμένα...

- 205 Μὰ γὼ ποιὰ πείραξι ἤδωκα τ' Ἀλέξη τοῦ δικοῦ μου,
καὶ θεὲ νὰ δώση βάσανο ἐτούτο τοῦ κορμιουῦ μου;
σήμερο μοῦ ᾿πε μοναχὰς πῶς μ' ἄγαπᾶ, Φροσύνη,
κ' ἐγὼ τόσα ἐτυφλώθηκα πολλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη,
ὀποῦ δὲν ἤξερα νὰ πῶ τ' ἤθελε ἢ καρδιά μου,
210 καὶ κεῖνο ὀποῦ πάντοτες ἦτονε πεθυμιά μου·
μὰ κεῖνος ἦτονε πρεπὸ, Φροσύνη, νὰ λογιᾶση
τὸ πῶς δεντρὸ δὲ κόβεται μινιᾶ τσηκουριᾶ ᾿ς τὰ δάση.

Φ Ρ Ο Σ Ψ Ν Η .

Τὸ σφάλμα βλέπω σὰ γενῆ, πῶς καθαεὶς σπουδάζει
μ' ὄμορφα λόγια ὅσον μπορεῖ ᾿ς τὸ ᾿στερο νὰ σκεπάζη·

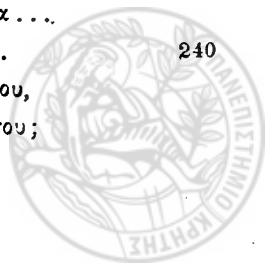
- 215 μὰ ξεύρετε πῶς μινιὰ καρδιά τοῦ πόθου πληγωμένη,
καθὼς λογιᾶζει πᾶσα εἷς, τόσα εὐκόλα θεὲ βιάνει.

Μὰ ἐδῶ προβαίνει ὁ κέρης σου, κρίνω σὺν τὸ γροικήσῃ,
ἀντίδικό σάς· καὶ τῶ δυὸ περίσσα νὰ μιλήσῃ.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ, ΠΑΝΩΡΗΑ, ΑΘΟΥΣΑ καὶ ΦΡΟΣΥΝΗ.

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

- Καλέ, καὶ πόθε τὸ κρατεῖ; νὰ μὴ θέλει νὰ πάρῃ
τὸ Γύπαρι ὀγί' ἄντρα της, πλοῦσο καὶ παλληκάρι! 220
καὶ δὲ λογιάζει ἡ πελελὴ τὸ πῶς· δὲ βρῖσκει ἄλλο,
νὰ τήνε θέλῃ σήμερο δίχως προικιὸ μεγάλο...
- Κ' ἐγὼ 'ς τὴ ψή μου, ἂν ἤξευρα νὰ πιάσῃ τὰ πλατειά τση,
ἐτοῦτο τὸ κουράδι μου δὲ δίδω σὲ προικιά τση·
τοῦτος γιατί τὴν ἀγκυρᾶ δίχως προικιά ζητᾶ τη, 225
μόνο μὲ τὸ ποκάμησο γδυμένη εἰς τὸ κρεβθάτι·
μὰ ἄλλος, θαρρεῖτε, παίρνει τη; παρὰ νὰ μὲ ξεσκίση,
νὰ πάρῃ τὸ κουράδι μου, τὸ σπίτι μου νὰ γδύσῃ!
'Εδιδάθησαν οἱ παλαιοὶ χρόνοι τῶν περυσμῆνω,
ὀποῦ προικιὸ κανεὶς βοσκὸς δὲν εἶχε γνωρισμένο· 230
μὰ ἐδᾶ 'ναὶ τὰ προικιά ἀφορμὴ καὶ κάθεται χωσμένη
πολλαῖς φοραῖς μινὰ κορσὰ ὁμορφοκαμωμένη,
κι' ὡσὰν γρηὰ τὴ νειότη τση τὴν πρικαμένη ἐκείνη
ὀγιά τὴ χρεία τοῦ προικιοῦ νὰ διάθῃ τὴν ἀφίνει.
'Ὡ καλορροϊζικοὶ καιροὶ ἀλλότες ποῦ ἦσαν ἐκεῖνοι, 235
ὄντα προικιὸ τῆς κορσᾶς ἦτον ἡ προκοσύνη,
ἡ προκοσύνη κ' ἡ τιμὴ, κ' ἡ φρόνεψι ἡ μεγάλη,
τὰ λόγιά τση τὰ φρόνιμα καὶ τᾶμορφά τση κάλλη.
Μὰ τῆμ. Πανώρηα συντηρῶ μαζί μὲ τὴν 'Αθοῦσα...
ὄ, τι κι' ἂ ἤλεγα θαρρῶ ἐστέκα κι' ἀγροικοῦσα... 240
Δὲν ἔβαλλες, Πανώρηα, τὰ λόγιά μου 'ς τὸ νοῦ σου,
βούλεσαι τὴν κατάρρα μου νὰ πάρῃς τοῦ κυροῦ σου;

ΠΑΝΩΡΗΑ.

- Κύρη μου, ξεύρωντας τὸ πῶς ὄπχοι δὲν ἀφουκροῦνται
τὰ λόγια τοῦ κυροῦ τῶνε ὀγλήγορα χαλοῦνται,
245 ἐλόγιασα τὸ Γύπαρι νὰ πάρω σὺν ὀρίξῃς
ἄντρα μου, ἀπῆς νέον καλὸν κί ἄξο τόνε γνωρίζεις...

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

- Ἄρέσει μου, Πανώρησ, νὰ κάμῃς τὴν βουλήν μου,
καὶ θέλεις ἔχεις πάντα σου, κάτεχεις, τὴν εὐχή μου·
ξεύρεις πολλὰ μ' ἐπίκρανες, μὰ ἄς ἦν συμπαθισμένο,
250 τοῦτό 'ναι νὰ τὸ κάνουνσι τῶν κορασῶ δοσμένο.
Καὶ σὺ μὲ τὸν Ἀλέξι σου ἰντά 'χεις καμωμένα;
'Αθοῦσά μου, ἄφῃς τὰ πολλὰ καὶ γροίκησέ μου ἐμένα,
σὺν τὸν Ἀλέξι, κάτεχεις, ποτέ σου δὲ θὲς πάρει
πλουῦσο, καλὸ καὶ φρόνιμο κί ὁμορφο κοπελιάρη...
255 βλέπεσαι μόνο 'ς τὸ 'στερο μηδὲν τὸ μετανοιώσης,
καὶ ἀπὸ τὴν πρίκα θάνατο εἰς τὸ κορμί σου δώσεις...

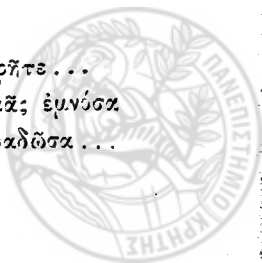
ΑΘΟΥΣΑ.

- 'Απῆτις ἡ Πανώρηα τὸ Γύπαρι θὰ πάρη,
θέλω κ' ἐγὼ τὸ λοιπονίς τοῦτο τὸ παλληκῆρι·
καὶ σένα δίδω τὴν ἐξῆ τὸ πρᾶμμα νὰ τελειώσης,
260 καὶ ὡσὺν παιδί σου νὰ 'μυνη τ' Ἀλέξι νὰ μὲ δώσης.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

- ὦ, τὴν εὐχή μου νὰ 'χετε... ἄς πᾶμε νὰ τσῆ βροῦμε
καὶ τὰ μαντάτα τὰ καλὰ τοῦτα νὰ τοὺς εἰποῦμε.
Φροσύνη, γιάντα μὲ θωρεῖς καὶ σεῖς τὴν κεφαλὴ σου;
οἱ γάμοι ἐτοῦτοι τάχατες δὲν εἶν' μὲ τὴ βουλή σου;
ΦΡΟΣΥΝΗ.

- 265 Θαμάζομαι θωρῶντά σας εὐκαιρα νὰ μιλήτε
καὶ τὴν περίσσα ὄργιτα τῶ νέων νὰ μὴ θωρῆτε...
δὲν ταῖς ἐθέλουσινε πλειό... καὶ ἀπὸ ταχεῖᾶ; ἐμνύσα
νὰ μὴν τοὺς ἐμιλήτουν πλειό, ἄνεν καὶ πικραδῶτα...

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ σφακτικὰ ἄρης, κερὰ Φροσύνη...
ἀμμέ σέ τούτταις ὄργιτα δὲν ἔχουσι ἐκεῖνοι.

270

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ὁ θεῖος ἀς κάμη ψώματτα τὰ λόγια τὰ δικά μου,
καὶ νὰ μὴν ἔχου ὄφελος τὰ προμηνύματά μου...

Θώρας πῶς ἐπομείνασι σὰ μεταποθαμέναις...

ὥστε νὰ ζῆτε πρέπει σας νὰ ὄστε βασιανισμέναις!

Ὅποιος ἀρίνει τὸν καιρὸν καὶ φεύγει, τοῦ τυχαίνει
σζώντανος εἰς τ' ἄκταρα κάτω τσῆ γῆς νὰ μπαίνη...

275

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Ἄν ἦναι κ' ἦναι ἀπαρθινὰ τὸ πῶς μᾶς ὄργιστήκα,
πρέπει, Πανώρηξ, καὶ τσῆ δυὸ νὰ μᾶς σκοτώσῃ ἡ πρίκα.

Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Ἄν ἦναι κ' ἦναι ἀπαρθινὰ, σήμερο καταιδάινω
ἔς τὸν ἄδη μ' ἓνα θάνατο περισσὰ πρικαμένο.

280

Γ Ι Α Ν Ν Ο Υ Λ Η Σ .

Ἄν ἦναι κ' ἦναι ἀπαρθινὰ, δὲ λείπουν εἰς τὴν Ἰδα
χίλοι γαμπροὶ πλουσώτατοι γιὰ πᾶσα κορασιδα!
μὰ τὴν ἀλήθεια μᾶς ἐπέ, σικίς νὰ μῆδὲ τσῆ βροῦμε
ταῖς προξενειαῖς τῶν κορασῶ τουνῶ νὰ τοὺς εἰποῦμε.

Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η .

Ἐπρεπε νὰ ναι ἀπαρθινὰ... μὰ κείνοι δὲ θωροῦσι
τὴν ὥρα μὲ ταῖς πελελαῖς ἐτούταις νὰ σμικτοῦσι...
πλεῖα παρὰ πρῶτας τσ' ἀγαποῦ, γιὰτ' εἶναι τυφλωμένοι,
καὶ ὡσάν πουλιά ἔς τὰ δύκτιά τους βρίσκουνται ἄμπερδεμένοι.

285

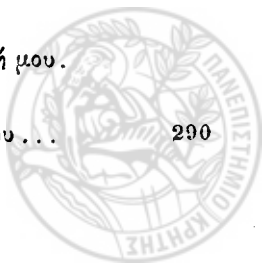
Π Α Ν Ω Ρ Η Α .

Τώρα ἔστρεψε ἔς τὸν τόπον της, Ἀθοῦσα, ἡ ψυχὴ μου.

Α Θ Ο Υ Σ Α .

Καὶ μέ, Πανώρηξ, ἀληθινὰ τσῆ δόλιας ἡ δική μου...

290

ΓΥΠΑΡΙΣ. ΠΡΑΞΙΣ Ε.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Μαθὸς ἐγὼ ἐθαυμάζουμου... μὰ ἔν τους ἐδῶ... σωπᾶτε.
(Τότες προβαίνουσι).

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Καυμένα φυλλοκάρδιά μου, κ' ἴντας λογῆς κτυπᾶτε;

ΑΘΟΥΣΑ.

Πανώρηα, τὸ πνευμά μου γροικῶ καὶ ἀπολιγαίνει...

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Καὶ μέ, Ἄθουσα, κάτεχιε πῶς μονιτάρου ἐβιαινεί...

ΓΥΠΑΡΙΣ, ΑΛΕΞΙΣ, ΠΑΝΩΡΗΑ, ΑΘΟΥΣΑ,
ΦΡΟΣΥΝΗ καὶ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

ΓΥΠΑΡΙΣ.

295 Σὲ ποιὰ μερὰ ἐπήγασι, καλέ, καὶ δὲν μποροῦμε
εἰσὲ κανένα σήμερο τόπο νὰ τοὺς εὐροῦμε;..
νὰ δοῦμε ἀνίσως κ' ἡ θεὰ μᾶς ἔκαμε τὴ χάρι,
καὶ πᾶσα εἷς τὴν κόρην του γυναϊκάν του νὰ πάρη...
τάχατες νὰ μετάνιωσε καὶ θεὰ νὰ μᾶς ἀφήση
300 ἔς τὰ πρῶτα παραδάρματα κ' εἷς τὴν περίσση κρίσι;

ΑΛΕΞΙΣ..

Πῶς εἶναι μπορεζάμενο νὰ πέψη τὸ παιδίν τση
νὰ τοὺς δοξέψη τὴν καρδιά μ' ὄλη τὴν ὄρεξίν τση;
καὶ τώρα νὰ ἐμετάνιωσε δίχως καμμιὰ αἰτία,
νὰ θέλη νὰ μᾶς ἀρνηθῆ ἔς τόση μεγάλη χρεία!
305 ἐγὼ ἔχω ἐλπίδα ἔς τὴν θεὰ σήμερο νὰ τελειώση
ταῖς πρίκκις μας καὶ ταῖς χαραῖς ὅπου ἔπε νὰ μᾶς δώση...

ΑΘΟΥΣΑ.

Τὰ λόγια ἐτοῦτα τὰ γλυκιὰ, ὅπου ἀγροικοῦ τ' αὐτιά μου,
τὰ σωθικά μου εὐφραίνουσι καὶ ἔχινου τὴν καρδιά μου.

ΠΑΝΩΡΗΑ.

Θέλω σε, Γύπαρι, κ' ἐγὼ πολλά ἀγκυπητικέ μου,
καὶ ἃ σοῦ ἔδωκα καμινὰ φορὰ πρίκα, συμπάθησέ μου.

ΓΥΠΑΡΙΣ.

Ἦχίτας ἐδροσίστησαν μέσθ τὰ σωθικά μου,
ἢ πρίκαις μου ἐχαθήκασι κ' ὕγιανε ἡ καρδιά μου.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

335 Δότε κ' οἱ δυὸ τὰ χέργιά σας, φιλήσετε, παιδιά μου...
πόση χαρὰ τ' ἀμμάτιά μου θωροῦ ἔς τὰ γερατειά μου!

ΓΥΠΑΡΙΣ.

Ἀγάπη μου καὶ θάρρο; μου, δοξάζω τὴ θεά μου
ὅπου ἔναι αἰτιά καὶ βρίσκεσαι τώρᾳ ἔς τὴν ἀγκαλιά μου·
γλυκότετη Πανώρηα, ψυχὴ μου ἀγαπημένη,

340 πῶς εἶναι μπορεζάμενο νὰ σ' ἔχω κερδαιμένη!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Ἀλέξι, μίλησε καὶ σύ, ἃ θέλῃς τὴν Ἀθοῦσα...

ΑΔΕΞΙΣ.

Μιλιά γλυκότερη ποτὲ τὰ αὐτιά μου δὲν ἀκούσα!
θέλω καὶ προσκυνῶ τήνε... μὰ ἄς πῆ καὶ αὐτὴ γιὰ μένα,
γιατὶ ἃ μὲ θέλῃ τὸ φτωχὸ δὲν τσ' ἔχω γροικημένα...

ΑΘΟΥΣΑ.

345 Θέλω σε, Ἀλέξι, γ' ἄντρα μου, ἀπῆς ἐσὺ μὲ θέλεις,
ἄλλος δὲ μ' ἔπαιρνε κανεῖς, ἀπῆς ἐσὺ μοῦ μέλεις.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Φιλήσετε καὶ σεῖς λοιπό... κ' ἔχετε τὴν εὐχή μου,
γιατὶ θωροῦ καὶ γίνεται τὸ πρᾶμμα ὅπου πεθύμου.

ΑΔΕΞΙΣ.

Ἐπάψκσι οἱ πόνοι μου κ' ἢ ἔγνοιαις ἢ περισσῆς,
350 καὶ τὸ κορμί μου σήμερο ἀφήκασι ἢ κρίσει.
Ὅϊμέ... κοιμοῦμαι κί ὄνειρο θωροῦ τὸ πῶς κρατῶ σε,
πῶς σ' ἀγκαλιάζομαι σφικτά, τὸ πῶς γλυκιά φιλω σε

ἂν ἐκοιμοῦμαι, πεθυμῶ ποτὲ νὰ μὴ ξυπνήσω,
μὰ μετὰ τοῦτο τ' ὄνειρο γλυκιὰ νὰ ξεψυχήσω...

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ.

Βοσκοί, μὴ στεκομέστενε νὰ μᾶς εὐρῆ τὸ βράδου, 355

καὶ τὰ φιλιὰ 'ς τὸ στρῶμά σας ἀργὰ τὰ δόστε ὀμάδι·

ἄς πᾶμε 'ς τὸ μιτάτο μας, ὅλοι οἱ βοσκοὶ νάρθοῦσι
τοῦ Ἰῶος ποῦ μᾶς ἀγαποῦ, τοὺς γάμους μας νὰ δοῦσι,

καὶ νὰ χαροῦσι μετὰ μᾶς, σὰν εἶ συνειθισμένο,

ς τοὺς γάμους νὰ μαζώνονται πάντ' ἄτον μπορεμένο· 360

νάρθη ὁ πρεσβύτης τῆς θεᾶς κιόλας νὰ σᾶς β[λ]ογήσῃ,

καὶ τὴν εὐχή του τῶν δυονῶ ταιριγῶ νὰ σᾶς χαρίσῃ.

'Ἄς πηαίνωμε... μὴ στέκεστε· ἔλα καὶ σὺ Φροσύνη,

'ς τοὺς γάμους τούτους νὰ χαρῆς, γιατί 'ς ἀληθοσύνη

πεντέξῃ μῆνες θὰ κρατοῦ... κινήσετε νὰ πᾶμε 365

ἀπὸ νωρὶς νὰ σφάξωμε δυὸ βῶδια νὰ τὰ φᾶμε.

ΦΡΟΣΥΝΗ.

'Ἄς πηαίνωμε τὸ λοιπονίς... κλαίγω ὅκ τὴ χαρὰ μου·

γιατί τσ' ἀγάπου καὶ τοῦ δυὸ σὰ νὰ 'σανε παιδιὰ μου·

ὁ θεὸς νὰ σᾶς πολυχρονᾷ καὶ νὰ σᾶς ἐχαρῶνῃ,

καὶ τῶν τεσσάρων τὴ ζωὴ περίσσα νὰ μακρῶνῃ. 370

ΓΥΠΑΡΙΣ.

Πανώρηα, τὸ χεράκι σου δός μου ἢ ἀγκαλιαστοῦμε,

καὶ ἀγκαλιασμένοι σπίτι μας κ' οἱ δυὸ νὰ πᾶ νὰ μποῦμε·

ὦ δάση καλορροϊζικὰ τὰ δένδρη γεμισμένα,

μὲ τὰ κλαδιὰ τὰ πράσινα καὶ τ' ἄνθη φορτωμένα,

ὦ χορταράκια δροσερά, τὰ κρυὰ νερά τῆς βρύσις, 375

πουλάκιά μου γλυκότατα κι' ὁμορφα πηρὰ φύσις,

καὶ σὺ ναὸς τσ' ἀγιάς θεᾶς, ὅπου 'στε τῆς χαρᾶς μου

μάρτυροι καὶ τὴν πλερωμὴ δίδετε τῆς καρδιᾶς μου,

ἀπῆς δὲν εἶναι μπορετὸ ἄλλο νὰ σᾶς χαρίσω,

παρὰ μὲ λόγια μοναχᾶς νὰ σᾶς εὐκαριστήσω,

τὸν οὐρανὸ παρακαλῶ, τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι,
 τὴ ἄστρον, τὴ νύκτα, τὴν αὐγήν, πῶχουσι πλείσα χάρι,
 νὰ σᾶς ἐδίδουν ὅλα τους, ἀπ' ἄνεμο καὶ γέφυ
 ἔς τὰ μέρη ἐτοῦτα, ἢ βροχὴ μὲ χιόνι νὰ μὴ πέφτη,
 385 μὴδὲ οἱ βοσκοὶ ποτέ τῶνε μὴ φέρουσι κουράδι
 τὰ χόρτα νὰ σᾶς τρώσινε ἀπῶχει τὸ λειβάδι,
 γιὰ νὰ ἴστε πάντα δροσερά, πράσινα καὶ ἀθισμένα,
 ὁμορφα, δροσερώτατα πολλὰ καὶ μυρισμένα,
 νὰ σᾶς θωροῦν ἢ κορασαῖς κ' οἱ νοὶ νὰ σᾶς τιμοῦσι,
 390 ζόγιας νὰ κἀνου μετὰ σᾶς ὁμορφαὶς νὰ βροτοῦσι.
 Μὰ ἀφίνω σας χαιράμενα, καὶ πάγω νὰ τελειώσω
 τὰ πάθη μου, καὶ πλέρωμα ἔς τοὺς πόνους μου νὰ δώσω.

Α Λ Ε Ξ Ι Σ .

Ὡ τιμημέναις κορασαῖς καὶ νειαιῖς χαριτωμέναις,
 ὅπου ἴστε ἔς τοῦτα τὰ βουνὰ τῷ Ἰδαῖς πρεμαζωμέναις,
 395 ὦ φρόνιμοι καὶ ἀξιώτατοι, καὶ πλούσια γεροντάκια
 ὅπου μὲ κόπους ἤρθετε τῷ Ἰδαῖς τὰ χαράκια,
 κ' ἔχετε λύπησι καὶ σεῖς ὄγιά τὰ βάσανά μας
 καὶ γιὰ τοὺς πόνους τοὺς πολλοὺς ὅπου ἔχε ἡ καρδιά μας,
 πῶς ἐθελήσαν οἱ θεοὶ κ' ἢ πρίκαις ἐτελειῶσα
 400 καὶ τοῦτκις ὄγιά τὰίρι μας τῷ λυγεραῖς μᾶς δῶσα,
 μὴ μᾶς ζηλεύετε λοιπό, μὲ ἀπὸ καρδιάς χαρῆτε,
 καὶ ἂν ἀγαπᾶτε, ὡσὰν καὶ μᾶς ὀλπίζετε νὰ βρῆτε!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ .

